

Giới thiệu Hoa Phong Bạch Vân

Hoa Phong Bạch Vân là một trong những truyện hay mở màn với Từ Nguyệt là một cô gái xinh xắn khả ái, lúc nào cô cũng nở nụ cười vui vẻ bên môi. Nàng mang bộ mặt ngây thơ trong sáng, thuần khiết để xuất hiện trước mọi người. Nàng giỏi và có năng khiếu trong nhiều lĩnh vực, từ diễn xuất đến ca hát, múa. Nàng tinh thông đông y. Là một kì tài hiếm có.

Nhưng có ai biết, đằng sau vẻ đẹp thuần khiết đó là một mặt lạnh huyết.

Huyết Nguyệt, cái tên mà trong hai giới hắc - bạch nghe tên đã sợ hãi. Đệ nhất sát thủ của Thánh Sát Lâu - một tổ chức sát thủ hàng đầu ở Việt Nam. Nghe đồn, Huyết Nguyệt là một người máu lạnh vô tình, chỉ cần nàng định người chết thì người phải chết.

Trong một lần thi hành nhiệm vụ ám sát trở về, nàng cùng người mình yêu là Lâu Chủ của Thánh Sát Lâu tổ chức tiệc mừng sinh thần. Khi đang tận hưởng niềm vui sinh thần cùng người yêu thì "đoàng" trước ngực xuất hiện một lỗ thủng.

Trùng sinh, nàng xuyên không trở thành An Lạc Nữ Hoàng của Nguyệt Hoa Quốc - Minh Nguyệt Lục Giới.

Từ đây, một cuộc sống mới bắt đầu mở ra trước mắt nàng.

Tại đây, trong thế giới huyền huyền kiếm tiên nàng sẽ tạo cho mình một thế giới mới.

Luận về thực lực. Hai mươi tuổi đã là Tiên, nói ra ai tin, nhưng đó lại là sự thật.

Luận về gia thế, nàng có Đệ nhất tiên phái Bạch Vân Sơn làm chỗ dựa, Lưu Thủy Thiên Hoàng - người cao quý nhất Minh Nguyệt Lục Giới lại là sư phụ của nàng.

Thử hỏi ai dám đắc tội nàng, nếu muốn chết cứ việc, nàng không sợ.

Nàng từng bước từng bước tiến tới phá tan sương mù nhân thế, leo lên ngôi vị cao nhất, trở thành bá chủ của Minh Nguyệt Lục Giới.

Thân phận cao quý là vậy, nhưng có ai biết đằng sau quang huy lại là một trò đùa âm mưu.

Nàng là ai chứ, dám tính kế nàng, vậy hãy đợi nàng trả thù đi.

Đời nàng cứ tưởng sẽ không bao giờ có tình cảm ngôn tình với ai, nhưng là chẳng biết từ khi nào trong tim đã chứa đựng nhiều người đến vậy.

Nhưng có ai biết, đằng sau ôn nhu là tàn nhẫn, đằng sau chân thành lại là lừa dối.

Ha... ha... hóa ra tất cả đều là dối trá.

Liệu trên thế gian có mấy ai thật lòng với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sinh Nhật

Minh Nhật Bar.

Bên trong quán Bar là một khung cảnh nhộn nhịp, âm nhạc tung bừng, từng tiếng hò reo phát ra từ đám thanh niên đang nhảy theo nhạc.

Bên trong cái bàn nằm trong góc, tại đó đang có bốn người thanh niên rất chi là đẹp trai, tuổi chừng hai mươi lăm đang vui đùa cùng mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp. Một lát sau, một thanh niên trong nhóm khẽ phát tay đuổi mấy cô gái đi, mày nhíu chặt tựa như đang mất kiên nhẫn. Mấy cô gái thấy vậy cũng chỉ đành gượng cười chào tạm biệt rồi kéo nhau rời đi.

Đợi cho mấy cô gái đi rồi, một thanh niên trong nhóm khẽ nghiêng người, như cười như không nói với thanh niên đang nhíu mày tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

"Băng, sao vậy, có ai chọc tức cậu hả. Đừng nói là cậu có vì nữ nhân nha."

Hai thanh niên khác nghe vậy thì không để ý đến ai đó đang đen mặt mà cười khoái trá. Thanh niên tên Băng nghe vậy thì liếc nhìn đám bạn bên cạnh, mặt càng đen hơn. Lỗ mũi khẽ hừ nhẹ. Trong lòng thì âm thầm mắng kẻ nào đó ba trăm lần. Chẳng biết tại sao mấy ngày nay hắn lại xuôi xẻo như vậy.

Mấy ngày trước gặp phải một cô nàng xinh đẹp, tính đùa giỡn một chút ai ngờ hóa ra là ong vò vẽ. Sau chuyện đó, hấn bị cô ta quán thân làm phiên đòi chịu trách nhiệm. Haizz... biết vậy hấn đã không chọc ròi.

Buông bỏ suy nghĩ, hấn mặc mấy đũa bạn xấu xa đang cười nhạo hấn mà bước đến giữa sàn nhảy, chốc lát liền cùng một cô gái có thân hình nóng bỏng nhảy nhót.

Tại một nơi không ai để ý gần đó đang có một cô gái tuyệt sắc ngồi nhắm nháp ly rượu vang đỏ trên tay. Cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, mày liễu cong cong như vẽ, một đôi con ngươi màu đỏ yêu dị lạnh lùng khiến người rét run, mũi nhỏ cao thẳng, môi anh đào mê người, làn da trắng nõn mịn màng, mái tóc màu đỏ dài cột cao. Cô mặc chiếc váy ngắn đến đầu gối màu đỏ, để lộ bộ ngực căng đầy, càng khiến cô có vẻ tà mị quyến rũ.

Lúc này cô gái đang dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Băng. Khoé miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tà mị đầy tà ác. Ánh mắt cô nhìn hấn tựa như đang nhìn một con mồi ngon. Cô khẽ ngược lên nhìn qua cầu thủy tinh đang xoay tròn tỏa sáng trên không trung. Miệng anh đào khẽ mấp máy. Xem ra thời cơ sắp đến rồi. Cô giương mắt nhìn Băng, ánh mắt lạnh băng không chút nhiệt độ, chỉ có sự tàn nhẫn thị huyết. Tay khẽ chạm vào túi áo lấy ra một khẩu súng nhỏ màu bạc, loại súng này là loại đặc chế của tổ chức, khẩu súng có kích thước còn nhỏ hơn bàn tay người. Điều đặc biệt hơn là khẩu súng này có bộ phận giảm thanh tiên tiến nhất thế giới, bắn đạn cũng chỉ tạo ra thanh âm tựa tiếng gió thổi, tốc độ bắn kinh người. Nếu một tên trong hắc đạo có mặt ở đây mà nhìn thấy khẩu súng này thì ắt hẳn sẽ nhận ra đây chính là Ngân Sát - khẩu súng của đệ nhất Sát Thủ Huyết Nguyệt thuộc tổ chức sát thủ Thính Sát Lâu, ai nghe tên này cũng phải sợ mất mật, lo lắng, hãi hùng không thôi.

Tương truyền, trong giới sát thủ, Huyết Nguyệt lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ diệt Hắc Long Bang.

Hắc Long Bang vốn là một bang phái hắc đạo nổi tiếng tàn ác, trong bang có hơn năm trăm người. Vậy mà chỉ sau một đêm, toàn bộ Hắc Long Bang trên dưới năm trăm người đều thiệt mạng, hơn nữa người nhà của họ cũng mất mạng. Dù thấy Huyết Nguyệt là một người máu lạnh cỡ nào. Từ đó về sau trong giới sát thủ cả hắc đạo lẫn bạch đạo không ai nghe tên cô mà không sợ hãi.

Huyết Nguyệt cầm khẩu súng trong tay, hai mắt băng lãnh nhìn chăm chăm Băng. Băng chính là nhiệm vụ của cô hôm nay.

Tân Mạnh Băng, hai mươi hai tuổi, Đại Tá trẻ tuổi của quân đoàn BCH50. Người này tính cách lạnh lùng, tâm địa sắt đá, tàn nhẫn. Trên quan trường đã từng đắc tội không ít người chỉ vì làm việc chưa bao giờ nể mặt ai. Mà hôm nay cô xuất hiện là do có người đã trả ba tỷ để muốn cô lấy mạng của hấn.

Vũ trường không ngừng mở nhạc, từng nhóm thanh niên trai gái tụ tập nhảy theo nhạc, cũng có kẻ nhân cơ hội tán tỉnh mấy cô gái, hoặc là vui chơi... nói chung chính là nhộn nhịp và ồn ào.

Đang lúc nhảy hưng phấn thì điện trong quán bỗng tắt, phút chốc trong Bar chỉ còn lại bóng tối mù mịt. Ngay lúc mọi người còn đang tự hỏi là có chuyện gì xảy ra thì một âm thanh tựa tiếng gió kêu vang lên. Vì tiếng gió rất nhẹ mà xung quanh cũng rất ồn ào dĩ nhiên là không có ai nghe thấy. Ngay sau đó ánh sáng liền bật lên sau vài giây ngắn ngủi bị cấp điện. Toàn bộ thanh niên trong Bar đều cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc thì chuyện này là sao ?

Ngay lúc mọi người còn đang tự hỏi thì bất chợt một tiếng hét thất thanh của một cô gái vang lên làm mọi người giật mình quay lại xem. Chỉ thấy, trên sàn nhảy là một thi thể đầy máu đang nằm ở đó. Mắt mở lớn không dám tin bản thân sẽ cứ như vậy mà chết. Nhất thời cảnh tượng như vậy dẫn đến tiếng hét chói tai của những người xung quanh.

Huyết Nguyệt nhân cơ hội này liền lặng lẽ rời khỏi hiện trường.

*****

Huyết Nguyệt đi ra khỏi bar liền leo lên xe rồi đi. Trên xe, cô rút tai nghe, ấn phím gọi. Khoé miệng giương lên nụ cười lạnh, giọng nói không chút nhiệt độ vang lên :

" Huyết Nguyệt Báo cáo, mục tiêu 018 Tân Mạnh Băng đã được giải quyết. Hết. "

" Rất tốt, lập tức trở về Biệt thự Hoa Nguyệt. " Một giọng nam trầm thấp trả lời.

" Được. "

Ngay sau đó cô liền rút tai nghe ra. Bằng mắt thường có thể thấy hình dạng của cô đang dần thay đổi, mái tóc đỏ dài xinh đẹp phút chốc đổi màu thành màu đen, đôi mắt đỏ như máu cũng dần biến trở lại màu đen, thần thái lạnh lùng, tàn nhẫn thay đổi thành vẻ mặt ôn hoà, dịu dàng, khoé miệng từ nụ cười lạnh lùng, thị huyết chuyển sang nụ cười xinh đẹp ngọt ngào. Nếu có ai ở đó, chắc hẳn sẽ kinh ngạc lắm về điều này, trước và sau khi biến hoá trông cứ như hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng lại như là một người, thật quý dị khó nói nên lời.

Từ Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp mang nét tính nghịch nhìn lên tấm gương trong xe. " Huyết Nguyệt, vất vả cho cô. "

" Không có gì. Mau trở về thôi, kế hoạch sắp bắt đầu rồi. " Trong gương lập tức xuất hiện gương mặt của Huyết Nguyệt, chỉ khác là trông cô có vẻ dịu dàng hơn, hoàn toàn khác xa hình tượng lạnh lùng thị huyết trước đó.

Từ Nguyệt cũng không nhiều lời, lập tức điều khiển xe hướng ngoại thành mà đi.

*****

Đứng trước một căn biệt thự, Từ Nguyệt nhìn mọi thứ xung quanh. Sau đó cô giơ tay đến thiết bị bảo mật ẩn cả bàn tay để cho thiết bị nhận dạng vân

tay. Lát sau, cửa được mở ra. Bên trong căn phòng không một chút ánh sáng, cô neho mắt quan sát bên trong một chút, nhận thấy bên trong thế nhưng có vài luồng hơi thở. Mặc dù đã che giấu rất kĩ, nhưng lại vẫn bị cô cảm nhận được. Cô cẩn thận bước vào, khoé miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

Ngay khi cô bước vào chính giữa đại sảnh, thì bỗng chốc cả đại sảnh phát sáng, ngay sau đó là một trận mưa hoa rơi xuống từ trên đầu cô, hương hoa nhàn nhạt lan toả trong không khí, ưm... đúng là loài hoa cô thích nhất, hoa hồng đỏ. Ngay khi cô còn đang cảm thán thì một loạt âm thanh vang lên, tiếng hô đồng đều hữu lực vang vọng khắp đại sảnh.

" Chúc mừng sinh nhật Tử Nguyệt Tiểu Thư. "

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên Không.

Khoé mắt cô đột nhiên ươn ướt, hôm nay đúng là sinh nhật của cô.

Tử Nguyệt từ nhỏ đã sống trong một gia đình nghèo không đậm ấm hạnh phúc như bao gia đình khác. Tuy cha cô là một kẻ vũ phu, chỉ biết ăn nhậu, đánh đập vợ con thậm tệ, nhưng ít ra cô còn có mẹ, em trai yêu thương cô, như vậy đã đủ rồi. Cô cứ nghĩ bản thân sẽ sống như vậy cả đời, nhưng cô đã nhầm. Cho đến một ngày, mọi thứ phút chốc tan vỡ theo cát bụi. Hạnh phúc gia đình nhỏ nhoi phút chốc hóa thành địa ngục trần gian.

Tử Nguyệt còn nhớ rất rõ cái ngày định mệnh đó. Khi đó cô chỉ mới mười tuổi.

Hôm đó cô vừa mới đi học về. Vừa về đến nhà là cô chứng kiến ngay cảnh một đám chừng sáu người đến nhà đòi nợ. Cô sợ hãi liền núp vào lùm cây gần đó.

Trời lúc này đã nhá nhem tối, cho nên bọn chúng không thấy cô. Cô biết cha mẹ cô nợ rất nhiều tiền, mà tất cả chỉ tại người cha vô lương tâm của cô suốt ngày ăn nhậu, cờ bạc mà không chịu chăm lo cho gia đình. Cứ cách hai, ba ngày là sẽ có một đám người đến đòi nợ. Những lúc như vậy cha cô chỉ biết trốn tránh, bao nhiêu tiền nợ đều do mẹ cô làm lưng vất vả ngày đêm còng lưng ra trả. Vậy mà cha cô không những không biết ơn, hối cải mà còn quá đáng hơn nữa, có khi ở ngoài uống rượu, khi trở về liền đánh đập mẹ tàn nhẫn. Nhiều lúc cô cảm thấy uất hận và căm phẫn, nhưng vì bản thân là phận con cái nên không dám nói ra.

Tử Nguyệt từ sau lùm cây nhìn vào trong thì thấy bọn người đó đang tranh cãi với mẹ cô điều gì đó, phía sau là đứa em trai chừng bảy tuổi của cô. Hai bên tranh cãi khá gay gắt đột nhiên một người trong số bọn chúng nổi điên đẩy ngã mẹ cô. Cô thấy mẹ mình bị đẩy ngã, đầu đập vào tường, một dòng máu nóng theo đó dần tuôn ra, trượt xuống thành một đường dài chói mắt trên tường. Em trai cô thấy thế liền lao đến đỡ lấy mẹ cô, miệng không ngừng gào khóc lay lắt mẹ dậy, đôi lúc còn gào lên chửi bọn người kia.

Bọn người đó thấy tình hình không ổn, mắt thấy đã xảy ra án mạng liền hoảng sợ không thôi. Một tên trong số đó thấy vậy liền dáo dác nhìn xung quanh, xác định không có ai liền rút dao đâm em trai cô.

Một luồng máu đỏ tươi theo lưỡi dao chảy nhỏ giọt xuống, máu đỏ từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất lạnh lan ra tạo thành những đóa huyết hoa đầy mỹ hoặc và quỷ dị.

Tử Nguyệt sững sờ và sợ hãi khi nhìn thấy chuyện đang diễn ra.

Sao lại thế này... Đây là mơ sao...

Tử Nguyệt nhìn lại thì thấy em trai mình dần trượt ngã xuống nền đất lạnh. Khuôn mặt thẳng bé vừa đúng lúc nhìn về phía cô. Đôi mắt mở trừng như không thể tin được kèm theo là hoảng sợ. Đôi mắt đó cả đời này cô cũng không thể quên được.

Tử Nguyệt kinh sợ hét lên một tiếng rồi nhanh tay bịt miệng lại, nước mắt chảy ròng ròng không cách nào ngưng. Đó là sợ hãi, là đau đớn, là bi thương, là tuyệt vọng, là hoang mang... Dù loại xúc xúc hỗn độn trong cô lúc này.

Tử Nguyệt biết, nếu để chúng phát hiện ra cô, cô sẽ không thoát khỏi cái chết. Lúc này trong lòng cô chỉ còn hận thù, một sự oán hận cùng cực dành cho kẻ được gọi là cha đã đẩy gia đình cô đi đến bước đường này. Hận những kẻ đã sát hại mẹ và em trai cô. Cô hận bọn chúng, những kẻ đã huỷ hoại gia đình cô.

Lúc này trong lòng Tử Nguyệt chỉ toàn là thù hận, thù hận làm cho con người thay đổi, đôi mắt trước kia là một mảnh thanh tĩnh, trầm lạnh, nay lại bị bao trùm bởi sự hận thù. Cô muốn giết hết đám người này, cô muốn bọn chúng phải chết, cô muốn báo thù.

Ngay lúc Tử Nguyệt còn đang chìm vào trong oán hận của bản thân thì một tên đàn ông nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại thì thấy Tử Nguyệt đang núp sau bụi cây. Hắn ta hoảng sợ. Tại sao lại có người ở đây. Nhìn kĩ lại thì thấy là Tử Nguyệt liền kêu đồng bọn đuổi theo giết Tử Nguyệt.

Tử Nguyệt thấy vậy thầm kêu không ổn, quay đầu bỏ chạy. Tuy cô muốn trả thù nhưng tự cô biết bây giờ chưa phải lúc. Không nói đến cô không có võ,

mà cho dù có thì cô làm sao có thể đánh thắng nổi sáu tên to con kia chứ.

Từ Nguyệt cứ chạy mãi chạy mãi, nhưng cô còn quá nhỏ, thể lực làm sao bằng đám người đó. Chẳng mấy chốc cô kiệt sức vấp phải hòn đá ngã xuống đất. Đang định đứng dậy chạy tiếp thì đám người kia đã đuổi đến nơi.

Từ Nguyệt hoảng sợ tròn mắt nhìn đám người đó đang tiến tới gần, trong tay là một con dao.

Chẳng lẽ cô cứ phải chết như vậy sao, cô không cam tâm, cô còn chưa trả được thù mà.

Không... cô không thể cứ thế mà chết được. Cô phải sống, cô nhất định phải sống.

Nghĩ vậy, Từ Nguyệt bình tĩnh lại nhìn đám người đang tiến đến gần. Cô phải tìm cách thoát thân. Nhưng thoát bằng cách nào. Xung quanh là một mảnh đất trống, cỏ mọc um tùm. Một nơi hoang vắng chẳng có lấy một bóng người. Mà Từ Nguyệt thì lại bị vây quanh bởi một đám người to lớn.

Mất thấy không còn đường thoát, Từ Nguyệt tuyệt vọng. Cô nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, trong mắt là sự quyết tuyệt.

Nếu đã vậy chi bằng liều một trận, còn tốt hơn cứ ngồi chờ chết.

Tên đàn ông cầm dao tiến gần Từ Nguyệt, khoe miệng trào ra nụ cười lạnh. Tay giơ dao lên cao nhắm trên người Từ Nguyệt đâm xuống.

Mất thấy con dao sẽ đâm vào cơ thể. Từ Nguyệt không biết lấy từ đâu ra sức lực, đôi bàn tay nhỏ trực tiếp nắm chặt lưỡi dao. Theo đó từng dòng máu theo lưỡi dao nhỏ xuống mặt cô. Bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn nhưng Từ Nguyệt vẫn kiên trì cầm chặt con dao.

Tên đàn ông nọ đương nhiên không hề nghĩ rằng Từ Nguyệt sẽ chống đối, hẳn ta cũng sẽ không thể tin được nhìn việc đang xảy ra.

Nhân lúc đó, Từ Nguyệt đẩy mạnh bàn tay tên đàn ông nọ sang một bên, con dao tuột khỏi tay tên đàn ông nọ văng ra xa.

Từ Nguyệt lập tức chạy lại chỗ con dao, với tay lấy nó.

Tên đàn ông nọ lúc này kịp hồi phục tinh thần, mất thấy Từ Nguyệt sắp chạm tới chỗ con dao thì trong lòng một cổ hỏa khí dâng lên. Hẳn vậy mà lại bị con ranh này chơi xỏ. Được, vậy hãy để tao tiễn mày đi tây thiên.

Tên đàn ông nọ chạy lại gần chỗ Từ Nguyệt kéo cô lên. Từ Nguyệt cầm trong tay con dao, máu đã thấm đỏ bàn tay từ lâu, trông rất đáng sợ.

Từ Nguyệt thấy bản thân bị người nắm cổ áo liền không suy nghĩ nhiều thẳng tay đâm một nhát vào bụng tên đàn ông nọ.

Tên đàn ông nọ đương nhiên không nghĩ rằng Từ Nguyệt sẽ giết hẳn nên không phòng bị gì. Đợi đến khi cảm nhận được con dao truyền tới bụng thì hẳn ta mới giật mình nhìn lại. Đôi mắt mở thật to như không thể tin được nhìn chằm chằm Từ Nguyệt. Thân hình to lớn dần dần ngã xuống nền đất.

Từ Nguyệt đợi khi ý thức được bản thân đang làm gì thì cũng hoảng sợ không thôi.

Cô ... Cô giết người rồi.

Đám người nãy giờ thấy vậy cũng đồng loạt giật mình. Không phải chứ, cứ thế là bị giết sao.

Đương lúc còn đang ngơ ngác chưa kịp hoàn hồn thì " đoàng ", " đoàng " vang lên. Mấy tên đàn ông đứng xung quanh cô lần lượt ngã xuống.

Từ Nguyệt thật sự bị dọa cho sợ rồi. Đây là làm sao, ai... là ai đã cứu cô.

Từ Nguyệt nương theo ánh trăng nhìn người vừa tới. Đó là một thanh niên chừng mười lăm tuổi. Một thân áo đen, vẻ ngoài lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú. Quan trọng là thanh niên đó đang cầm một cây súng, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, thị huyết.

Thanh niên từ từ bước đến gần chỗ Từ Nguyệt cũng không nhìn mấy cái thi thể trên mặt đất mà nhìn thẳng vào mắt Từ Nguyệt, môi mím khẽ mở.

" Tôi tên Lâm Vĩ Thành. Đi theo tôi, tôi sẽ giúp cô báo thù. "

Từ Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn. Khi hiểu rõ người trước mặt đang nói gì thì cô hơi sững sốt, sau đó không chần chừ gì thêm mà gật đầu.

Chỉ cần người trước mắt giúp cô trả thù thì cho dù bất cứ phải trả giá bằng tính mạng thì cô cũng bằng lòng.

Và cũng từ giây phút đó, cuộc đời cô đã thay đổi.

Hàng ngày cô phải chịu đựng vô vàng cuộc huấn luyện khắc nghiệt. Hàng ngày phải lo lắng đề phòng, sợ chỉ sơ xuất một cái là bị người ám toán. Bị ném đến rừng rậm tự sinh tự diệt, dành thức ăn với sói, sát hại đồng bạn để được sống... Có đôi khi cô đã nghĩ sẽ bỏ cuộc nhưng chỉ cần nhắm mắt là hình ảnh mẹ và em trai bị giết trước mặt đã khiến thù hận trong cô dâng trào mãnh liệt. Chỉ có không ngừng nhắc nhở bản thân về thù hận mới có thể giúp cô vượt qua tất cả.

Đến năm cô mười lăm tuổi, sau khi hoàn thành hàng loạt bài huấn luyện mà quý với thành tích xuất sắc. Cô rời khỏi nơi huấn luyện.

Việc đầu tiên mà cô làm chính là trả thù.

Theo như thông tin mà Lâm Vĩ Thành cho cô biết thì đám người sát hại mẹ và em trai cô là người của Hắc Long Bang.

Đêm hôm đó, cô một thân một mình đến sào huyệt của Hắc Long Bang, trên đường đi hề thấy ai, bất luận là nam hay nữ cô đều cho một phát súng tiễn chúng đến âm phủ. Cũng trong đêm đó cô diệt sạch từ trên xuống dưới Hắc Long Bang, không ai bỏ sót, ngay cả người nhà họ, cô cũng không tha. Nếu người thân chúng đã không biết cách dạy con thì chết là lựa chọn sáng suốt nhất.

Sau khi diệt Hắc Long Bang xong, cô liền truy tìm tung tích của cái người gọi là cha kia. Là ông ta, chính ông ta đã hại chết mẹ và em trai cô. Nếu không phải là ông ta chỉ biết ăn nhậu, đánh bạc rồi gây nợ chồng chất thì mọi chuyện cũng đâu thành ra như vậy, mẹ và em trai cô cũng không chết, bản thân cô cũng không phải rơi vào hoàn cảnh bây giờ. Tất cả là tại ông ta.

Thời điểm nhìn thấy ông ta càng khiến cho cô oán hận hơn nữa. Mẹ và em trai cô chết như vậy, ông ta không những không đau lòng lại còn cưới vợ mới, sinh thêm một đứa con, điều đáng giận hơn nữa là đứa bé này đã mười tuổi rồi. Đây không phải đang nói rằng từ hơn mười năm trước ông ta đã phản bội mẹ cô sao.

Thật không công bằng, mẹ cô làm bao nhiêu việc như vậy cho ông ta, vậy mà ông ta lại dám làm thế với mẹ cô. Hạng người như ông ta không đáng sống trên đời này.

Từ Nguyệt điên cuồng giết sạch ba người họ, sau đó chặt người họ ra thành từng khúc ném cho đám súc sinh ăn. Dừng máu của họ để tể vong hồn mẹ và em trai cô.

*****

Thu hồi suy nghĩ về chuyện đã qua. Từ Nguyệt nhìn những người xung, nói một tiếng cảm ơn. Cô quả thật rất vui, vì qua hôm nay cô đã hai mươi tuổi rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh.

" Từ Nguyệt, chúc mừng sinh nhật em. Đây là tấm lòng của tất cả người trong Lôu. Mong rằng em sẽ vui vẻ nhận lấy. "

Từ Nguyệt nghe tiếng nhìn lại thì thấy một thanh niên chừng hai mươi tuổi, mặc vét màu đen, ngũ quan tuấn mỹ phi phàm. Người này không phải ai khác chính là Lâm Vĩ Thành.

Lâm Vĩ Thành cầm trên tay là một chiếc bánh Gatô, bên trên có cắm hai cây nến ghi số hai mươi, đúng là số tuổi của cô.

Từ Nguyệt nhìn anh mỉm cười rất vui vẻ, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, không thấy Kì và Hạo đâu hết. " Thành, Cảm ơn anh. Kì và Hạo đâu rồi. "

Mạc Thiên Kì và Tần Thiên Hạo là hai người bạn, và cũng là đồng bạn cùng sinh ra từ với cô. Cho dù có ra sao, cô tin chắc hai người sẽ không bao giờ phản bội cô.

" Kì và Hạo đang trên đường đến đây, có lẽ là bận lấy quà cho em. Lát nữa sẽ đến thôi. " Lâm Vĩ Thành yêu thương nhìn cô nhẹ nhàng nói.

Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Nhưng nếu các người muốn diễn vậy thì tôi sẽ phụng bồi. Nghĩ vậy Từ Nguyệt liền nở nụ cười vui vẻ " Ừm " một tiếng rồi tiến lại gần Lâm Vĩ Thành thổi tắt hết nến trên chiếc bánh sinh nhật. Ngay sau đó là một tràng pháo tay giòn giã.

Từ Nguyệt thấy vậy cười tươi như hoa. Mỗi năm cứ đến ngày này là Thành đều tổ chức sinh nhật cho cô. Lúc đó cô rất vui và cao hứng. Nhưng có ai ngờ đâu tất cả hóa ra lại là... Trong lòng không tránh khỏi chua xót.

" Tôi về rồi. Chúc mừng sinh nhật Từ Nguyệt. Đây là quà của hai anh . "

Từ Nguyệt nghe thấy tiếng nói quen thuộc liền quay đầu nhìn lại thì thấy Mạc Thiên Kì đang tiến lại về phía cô. Theo sau còn có Tần Thiên Hạo.

" Hạo, Kì cảm ơn hai người. " Từ Nguyệt cười tươi nói.

Cô nhận quà từ tay Kì, sau đó cả ba nói một chút chuyện.

Khoảng mười lăm phút sau.

Lâm Vĩ Thành thấy thời gian không sai biệt lắm liền sử ánh mắt cho một tên đàn em. Hắn ta nhận được tín hiệu liền rời đi. Không ai để ý đến, mùi hương trong không khí đã thay đổi, trở nên đậm hơn nhiều.

Lâm Vĩ Thành nhìn về hướng Từ Nguyệt , trong mắt loé lên tia sáng đắc ý vì mưu kế thành công. Lần này y nhất định phải thành công. Từ Nguyệt, thật xinh đẹp.

Từ Nguyệt đang mải trò chuyện cùng đám huynh đệ thì chợt cảm thấy đau đầu, chóng mặt. Đây là làm sao a.

Đám huynh đệ của cô cũng gặp tình trạng này, lần lượt ngã xuống đất.

Từ Nguyệt thấy tình hình không ổn nhìn lại về phía Lâm Vĩ Thành thì thấy khoé môi hắn nở nụ cười tàn nhẫn. Tay cầm súng chìa về phía cô, "đoàng" một viên đạn xuyên qua ngực trái của cô, trúng vào vị trí quả tim. Máu từ vết thương chảy lan ra xung quanh tạo thành một đóa huyết hoa điểm lệ.

Từ Nguyệt ngơ ngác không dám tin nhìn anh, tại sao lại như vậy? Cô chớp mắt môi mở, ánh mắt rã rời, nhưng trong lòng thật sự rất đau đớn. "Tại sao?" "Tại sao lại muốn giết em, tại sao muốn lợi dụng em, tại sao muốn phá bỏ tình cảm này."

Lâm Vĩ Thành thấy cô không ngã xuống chết ngay thì ngạc nhiên, nhưng nhìn đến ánh mắt rã rời như người sắp chết của cô thì cũng không suy nghĩ nhiều. "Từ Nguyệt xin lỗi em. Ban đầu huấn luyện em là vì muốn em trở thành một con dao giết người. Nhưng bây giờ em quá mạnh khiến anh lo sợ một ngày nào đó không thể kiểm soát được em. Cho nên anh đành phải ra tay. Đừng trách anh."

"Cũng nói cho em biết luôn. Thật ra người đứng sau sai khiến giết cha mẹ em là anh."

Từ Nguyệt nghe vậy thì kinh ngạc. Khoé môi run run không thể tin được. "Tại sao?" Câu hỏi tại sao lần thứ hai, cô muốn hỏi anh tại sao lại làm vậy, tim đau như bị ai đó dùng tay bóp chặt, đau quá.

"Vì em, anh phát hiện em lúc đó tuy còn nhỏ nhưng tâm địa đã rất cứng rắn, tàn nhẫn. Thích hợp trở thành một sát thủ. Quả nhiên anh đã không nhìn lầm."

Hắn cười, nụ cười đó khiến tim cô đau nhói. Vậy mà cô lại còn tin tưởng hắn bao năm, là cô nhìn nhầm hắn, một tên cầm thú. Cô rùng rợn nghĩ đến chuyện che giấu cảm xúc, cô vì anh làm bao nhiêu chuyện nhưng đến cuối cùng lại được một sự thật như thế này, nhưng tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Nếu anh đã nhẫn tâm như vậy thì cũng đừng trách cô tàn nhẫn.

Sự việc kế tiếp xảy ra khiến cho Lâm Vĩ Thành giật mình không thể tin được, cũng khiến cho hắn sợ hãi không thôi.

Đám người đáng lí ra phải nằm dài trên đất, vậy mà lại lần lượt đứng lên nhìn hắn bằng ánh mắt căm phẫn. Bọn họ thật không thể ngờ được, Lâu Chủ mà bọn họ kính trọng lâu nay lại bỉ ổi như vậy.

Mạc Thiên Ki và Tần Thiên Hạo tiến lên nâng Từ Nguyệt đứng dậy. Từ Nguyệt nở nụ cười mỉa mai đầy khinh bỉ về phía Lâm Vĩ Thành, ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy thù hận nhìn anh, kẻ khiến cô mất hết tất cả. Vết thương bên ngực trái có thể dùng mắt thường nhìn thấy đang nhanh chóng lành lại, ngay cả sẹo cũng không có, cứ như chưa bao giờ xuất hiện vết thương, nếu không phải có vết máu xung quanh thì chắc hẳn ai cũng nghĩ bản thân hoa mắt. "Không ngờ phải không, tôi quên nói cho anh biết, trái tim tôi ở bên phải chứ không phải bên trái. Còn cái kế hoạch của anh, chúng tôi đều biết cả rồi."

"Cái gì?" Lâm Vĩ Thành không thể tin nổi nhìn Từ Nguyệt, sao lại như vậy. Hắn nhìn về phía Tần Thiên Hạo muốn biết câu trả lời. Nhưng chỉ đổi lại nụ cười trào phúng của y. Tần Thiên Hạo nói. "Kế hoạch là do tôi tiết lộ."

Lúc này Lâm Vĩ Thành mới hiểu ra, hóa ra gian tế hắn cài bên cạnh Từ Nguyệt lại phản bội hắn. Hừ... giỏi lắm, nếu đã vậy thì tất cả cùng đi chết đi.

Lâm Vĩ Thành coi bỏ áo khoác, bên trong là một đồng ống mìn được treo đầy trên người hắn. Hắn biết nếu hôm nay không thành công, hắn chỉ còn một con đường chết, nên đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. Không ngờ lại phải dùng đến. Hắn mỗi lần để kích nổ. Khoé miệng giờ lên nụ cười điên cuồng, hắn hét lên. "Tất cả đều chết đi."

Sự việc xảy ra quá đột ngột, cũng không kịp cho ai có hành động gì khác.

Mạc Thiên Ki và Tần Thiên Hạo thấy vậy thì hoảng sợ dùng thân ôm chặt Từ Nguyệt để chắn cho cô.

Từ Nguyệt cũng bất ngờ trước sự việc đang xảy ra. Cô thật không thể nghĩ ra, hắn vậy mà lại dám chơi trò đồng quy vu tận với cô. Khoé miệng khẽ nhếch nụ cười khổ. Xem ra cô không tránh khỏi cái chết rồi, cũng tốt, cô cũng mệt mỏi khi phải sống thế này rồi. Cô nhắm mắt chờ đợi cái chết.

Một trận nổ lớn vang lên trong màn đêm thanh tĩnh. Cả căn biệt thự cũng theo đó sập xuống. Nhưng không ai nghĩ tới, ngay lúc đó, từ trong cơ thể Từ Nguyệt tỏa ra một đạo ngân quang bao vây lấy Từ Nguyệt, Mạc Thiên Ki và Tần Thiên Hạo. Đồng thời cũng giúp họ bình an qua kiếp nạn này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: An Lạc Nữ Hoàng Hoa Lạc Tử Nguyệt

Tại Xuyên Không Quốc, bên trong Không Linh Cung.

Một nữ tử vận long bào trên có thêu một con Phượng Hoàng đồ rực đẹp để đang nằm trên nhuyễn tháp.

Nữ tử có dung mạo tuyệt sắc, khuôn mặt trái xoan nhỏ cỡ bàn tay, cặp mày lá liễu, môi anh đào mê người, làn da trắng nõn mịn màng, mái tóc đen dài

ông mượt được búi một kiểu tóc phức tạp nhưng lại đầy uy nghiêm và đẹp đẽ. Thân hình nữ tử nhỏ nhắn, đường cong cơ thể chuẩn khôi nói. Cả người nữ tử tỏa ra một loại mỹ hoặc khó tả, nhưng không kém phần uy nghi của bậc đế vương. Nữ tử này chính là không Linh Nữ Hoàng - Không Uyển Mộng Liên của Xuyên Không Quốc.

Xuyên Không Quốc là một Quốc Gia tồn tại giữa ranh giới không gian, là nơi quản lý sự ổn định của các không gian, quản lý việc xuyên không...

Bên cạnh Không Uyển Mộng Liên là một đám cung nữ nữ miều, xinh đẹp, người thì bóp chân, người thì quạt mát, người thì lột vỏ nho dâng cho Không Uyển Mộng Liên thưởng dụng.

Sáu cung nữ này là do trong một lần Không Uyển Mộng Liên cải trang vi hành cùng với Hàn Lâm Nhi bắt gặp các nàng bị đem bán tại khu phố nô lệ.

Không Uyển Mộng Liên thấy sáu nữ tử này có dung mạo thanh tú, lại có tính cách quật cường không chịu khuất phục nên sinh lòng hứng thú nhất thời đã mua các nàng về. Sau đó để trong phủ của Hàn Lâm Nhi. Sau một thời gian quan sát mới phát hiện ra sáu cung nữ này không những xinh đẹp lại còn thông minh hơn người, thiên phú tu luyện cũng không tồi, đặc biệt còn rất trung thành vì vậy mới đưa các nàng vào cung cho hầu hạ bên Không Uyển Mộng Liên.

Từ ngoài điện một Nữ Quan đi vào, nàng ta chính là Tể Tướng đương triều Hàn Lâm Nhi, là trợ thủ đắc lực và cũng là bạn tốt của Không Uyển Mộng Liên.

Hàn Lâm Nhi kính cẩn đến trước mặt Không Uyển Mộng Liên, thân hình cúi thấp xuống hành lễ.

"Vi thần tham Kiến bệ hạ, Nữ Vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Miễn lễ, chúng ta vốn dĩ là bạn thân, tại sao từ khi ta đăng quan đến giờ người lại xa cách với ta như vậy a, thật khiến người ta thương tâm." Không Uyển Mộng Liên vừa nói vừa đưa tay ôm ngực, phớt với nét mặt bi thương, người không biết cứ tưởng Không Uyển Mộng Liên thương tâm đau buồn thật.

Nhưng Hàn Lâm Nhi đã chơi thân với Không Uyển Mộng Liên từ nhỏ còn không biết nàng ta đang giả bộ sao. Hàn Lâm Nhi không còn cách nào khác đành tạ ân đứng dậy. Về mặt đây bất đắc dĩ nói. "Tạ bệ hạ, bệ hạ, dù sao lễ nghĩa cũng không thể thiếu được, như vậy là không hợp lễ nghi."

Không Uyển Mộng Liên nghe vậy thì tròn trắng mắt cảm tức nói. "Lễ nghi, suốt ngày lễ nghi. Người đó, sau này khi không có người ngoài thì miễn ba cái lễ nghi này đi cho ta." Không Uyển Mộng Liên không tự xưng là trẫm mà trực tiếp tự xưng là ta đủ thấy quan hệ của hai người không phải tốt bình thường.

"Đã biết a." Hàn Lâm Nhi mỉm cười đáp lại. Dù sao hai người vốn dĩ chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn. Mặc dù Không Uyển Mộng Liên là Nữ Hoàng nhưng lại chưa bao giờ xem thường nàng, không những thế, địa vị của nàng hiện tại cũng là do Không Uyển Mộng Liên ban cho. Chính vì vậy mà nàng đã sớm xem Không Uyển Mộng Liên là bằng hữu thâm giao từ lâu, đồng thời cũng tự thề với bản thân sẽ tuyệt đối trung thành với Không Uyển Mộng Liên, có chết cũng không từ.

Không Uyển Mộng Liên thấy vậy cũng cười theo. Như sức nhớ ra điều gì, Không Uyển Mộng Liên liền trở về dáng vẻ nghiêm túc hỏi. "Lâm Nhi, việc đó người làm xong chưa."

"Xong rồi. Mộng Liên, người nói xem rốt cuộc thì những vị ở trên đó tính làm gì vậy, tại sao lại đưa ra lệnh đó." Hàn Lâm Nhi cũng nghiêm túc trả lời. Về mặt như có điều suy nghĩ mà hỏi.

"Ta cũng không biết nữa, mà thôi Thánh Ý khó dò. Tốt hơn hết là chúng ta không nên quan tâm làm gì, vẫn cứ nên im lặng quan sát thì hơn."

Vài ngày trước Không Uyển Mộng Liên nhận được một bản danh sách và ý chỉ từ Thánh Chủ của Thánh Giới lệnh nàng phải đưa những người trong danh sách đến các không gian tương ứng ghi trong đó. Mặc dù Không Linh Quốc là một Quốc Gia nằm trong một không gian độc lập nhưng lại phải chịu sự chi phối của Thánh Giới. Chính vì vậy mà những chuyện quan trọng trong Không Linh Quốc đều do Thánh Giới quyết định.

"Người nói cũng đúng. À phải rồi, ngoài Huyết Nguyệt ra thì còn có hai nam tử cũng cùng Huyết Nguyệt xuyên không rồi." Hàn Lâm Nhi sức nhớ ra còn có một chuyện nữa liền vội nói.

Không Uyển Mộng Liên nghe vậy thì khẽ ngạc nhiên, suy nghĩ một chút thì thấy chắc không có chuyện gì bèn nói. "Không cần lo lắng, chắc không có ảnh hưởng gì đây. Mà hai nam tử đó là ai vậy."

"Hai nam nhân đó tên là Mạc Thiên Kỳ và Tản Thiên Hạo, đều là thủ hạ dưới trướng của Huyết Nguyệt - Tử Nguyệt."

"Ân. Thật thú vị a."

"Vậy ý của người là..."

"Hihi... đương nhiên là đến Minh Nguyệt Lục Giới một chuyến rồi. Mọi công việc triều chính cứ giao cho Nhiếp Chính Vương và Quốc Sư giải quyết đi."

"Vậy cũng được, hi hi"

Thật ra thì Không Uyên Mộng Liên vốn là một người vô trách nhiệm, nàng ta thường hay trốn đi chơi nhiều lần. Mà Hàn Lâm Nhi lại chính là kẻ đồng lõa, hai người này thường xuyên rời bỏ Quốc Sự để đi chơi. Chỉ khổ cho Nhiếp Chính Vương và Quốc Sư lại phải bận bịu chuyện triều chính. Và cứ thế, hai kẻ vô trách nhiệm dẫn theo sáu cung nữ dùng Không Gian Chi Thuật mà rời Không Linh Quốc đến Minh Nguyệt Lục Giới .

*****

Minh Nguyệt Lục Giới - Nguyệt Hoa Quốc.

Trong một góc hẻo lánh gần phố Cẩm Nhung - Con phố sầm uất nhất Nguyệt Hoa Thành, nơi tụ tập các hộ gia đình quý tộc, quan lại bậc nhất Nguyệt Hoa Quốc.

Một nữ tử có dung mạo tuyệt sắc vận ngân y. Nữ tử tay cầm Phurong Hoàng Kiếm, theo sát sau là một đám hắc y nhân bịt mặt.

Đám hắc y nhân có khoảng hai mươi người, tay cầm kiếm, mặt đầy sát khí, từng chiêu thức sắc bén như muốn đoạt mệnh người xuất ra. Hai mươi người phối hợp với nhau ăn ý cùng lúc tấn công nữ tử vận ngân y trước mặt.

Nữ tử do một lúc phải chống lại thế tấn công của hai mươi hắc y nhân mà mỗi người đều là cao thủ nên chẳng mấy chốc đã bị trúng nhiều nhất kiếm, máu đỏ chảy ra nhuộm đỏ ngân y. Tuy vậy nàng vẫn là có thể giết được hơn mười hắc y nhân.

Chẳng mấy chốc, đám hắc y nhân chỉ còn sáu tên, mà bản thân nữ tử cũng có không ít vết thương.

Nữ tử thấy vậy thì sốt ruột. Sao viện binh còn chưa tới, nếu còn không đến là nàng chết chắc a.

Một tên cầm đầu thấy đồng bọn dần ngã xuống từng người thì tức giận. Y liếc nhìn nữ tử. Xem ra y đã quá xem thường nữ tử này. Hắc y nhân cầm đầu chia kiếm về phía nữ tử nói.

" Từ Nguyệt tiểu thư, ngài cũng đừng làm khó chúng ta nữa. Mau mau chịu trói xuống địa phủ đi. Haizz... Người nói xem, không có việc gì thì thôi sao lại đi quấy rầy vị hôn phu của người ta làm chi để giờ bị ám sát thế này. "

Nữ tử nghe vậy thì trợn trừng mắt, nàng thật muốn chửi tục mà. Nhưng là nhiều năm chịu giáo dục không cho phép nên đành nén giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. " Ta đã nói rồi, ta không có quyền rầy ai hết. Ta và Văn Hàn chỉ là bằng hữu, sao các ngươi không tin. "

Hắc y nhân cầm đầu nghe vậy thì do dự nhìn nữ tử.

Từ khi đuổi theo nàng ta đến đây thì quả thật y đã nghe không ít lần nàng ta giải thích như vậy. Ban đầu còn không tin, nhưng là đến tận bây giờ cụ thể nàng ta vẫn là giải thích như vậy. Chẳng lẽ là thật.

Nữ tử thấy y do dự liền nhân cơ hội nói. " Ta khuyên ngươi một câu. Nếu hôm nay ngươi giết ta, ngày tháng sau này của ngươi và đồng bọn trong Âm Dạ Các sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu. Nếu bây giờ ngươi chịu tha cho ta, ta đảm bảo sẽ không truy cứu trách nhiệm, nhục nhã bằng không. Các ngươi chỉ còn một kết cục. Đó là chết, không những vậy, gia quyến của các ngươi sẽ phải chịu liên lụy tru di cửu tộc. "

Hắc y nhân cầm đầu nghe vậy thì khẽ nhíu mày. Bản thân y cũng biết người này có thân phận tôn quý, nhưng lại không biết nàng ta rốt cuộc là ai. Dù sao chọc vào mấy người có thân phận này nọ rất phiền phức, thôi thì bây giờ y cứ cho thuộc hạ rút lui. Lỡ như chọc vào con cháu Hoàng Gia thì toi. Nghĩ vậy Hắc y nhân lập tức ra hiệu rút lui. Trước khi đi còn nói.

" Nhớ kỹ những lời hôm nay ngươi nói. "

" Hào, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy. "

Hắc y nhân nghe được câu trả lời liền hài lòng rời đi.

Chẳng mấy chốc trong hẻm chỉ còn một mình nữ tử. Nữ tử mắt thấy đám hắc y nhân đã rời đi liền vô lực ngã xuống đất. Vết thương trên người chất chồng nhau, máu đỏ chảy ra nhuộm đỏ một khoảng xung quanh. Nữ tử khẽ nhíu mày cười. Xem ra nàng là mất máu quá nhiều mà chết a.

*****

Cách nữ tử không xa có một khúc cưa.

Một luồng ánh sáng màu bạc hiện lên, kèm theo đó là hai nam một nữ xuất hiện, ngay sau đó luồng ánh sáng màu bạc nhạt dần cuối cùng tan biến.

Từ Nguyệt, Mạc Thiên Ki và Tàn Thiên Hạo cánh giác nhìn xung quanh. Cả ba người đều có chung suy nghĩ sao họ lại còn sống, rõ ràng là mình được kích nổ thì họ phải ban xác, chứ sao có thể còn sống đứng đây.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ thì cả ba người đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng đậm. Từ Nguyệt khẽ nhíu mày quan sát thì thấy cách đó không xa là một người đầy máu đang nằm trên mặt đất, không biết là sống hay chết.

Từ Nguyệt, Mạc Thiên Ki và Tàn Thiên Hạo liếc mắt nhìn nhau liền tiến gần đến người đó.

Từ Nguyệt nhìn nữ tử trên mặt đất toàn thân đầy máu thì khẽ nhủ thầm, nàng lại gần nữ tử hỏi. " Ngươi làm sao vậy. "

Nữ tử vì mất máu quá nhiều mà dần mất đi ý thức, nhưng lại nghe được tiếng bước chân tới gần thì lập tức vui mừng, nhưng ngay sau đó lại nghe được câu hỏi của một nữ tử thì kinh ngạc, giọng nói này sao nghe quen vậy.

Nữ tử càng nghĩ càng hoảng sợ ngược nhìn thì thấy được dung mạo của người tới. Vừa nhìn càng khiến nàng kinh ngạc, cự nhiên người tới lại có dung mạo y chan nàng cứ như là từ một khuôn đúc ra, giọng nói cũng giống hệt đến bất ngờ. Nàng hoảng sợ nói.

" Ngươi... ngươi là ai. "

Mạc Thiên Kỳ, Tần Thiên Hạo và Từ Nguyệt khi thấy được dung mạo nữ tử , lại nghe được giọng nói giống hệt Từ Nguyệt thì kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức trấn định lại, ánh mắt Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo hứng thú nhìn người nọ, miệng khẽ nhếch nụ cười lạnh, cự nhiên lại có người giống nhau đến vậy, chỉ có điều... Ánh mắt loé sáng.

Khoẻ miệng Từ Nguyệt khẽ cong tạo thành nụ cười tà mị, môi anh đào hé mở nói. " Ngươi không cần biết, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút nơi đây là đâu. "

Qua một lúc không nghe được câu trả lời, Từ Nguyệt nhìn lại thì thấy ánh mắt đề phòng của nữ tử thì nhủ thầm tỏ vẻ không vui. Nàng chính là ghét nhất người khác nhìn chằm chằm vào nàng a.

Từ Nguyệt không nói gì cúi người xuống đặt bàn tay lên đầu nữ tử, mắt khẽ nhắm, miệng lầm nhảm một loạt chú ngữ phức tạp. Luồng ánh sáng màu bạc hiện lên từ lòng bàn tay nàng bao bọc nữ tử. Một loạt thông tin cứ thế truyền sang não bộ của nàng .

Nàng chính là thấy phiền, nàng ta đã không trả lời thì nàng tự tìm câu trả lời thôi.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thấy vậy thì nở nụ cười yêu thương, ánh mắt dịu dàng mang theo tình yêu mãnh liệt nhìn Từ Nguyệt.

Hai người biết Từ Nguyệt đang sử dụng Linh Tâm Thuật đọc kí ức người khác. Từ khi đi theo nàng, hai người đã biết nàng không phải là một người bình thường. Xung quanh nàng luôn tồn tại nhiều bí ẩn. Còn có cả linh thuật mà nàng sở hữu nữa. Nhưng hai người chưa từng hỏi nàng về bất cứ điều gì. Bởi vì hai người chờ nàng sẽ tự động nói cho y nghe. Như vậy chứng minh nàng hoàn toàn tin tưởng và sẵn sàng đón nhận hai người.

Ngay lúc Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì một tầng kết giới bao bọc xung quanh bốn người. Một loạt thông tin truyền tới não bộ của Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo. Hai người thầm vui mừng, nàng đây là quan tâm đến y a. Ngay sau đó hai người lập tức từ từ tiếp thì tin tức vừa có được.

Nơi đây được gọi là Minh Nguyệt Lục Giới, là thế giới của kiếm tiên.

Minh Nguyệt Lục Giới tồn tại sáu giới lần lượt là Thần Giới, Thiên Giới, Minh Giới, Ma Giới, Yêu Giới và Nhân Giới.

Thần Giới do Thần Đế cai quản, xưa nay đều sống cách biệt trong một Không Luân - được xem là một không gian độc lập nhưng quy mô nhỏ. Thần Giới có khả năng tạo ra vạn vật. Tuy nhiên trong nội bộ Thần Giới cũng có không ít mâu thuẫn phát sinh.

Thiên Giới do Thiên Đế cai quản, thuộc sự quản lí của Thần Giới, cũng nằm trong một không gian độc lập, ngự trị tại tầng thứ chín trên Cửu Trùng Thiên.

Minh Giới do Diêm Vương cai quản, ngự trị dưới lòng đất tầng thứ ba và không thuộc sự quản lí của ai.

Ma Giới ngự trị tại Thiên Ma Đại Lục, do Ma Vương Ma Lãnh Hàn cai quản, y là một đại ma đầu giết người không thấy máu, tính cách lạnh lùng như Hàn Băng Vạn Năm, vô tình lãnh huyết.

Yêu Giới ngự trị tại Yêu Hoàng Đại Lục, do Yêu Vương Yêu Tư Lục cai quản. Là một kẻ nguy hiểm, ngoài mặt thì tùy hứng thích làm xằng làm bậy, cả ngày toàn làm những chuyện vô nghĩa nhưng thực chất y lại là kẻ có tâm cơ rất sâu. Dung mạo của y thì có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, đủ để mê hoặc nhân tâm, khiến người ta say mê điên đảo.

Yêu Vương và Ma Vương có tính cách trái ngược nhau nhưng họ lại là bạn thân với nhau, tình cảm cũng không phải tốt bình thường, khó có thể nói hết được. Cũng chính vì thế mà suốt mấy trăm năm nay hai giới Yêu Ma luôn là bạn bè thân thiết với nhau, cũng chưa hề có xung đột gì.

Nhân Giới thì trải rộng khắp mười đại lục, bao gồm hàng trăm Quốc Gia lớn nhỏ. Trong đó phải kể đến Thập Đại Cường Quốc lớn mạnh nhất lần lượt là :

- Nguyệt Hoa Quốc do hoàng tộc họ Hoa cai trị, lãnh thổ trải rộng khắp Nguyệt Vân Đại Lục ;
- Hàn Mai Quốc do Hoàng Tộc họ Hàn cai trị, ngự trị tại Mai Hoa Đại Lục ;
- Lan Tâm Quốc do Hoàng tộc họ Minh cai trị, ngự trị tại Minh Lan Đại Lục ;
- Lãnh Vân Quốc do Hoàng tộc họ Lãnh cai trị, ngự trị tại Lãnh Hàn Đại Lục ;
- Ngọc Băng Quốc do Hoàng tộc họ Hiên Viên cai trị, ngự trị tại Ngọc Long Đại Lục ;

- Thượng Quan Quốc do Hoàng tộc họ Thượng Quan cai trị, ngự trị tại Quang Linh Đại Lục ;
- Nạp Lan Quốc do Hoàng tộc họ Nạp Lan cai trị, ngự trị tại Lưu Vinh Đại Lục ;
- Đào Thiên Mộc Quốc do Hoàng tộc họ Đông Phương cai trị, ngự trị tại Đào Vũ Đại Lục ;
- Hỏa Bạch Quốc do Hoàng tộc họ Bạch cai trị, ngự trị tại Vô Ưu Đại Lục ;
- Vũ Phong Quốc do Hoàng tộc họ Vũ cai trị, ngự trị tại Lâm Tinh Đại Lục.

Mà nơi hai người đang đứng là Nguyệt Hoa Thành - kinh thành Nguyệt Hoa Quốc.

Riêng Từ Nguyệt thì lại có thêm một kí ức thông tin về nữ tử này.

Nàng ta tên Hoa Lạc Từ Nguyệt - An Lạc Nữ Hoàng của Nguyệt Hoa Quốc. Năm nay hai mươi tuổi.

Lên ngôi vị Nữ Hoàng từ năm mười lăm tuổi.

Mẫu Hoàng là Linh Thái Thượng Hoàng - Hoa Tự Minh Ân và Phụ Vương Linh Thái Hoàng Phu - Linh Du Phi.

Tuổi thơ cũng không có gì đáng nói. Từ lúc lên một tuổi đã không được mẫu hoàng và phụ vương thương yêu, bị ném cho ma ma trong cung nuôi dưỡng, hiếm khi có cơ hội được gặp và hưởng thụ tình thân. Số lần gặp mặt mẫu hoàng và phụ vương rất ít chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vài ngày trước có việc nên đến Vinh Phúc Quận gặp Quận Vương ở đó là Văn Hàn bàn chút chuyện. Vì không muốn gây chú ý liền giả trang thành một tiểu thư quan lại. Ngoài Văn Hàn thì không ai biết rõ thân phận của nàng.

Ở lại Quận Phủ được tám ngày, thường xuyên cùng Văn Hàn trò chuyện, bàn chính sự.

Hai đương sự thì tất nhiên thấy không có vấn đề gì. Nhưng cố tình bên ngoài lại đồn rằng hai người có tình ý với nhau.

Chuyện này càng đồn càng quá đáng. Đến khi Hoa Lạc Từ Nguyệt biết thì đã thành là hai người sắp thành thân, Quận Vương Văn Hàn ở rể. Nàng nghe vậy chỉ cười cười không thêm để ý.

Trong Quận có một vị tiểu thư tên Vương Mẫn là con gái của Vương Viên Ngoại giàu có nhất Quận Vinh Phúc đem lòng mến mộ Quận Vương Văn Hàn đã lâu.

Cũng khó trách, Quận Vương Văn Hàn này mới chỉ hai mươi tuổi, dung mạo tuấn tú nhưng lại nghiêng về vẻ đẹp âm nhu của nữ tử. Tính cách hiền hậu, ngay thẳng, rất được lòng mọi người. Khoé môi luôn nở nụ cười nhẹ như tắm gió xuân. Càng khiến cho bao trái tim cô nương đập loạn xạ. Cố tình vị Quận Vương Văn Hàn này lại không thêm để ý. Nghe đâu là trong lòng y đã có ý trung nhân.

Mà đúng dịp mấy hôm nay có một cô nương họ Lạc, tên Từ Nguyệt ở lại làm khách quý Quận Phủ. Mà vị Quận Vương Văn Hàn lại bỏ bê công việc, suốt ngày bồi bên cạnh nữ tử nọ trò chuyện. Càng khiến cho dân chúng trong Quận đoán già đoán non. Đoán hỏi cái đầu, cuối cùng lại đồn thành hai người sắp thành thân. Bất quá hết sức luôn.

Vị Vương đại tiểu thư Vương Mẫn nọ nghe vậy thì hết sức tức giận. Nhân lúc Hoa Lạc Từ Nguyệt rời đi liền bỏ tiền thuê sát thủ giết Hoa Lạc Từ Nguyệt.

Từ Nguyệt mở mắt ra, nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt một chút, nàng thăm bữu môi khinh thường. Đúng là vô dụng.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thấy Từ Nguyệt đứng dậy thu hồi kết giới thì tiến lại gần hỏi.

" Kế tiếp nên làm sao đây. "

Từ Nguyệt nhìn về phía Hoa Lạc Từ Nguyệt lúc này đã hôn mê liền mở nụ cười lãnh huyết, tay trái giơ lên, thoáng chốc một ngọn lửa màu xanh xuất hiện, đây đúng là Lục Hỏa Chi Diệt - loại lửa có thể hủy diệt tất cả thành tro bụi.

Từ Nguyệt làm động tác tay, lập tức Lục Hỏa Chi Diệt bao bọc cơ thể Hoa Lạc Từ Nguyệt, thoáng chốc ngọn lửa đã thiêu rụi sạch sẽ thân xác Hoa Lạc Từ Nguyệt thành tro bụi.

Từ Nguyệt lúc này mới nở nụ cười vừa lòng, môi mọng khẽ mở. Giọng điệu nhẹ nhàng nói, mắt không thèm nhìn đồng tro bụi nọ một cái. " Từ nay trở về sau ta tên Hoa Lạc Từ Nguyệt, thân phận là An Lạc Nữ Hoàng của Nguyệt Hoa Quốc. "

Nàng ghét nhất là nhìn thấy một người có dung mạo giống nàng, nếu có nàng nhất định phải tự tay hủy đi, trên thế gian này nàng là độc nhất, tuyệt không cho phép người giống nàng, có trách cũng chỉ có thể nói nàng ta hôm nay quá xui xẻo vì đã gặp nàng thôi. Huống chi hiện tại nàng còn cần một thân phận để sống trong thế giới này.

Chương 4: Tuý Linh Cung

TUYẾT HUYỄN THÁNH VƯƠNG CUNG.

Một nữ tử dung mạo tuyệt sắc, khuôn mặt trái xoan, ngân mâu lạnh lùng lạnh nhạt lại tĩnh lặng tựa như mặt nước không gợn sóng, bình tĩnh lại thông tuệ, cặp mày lá liễu khẽ cong, đôi môi anh đào mê người, khoẻ miệng luôn nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng, nhưng không khó nhận ra sự lạnh lùng xa cách trong đó. Làn da trắng mịn nõn nà tựa như một loại ngọc thượng hạng. Một đầu bạch phát dài xõa tung tựa một dòng sông chảy xuôi theo dòng chảy êm ả, lại tựa như một thứ lụa thượng hạng mềm mịn, óng ả, mượt mà. Thân vận bạch y có thêu tuyết văn càng tô thêm vẻ lãnh ngạo và lạnh lùng của nàng.

Bên cạnh nữ tử là một nam tử khoảng hai mươi tuổi, dung mạo tuyệt trần, một thân lam y càng tôn lên khí chất cao quý của y.

Trước mặt nữ tử là một tấm gương có khung màu trắng điểm xuyến bốn viên Băng Ngọc tỏa ánh sáng trắng dịu dàng nhưng không kém phần lạnh lùng. Bên trong khung là một tấm gương phẳng phản chiếu lên hình ảnh. Hình ảnh được phản chiếu trong gương chính là Huyết Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo.

Nam tử bên cạnh nhìn vào trong gương một lúc liền quay sang nhìn nữ tử, cung kính nói.

"Tuyết Huyền Thánh Vương Nữ, xen chừng là Huyết Nguyệt - Từ Nguyệt, Tàn Thiên Hạo và Mạc Thiên Kỳ đã dần thích ứng được với hoàn cảnh sống mới. Kế tiếp nên làm thế nào đây."

Nữ tử không ai khác chính là Tuyết Huyền Thánh Vương Nữ, chủ nhân của Thánh Giới, tên là Giáng Thiên Tuyết.

"Không làm gì hết, lần này chúng ta chỉ đứng nhìn xem diễn." Giáng Thiên Tuyết hồ hững nói.

Nam tử chính là Thánh Chủ Vu Nhật Thủy, người quản lý Thánh Cung. Y nhẹ giọng nói. "Án. Xem ra lần Thánh Kiếp này là khó tránh. Chi là không biết kết cục sẽ là gì."

"Cái này còn phải xem xem nàng ta chọn lựa thế nào thôi. Hữu tình cũng được, vô tình cũng xong. Dù không quan trọng, quan trọng là nàng ta có thể thoát khỏi kiếp nạn lần này một cách vui vẻ."

Giáng Thiên Tuyết và Vu Nhật Thủy cùng nhìn vào Linh Tâm Kính một lần nữa, nàng khẽ phất tay áo, hình ảnh lập tức biến mất. Tay áo tung bay, một luồng bạch quang hiện ra, cả người liền biến mất. Trong phòng chỉ còn lại Vu Nhật Thủy đang ngăn người không biết suy nghĩ điều gì.

*****

NGUYỆT HOA QUỐC.

An Lạc Cung, hành cung của Hoa Lạc Từ Nguyệt.

Vừa về đến tẩm cung, Hoa Lạc Từ Nguyệt liền sắp xếp cho Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo ở trong sường điện. Bản thân thì nằm trên nhuyễn tháp nghỉ ngơi. Trước khi trở về, nàng cùng Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo đã thống nhất sẽ để hai người đi theo bên cạnh nàng với thân phận là Ngự Tiền Thị Vệ, chuyên bảo vệ an toàn cho An Lạc Nữ Hoàng.

Hoa Lạc Từ Nguyệt vừa mới vào tẩm cung nhập định thì quan nội giám đã đến thông báo Linh Thái Thượng Hoàng - Hoa Tự Minh Ân cho truyền gọi.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nghe vậy chỉ cảm thấy khó hiểu. Trong ký ức của nàng thì từ khi nàng được một tuổi cho đến bây giờ thì số lần nàng gặp mẫu hoàng và phụ vương ngoài buổi lễ tuyên ngôi ra thì hầu như không có lần nào, ngay cả thỉnh an cũng không muốn gặp, chứ đừng nói đến là chủ động gọi nàng đến hành cung. Vậy tại sao hôm nay lại gọi nàng đến hành cung làm gì. Thật khó, mà cho dù mục đích là gì thì nàng cũng không sợ.

Không phải nàng tự đại cho rằng bản thân có thể hoàn toàn trở thành một Hoa Lạc Từ Nguyệt thật sự, bởi vì không ai có thể hoàn toàn giả dạng trở thành một người khác hoàn toàn.

Nhưng nàng hoàn toàn có đủ tự tin, cho dù nàng có bị lộ tẩy thì không một ai có thể gây tổn thương cho nàng. Trước khi muốn đối đầu với nàng thì phải chuẩn bị sẵn sàng đón nhận nàng trả thù. Huống chi nàng còn có Huyết Nguyệt, năng lực của Huyết Nguyệt rất mạnh.

Hoa Lạc Từ Nguyệt suy nghĩ một chút liền thay y phục. Nàng vận tử y lụa sắc, tinh xảo, xinh đẹp nhưng cũng tà mị không kém.

Sau đó cùng Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo đi bước đến Tuý Linh Cung, hành cung của Linh Thái Thượng Hoàng Hoa Tự Minh Ân và Linh Thái Hoàng Phu Linh Du Phi.

*****

TUÝ LINH CUNG.

Tuý Linh Cung nhìn từ xa là một cung điện lộng lẫy, xa hoa và tráng lệ đẹp tựa tranh vẽ. Đình đài lầu các hoàn toàn đều được làm bằng Pha Lê trong suốt óng ánh trong suốt. Từ xa nhìn lại thật có cảm giác như lạc vào cõi tiên, một cổ mộng lung khó tả, lại như có như không mang đến một cảm giác thần thánh đầy uy nghiêm không thể xâm phạm. Tựa gần lại tựa xa như khó có thể với tới. Thật không nghĩ tới ở trong Hoàng Cung Đại Nội này lại có một nơi tựa tiên cảnh như vậy.

Hoa Lạc Tử Nguyệt dựa theo kí ức mà biết được một số thông tin không ngờ đến. Tuý Linh Cung là nơi ở của Linh Thái Thượng Hoàng Hoa Tự Minh Ân và Linh Thái Hoàng Phu - Linh Du Phi.

Linh Du Phi vốn dĩ là đệ tử tu tiên đến nhân gian thí luyện, sau tình cờ gặp được Hoa Tự Minh Ân đang bị thương nặng vì thế liền cứu nàng một mạng.

Trong thời gian trị thương cho Hoa Tự Minh Ân lâu dần hai người đều có cảm tình với đối phương. Nhưng Linh Du Phi nhận thấy bản thân vốn dĩ là đệ tử tu tiên không nên có tình cảm bèn từ biệt Hoa Tự Minh Ân trở về Bạch Vân Sơn tiếp tục tu luyện. Lúc đó Hoa Tự Minh Ân còn là Linh Thái Tử vì không quên được Linh Du Phi bèn lên Bạch Vân Sơn tìm y. Dù vậy vẫn bị y phớt lờ, cho dù y có nói ra sao thì nàng vẫn cứ thế ở lại Bạch Vân Sơn ngày ngày đi theo sau y không oán không hối gần hai năm.

Mãi cho đến khi Nguyệt Linh Nữ Hoàng đương nhiệm lúc bảy giờ trước khi băng hà truyền chỉ triệu nàng về cung truyền ngôi cho nàng thì nàng mới không cam lòng trở về.

Lại qua tiếp ba năm, trong ba năm này nàng không hề lập phi vẫn giữ trống hậu cung, chỉ chú tâm lo việc triều chính. Sau ba năm cuối cùng việc triều chính cũng ổn định nàng liền giao mọi quốc sự cho Hoàng Thượng còn bản thân lần nữa lên Bạch Vân Sơn tiếp tục theo bên người Linh Du Phi.

Lại thêm hai năm nàng vẫn âm thầm theo bên cạnh y, nhưng đôi lại vẫn là sự thờ ơ lạnh lùng xa cách của y dành cho nàng.

Cho đến ngày Ma Lân Hàn cùng Yêu Tư Lục dẫn quân đến khiêu chiến Bạch Vân Sơn.

Trong khi hỗn chiến chẳng may Ma Huyết Hộ Pháp - một trong Tứ Đại Hộ Pháp thuộc hạ của Ma Lân Hàn đánh lén sau lưng ý đồ giết chết Linh Du Phi.

Hoa Tự Minh Ân mất thấy mũi kiếm gần đâm vào người Linh Du Phi mà y vẫn không phát giác do còn phải đối chiến với Ma Tinh Hộ Pháp liền không suy nghĩ nhiều dùng thân chắn kiếm thay cho y. Cứ như vậy thân thể của nàng liền mềm nhũn ngã vào lòng Linh Du Phi, khoẻ miệng không ngừng trào ra máu tươi tủa trong ngực y, nhưng vẫn nở nụ cười hỏi y có bị thương không, sau đó ngất đi.

Sau khi trận chiến kết thúc, Linh Du Phi suốt ngày đêm canh giữ bên người nàng, vì nàng đã dùng thân hứng chịu chiêu kiếm Đoạt Mệnh Tâm của Ma Huyết Hộ Pháp dẫn đến bị nội thương không nhẹ, cả người giống như có thể bất cứ lúc nào mất mạng, may nhờ có Tiên Y Mộng La Yên cứu giúp giữ lại một mạng này. Sau lần đó Linh Du Phi phá lệ đặc biệt quan tâm săn sóc nàng. Lúc đó trong lòng của nàng rất vui, quả nhiên trong họa có phúc.

Một thời gian sau đó khi thương thế của Hoa Tự Minh Ân đã hồi phục, Linh Du Phi liền đề nghị cùng nàng thành thân. Ban đầu nàng còn sợ là y vì muốn trả ân nàng vì y mà dùng thân chắn kiếm. Nhưng ngay sau đó Linh Du Phi lập tức giải thích nên mới khiến nàng an tâm cùng y trở về nhân gian thành thân.

Không phải là y không có tình cảm với nàng, nhưng vì khi nhập môn, tại buổi lễ báai sư y đã hứa với sư phụ sẽ tinh tâm tu hành tuyệt không phạm Môn Quy : không phạm sát giới, không phạm sắc giới, tuyệt không động tình... Cho nên mặc dù hiểu rõ tình cảm của nàng nhưng y lại không dám tiếp nhận.

Nhìn nàng rõ ràng là một Nữ Hoàng thân phận tôn quý vậy mà lại vẫn cam nguyện vì y mà tự hạ thấp bản thân đi theo bên cạnh y suốt chừng ấy năm sao y có thể không động lòng cho được, nhưng lại nhớ đến ơn dưỡng dục của sư phụ y chỉ đành chôn dấu tình cảm của bản thân.

Cho đến khi nhìn nàng dùng thân chắn kiếm thay cho y thì y mới hiểu thì ra trong lòng y không biết từ bao giờ nàng đã chiếm cứ một vị trí rất quan trọng.

Cũng chính vì vậy mà y mới thấy sợ hãi, sợ nàng sẽ rời bỏ y. Cũng chính lúc đó y đã tự thề với bản thân chỉ cần nàng khoẻ lại y nhất định sẽ không lại trốn chạy tình cảm của bản thân nữa.

Sau khi nàng bình phục y liền thổ lộ tình cảm với nàng, nhận được đáp án như mong đợi y liền trở về cầu xin sư phụ cho y được cùng nàng thành thân, cứ nghĩ sẽ phải khó khăn lắm mới có thể có được sự chấp thuận của sư phụ nào ngờ lại dễ dàng được người đáp ứng.

Nhưng y nào biết sư phụ y Cửu Vĩ Thượng Thần đã ngầm đồng ý cho hai người qua lại từ lâu nếu không Hoa Tự Minh Ân lại làm sao có thể an an ổn ổn ở bên cạnh Linh Du Phi lâu như vậy.

Người ta một mảnh chân tình như vậy, vì đệ tử của ông không ngại hạ thấp thân phận của bản thân thì còn gì đáng quý hơn nữa, đến ngay cả ông còn cảm động nữa là. Vậy mà cái tên đệ tử ngốc này vẫn cứ không chịu có hành động gì làm ông tức muốn học máu sốt hết cả ruột. Nếu như lần này mà tên đệ tử đầu gỗ này còn không chịu chấp nhận một mảnh chân tình của Hoa Tự Minh Ân thì tự tay ông sẽ làm chủ cho hai đứa, mặc kệ tên đệ tử kia có chịu đồng ý hay không.

Nhưng nếu để cho Linh Du Phi biết được suy nghĩ của Cửu Vĩ Thượng Thần hi chắc chắn y sẽ nhảy cẫ lên kêu oan uổng.

Lúc trước y cứ thấy sư phụ có vẻ mặt đầy tức giận khi thấy y và nàng ở cạnh nhau thì y cứ tưởng là sư phụ giận y không giữ đúng giới luật làm hại y lo sợ bất an, mặc dù y không sợ sư phụ sẽ trách phạt y nhưng lại sợ người sẽ trút giận lên nàng nên y chỉ còn cách cố tỏ ra lạnh lùng xa cách với nàng. Có trời mới biết y cảm thấy đau lòng như thế nào khi thấy nàng buồn a.

Những lời này nếu để cho Cửu Vĩ Thượng Thần nghe thấy chắc chắn ông sẽ tức đến bốc lửa và sẽ ngay lập tức từ trên Thần Giới trở về đánh cho y đến kêu cha khóc mẹ mới thôi để hả giận.

Đây là cái đạo lý gì chứ, một mảnh thật tâm của ông lại bị tên đệ tử đầu gối này hiểu thành cái dạng gì rồi, lúc đó ông chỉ tức giận tại sao tên đệ tử ngốc này của ông vẫn chưa chịu hành động gì, chứ ông nào có không vui khi hai người họ ở bên cạnh nhau đâu.

Thật là tại sao ông lại có một tên đệ tử ngốc như vậy chứ, sao ba vạn năm trước khi ông nhận tiểu tử này làm đồ đệ còn thấy y thông minh có tư chất nhi. Mà sao bây giờ coi đi coi lại lại thấy y chính là tên ngốc, chẳng lẽ tên tiểu tử này tu luyện đến ngốc rồi sao.

Nghĩ vậy Cửu Vĩ Thượng Thần mới vỡ lẽ ra, hình như trong bốn tên đệ tử của ông thì không có tên nào là bình thường thì phải : Đại đệ tử Lãnh Tà Trần thì quá mức nghiêm khắc tựa như một tảng đá vạn năm lạnh lẽo ; Nhị đệ tử Phong Vân Lưu Thủy là Lưu Thủy Thiên Hoàng thì lạnh nhạt, chỉ một lòng muốn tu tiên không màng thế sự ; Tam đệ tử Linh Du Phi thì cứng đầu cứng cổ, ngậy thơ, cả ngày chỉ biết đọc sách, học y, luyện kiếm ngoài ra chẳng còn biết gì cả ; Tứ đệ tử Phong Dật Lưu thì suốt ngày ra vẻ phong lưu chạy khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt .

Nghĩ kĩ lại mới thấy đệ tử của bản thân đều là những người không bình thường thì tự cảm thấy bi ai. Nhưng ông cũng không nghĩ lại bản thân là cái dạng gì mới có thể dạy ra đám đệ tử như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhận Thân.

Thu hồi suy nghĩ, Hoa Lạc Từ Nguyệt , Mạc Thiên Ki và Tân Thiên Hạo bước vào Tuý Linh Cung. Sau một hồi chờ công công chạy vào thông báo rồi chạy ra truyền chỉ của Hoa Tự Minh Ân cho truyền vào liền dẫn theo ba người còn lại vào trong.

Lúc này trong cung chỉ có hai vị trong đại sảnh, tất cả cung nhân thì đã cho lui từ lâu. Ngay khi tất cả cung nhân và tiểu thái giám lúc này chỉ đường lui ra. Thì một tầng kết giới im lặng được tạo ra bao trọn xung quanh đại sảnh.

Bên trong đại sảnh, phía trên chủ vị là một cái ghế dài đủ cho hai người ngồi. Lúc này Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi đang an tọa trên đó. Nữ tử thì xinh đẹp diễm lệ, một thân tố cẩm bạch sắc đơn thuần trông chả khác gì tiên nữ hạ phàm. Mặc dù tuổi đã qua 30 nhưng năm tháng lại không lưu lại trên khuôn mặt người bất kì dấu vết gì, làn da trắng mịn nhẵn nhụi không tí vết, nhìn qua thật giống như thiếu nữ đôi mươi.

Bên cạnh là một nam tử cũng không thua kém gì, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng mịn, một thân cẩm y bạch sắc càng khiến y tựa trịch tiên không nhiễm bụi trần, thật tinh khiết và đẹp đẽ. Nhìn cũng thấy thế nào đều là nam tử khoảng hai mươi tuổi, nếu nói người này đã hơn ba vạn năm tuổi ai tin a. Quả đúng là tại thế giới của những người tu tiên mà nói, tuổi tác một con người không thể phán đoán được qua dáng vẻ bên ngoài, ai biết trông y thì chỉ khoảng hai mươi nhưng có thể y đã mấy vạn năm tuổi rồi. Ai mà biết được.

Vừa vào trong chiếu theo nghi thức cung đình cả ba người đều đồng loạt hành lễ thỉnh an.

" Nhi thần tham kiến mẫu hoàng, phụ vương. "

" Vĩ thần tham kiến Linh Thái Thượng Hoàng, Linh Thái Hoàng Phu. Thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. "

Hoa Tự Minh Ân vừa thấy Hoa Lạc Từ Nguyệt bước vào thì đã kích động, tay không tự giác nắm chặt bàn tay nam tử bên cạnh, ánh mắt mang theo vẻ không thể tin và đầy kích động nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. lát sau mới giương mắt nhìn nam tử bên cạnh, nhận được cái gật đầu của y mới càng kích động nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. Mắt thấy Hoa Lạc Từ Nguyệt lạnh nhạt hành lễ với hai người mà trong lòng đau xót, nhưng khi nghe được một tiếng mẫu hoàng và phụ vương kia mà không kìm nén được cảm xúc. Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi đồng loạt đứng lên đi về phía Hoa Lạc Từ Nguyệt, viên mắt đỏ hoe, tay run run nâng nàng dậy, giọng nghẹn ngào nói.

" Nữ nhi ngoan, mau... mau đứng lên. "

Hoa Lạc Từ Nguyệt nghe nói vậy thì chợt sững sờ ngược mắt lên nhìn. Thấy viên mắt Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi đều đỏ hoe thì ngạc nhiên. Đây là làm sao a, sao hai người này kì vậy, trong trí nhớ thì từ khi nàng còn nhỏ đã không được mẫu hoàng và phụ vương quan tâm, sao nay lại xuất hiện loại tình huống này.

Đương lúc nàng còn đang suy nghĩ thì thân thể đã bị người ôm vào lòng, bên tai là tiếng khóc nức nở của nữ nhân.

"Nguyệt nhi, cuối cùng con cũng trở về. Mẫu hoàng rất nhớ con a. Đưa con số khổ của ta. Ô... ô..."

Oanh... nghe rõ lời này, Hoa Lạc Tử Nguyệt cảm thấy rất bất ngờ. Đây là làm sao a, sao đột nhiên hai người này lại tỏ ra thân thiết quan tâm như vậy, tính diễn trò xiếc gì đây.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo cũng khó hiểu nhìn nhau. Chuyện gì thế này.

Hoa Lạc Tử Nguyệt thật sự không chịu được nữa bèn lạnh lùng đẩy Hoa Tự Minh Ân ra rồi nói.

"Mẫu hoàng, nữ nhi không sao, người không cần lo lắng."

Hoa Tự Minh Ân thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt đẩy bản thân ra thì cảm thấy đau đớn, tim như bị khoét một lỗ lớn, máu từ từ chảy ra, đau đớn tận tâm gan.

Linh Du Phi thấy Hoa Tự Minh Ân và Hoa Lạc Tử Nguyệt thì cũng ần ần đau đớn. Thật không nghĩ đến, mới mười chín năm không ở bên nữ nhi, lại khiến cho nữ nhi thành ra như vậy. Khoé mắt đỏ hồng nhẹ giọng nói.

"Về là tốt rồi, về là tốt rồi, nhiều năm qua đã ủy khuất cho con. Là mẫu hoàng và phụ vương không tốt khiến con phải chịu nhiều đau khổ trong suốt chừng ấy năm."

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo càng nghe càng hồ đồ. Hoa Lạc Tử Nguyệt nghĩ mãi không ra liền khó hiểu hỏi.

"Mẫu hoàng và phụ vương đang nói gì vậy, nữ nhi không hiểu."

Linh Du Phi cười khổ nói.

"Nguyệt nhi, con không cần giả bộ hồ đồ nữa. Con nghe cho rõ đây, con mới đúng là nữ nhi ruột thịt của phụ vương. Con hiểu chưa."

Hoa Lạc Tử Nguyệt kinh sợ khó tin hỏi. "Phụ Vương người là đang nói gì vậy, nữ nhi không hiểu."

Linh Du Phi thở dài, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng. Một bên Hoa Tự Minh Ân nghe vậy thì giật mình nắm tay Hoa Lạc Tử Nguyệt nói.

"Nguyệt nhi, ý của chúng ta là con là nữ nhi của ta. Nữ nhi ngoan, cuối cùng cả nhà chúng ta đã có thể được đoàn tụ sau hai mươi năm xa cách."

Hoa Lạc Tử Nguyệt bất khả tư nghị nhìn nữ tử trước mặt. Đây rốt cuộc là sao a.

Linh Du Phi thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt vẫn cố giả ngốc thì buồn cười, bắt đất dī gờ tay thê từ ra cầm tay Hoa Lạc Tử Nguyệt nói. Giọng nói dịu dàng chứa đầy tình cảm yêu thương, từng chữ vang lên đã động thật sâu vào lòng Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo. "Nguyệt nhi, là phụ vương không tốt, đã để con phải chịu nhiều ủy khuất. Khiến con bị lạc vào đường hầm thời gian đến thế kỉ 21."

Hoa Lạc Tử Nguyệt kinh sợ nhìn Linh Du Phi. Ai có thể nói cho nàng biết rốt cuộc chuyện này là sao không. Mặc dù ở thế kỉ 21 nàng là con nuôi, nhưng không có nghĩa nàng là... chuyện này cũng khó tiếp thu đi.

Linh Du Phi thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt không tin bèn nói.

"Nữ nhi, chắc con cũng phát hiện ra bản thân có năng lực đặc biệt. Thứ mà con sử dụng chính là Linh lực. Con vốn dĩ là con gái của ta nên trong người con từ khi sinh ra đã có linh lực, cũng có luôn một thân tiên cốt. Mọi thương tật trên người con sẽ không chữa mà tự khỏi."

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì suy nghĩ một chút. Quả thật là vậy, đúng là từ nhỏ nàng đã phát hiện ra bản thân có khả năng như vậy. Chẳng lẽ nàng thật sự là...

Linh Du Phi thấy phản ứng của Hoa Lạc Tử Nguyệt thì khẽ cười, nụ cười hạnh phúc nở rộ.

"Nữ nhi ngoan, chào mừng con đã trở về nhà."

Một bên Hoa Tự Minh Ân cũng xúc động nói.

"Nữ nhi ngoan, con cuối cùng cũng trở về a."

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi, trong đầu thì không ngừng tự hỏi, chẳng lẽ nàng thực sự là nữ nhi của hai người này.

Linh Du Phi thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt vẫn còn không tin bèn nói.

"Nguyệt nhi, nơi mà con ở trước kia được gọi là Trái Đất, thế kỉ 21 đúng không."

Hoa Lạc Tử Nguyệt ngạc nhiên, gật gật đầu. Chẳng lẽ nàng thực sự là người của thế giới này, nàng cũng không phải là bị phụ mẫu bỏ rơi. "Điều này là thật sự, ta thật sự là... con của hai người."

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân khẽ cười ôn nhu nhìn nàng, Linh Du Phi nắm tay Hoa Lạc Tử Nguyệt đi đến nhuyễn tháp ngồi xuống, tả hữu hai bên

trái phải là Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi, chính giữa là Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo hai mặt nhìn cùng đồng thời nhìn về phía Linh Du Phi chờ đợi đáp án. Lúc này Linh Du Phi mới từ từ nói. Giọng nói ôn nhu đầy tình cảm vang lên từng tắc đánh vào lòng nàng. "Đúng, không thể đúng hơn được. Chuyện này phải kể từ khi con được sinh ra. Phụ Vương vẫn còn nhớ rõ, đó là một buổi tối đầy bí ẩn. "

Linh Du Phi như chìm vào hồi ức mà nhớ lại kể ra cho Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe.

" Vào lúc con sinh ra, thiên không xuất hiện dị tượng, Mặt Trăng chuyển vì Huyết Nguyệt nhuộm đỏ cả bầu trời. Lúc đó Phụ Vương phát hiện ra giữa mi tâm của con xuất hiện ẩn kí hình Mặt Trăng lưỡi liềm. Ngay tại thời điểm đó phụ vương đã biết, số phận của con sau này rất trắc trở. Cũng sẽ gặp rất nhiều kiếp nạn. Đúng vào lúc đó, trong thân thể của con xuất hiện ngân quang bao bọc lấy con, ngân quang biến mất con... cũng không thấy nữa. Lúc đó cả phụ vương lẫn mẫu hoàng của con đều cảm thấy kinh hoàng. Sau một năm tìm hiểu mới biết rõ mọi chuyện. "

" Vậy theo như người nói, tại sao cuộc đời của ta sau này sẽ gặp nhiều Thiên Kiếp. "

" Chuyện này thì phải dựa vào con đi tìm hiểu, Phụ Vương cũng là không biết. Tuy nhiên, có một chuyện con cần phải biết, Minh Nguyệt Lục Giới lấy Mặt Trăng làm biểu tượng. Tương truyền chủ nhân của Minh Nguyệt Lục Giới ban đầu là một nữ tử tuyệt sắc, danh xưng là Ngân Nguyệt Thánh Vương, mà trên mi tâm của nàng lại có ẩn kí Mặt Trăng lưỡi liềm. Lại không hiểu vì sao nàng ta lại biến mất cùng với Huyết Nguyệt Thánh Hoàng và Minh Nguyệt Thánh Đế. Dần dà, trong Lục Giới sau này lại xuất hiện tin đồn Thánh Vương sẽ hồi sinh còn kèm theo một câu thơ tiên tri : Huyết Nguyệt xuất hiện. Vương Nữ trùng sinh. Ẩn kí Mặt Trăng. Lục Giới Thống nhất. Người ta tin rằng, chỉ cần có được nàng, chiếm được Minh Nguyệt Chi Lục của nàng sẽ trở thành Lục Giới Chí Tôn. Chính vì vậy khi phụ vương phát hiện ra ẩn kí Mặt Trăng lưỡi liềm của con thì đã lo lắng rất nhiều. Cho nên phụ vương mới có thể an tâm khi biết con đã an toàn sống tại thế giới khác, đồng thời trao con với một đứa trẻ có cùng dung mạo nhằm che dấu thân phận của con. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe xong chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, tay không tự giác sờ lên mi tâm, chỗ này quả thực những khi nàng tức giận sẽ xuất hiện ẩn kí hình Mặt Trăng lưỡi liềm. Chẳng lẽ nàng thực sự là nữ nhi của hai người. Nghĩ đến đây nàng đột nhiên cảm thấy vui sướng. Không nghĩ đến nàng còn có thể có người thân, nhiều năm qua luôn sống trong chém giết đã khiến nàng quá mệt mỏi rồi. Nay lại có cơ hội hưởng tình thân tưởng chừng đã mất khiến nàng có cảm giác như mất đi rồi nay tìm lại được. Nếu đã là thật vậy thì nàng nguyện ý đi tìm một lần, còn nếu là giả thì đừng trách nàng ta tay độc ác.

Nghĩ như vậy, Hoa Lạc Tử Nguyệt liền cảm thấy thoải mái hơn, khoe miệng nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng, đôi mắt niểm lên một tầng nhu hoà, đáy mắt tràn đầy ý cười. Nàng nở nụ cười vui vẻ, thanh âm ngọt ngào, êm dịu tựa tiếng dòng suối chảy tinh khiết và trong trẻo vang lên thấm vào lòng người không phai." Phụ Vương, Mẫu Hoàng, nữ nhi bất hiếu vì đã để hai người lo lắng. Nhưng không sao, bây giờ nữ nhi đã về rồi. Hai người không cần phải lo cho con nữa. Con đã có đủ năng lực bảo vệ bản thân rồi. "

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thấy vậy thì chỉ cười nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt , ánh mắt ôn nhu mang theo yêu say đắm và sùng nịnh nhìn nàng.

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân nghe vậy thì cảm động không thôi, đây là nữ nhi của hai người a, khoe mắt ươn ướt. " Chào mừng con về nhà. "

Nhà, đã bao lâu rồi nàng chưa nghe được chữ này. Nay lại nghe được thật khiến nàng ê ẩm trong lòng, khoe mắt đỏ hoe, nàng nghẹn ngào nói.

" Phụ Vương... Mẫu Hoàng... "

" Nữ nhi ngoan, chào mừng con về nhà. " Hoa Tự Minh Ân một phen nước mắt nước mũi ôm nàng khóc.

Qua một lúc ôm nhau khóc rống... à không, nhảm, là khóc... cho hạnh phúc đoàn tụ gia đình. Cuối cùng Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng chờ cho Hoa Tự Minh Ân bình ổn cảm xúc, giúp nàng thoát khỏi vòng ôm nhiệt tình thì cũng khiến nàng phải chống tay há mồm thở dốc. Trời ạ, có cần phải ôm chặt vậy không, xem chút nữa là khiến nàng chết ngạt rồi a.

Hoa Tự Minh Ân một bên sau khi bình ổn được cảm xúc thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt như vậy thì á náy nhìn nàng. Linh Du Phi thấy vậy chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo đứng một bên đưa ánh mắt ai oán như tiểu tức phụ bị chồng ruồng bỏ nhìn nàng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt cảm nhận được hai đạo ánh mắt nóng rực từ Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thì sờ mũi nhìn hướng hai người cười cười.

" Hi... hi... Hai đại nữ nam, không cần phải làm mặt đó đâu, lại đây a. "

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân nghe vậy mới sực nhớ ra là hai người dường như đã quên mất hai nam tử này. Áy da, thật là thất trách a. Chỉ tại hai người quá xúc động, mọi suy nghĩ đều dồn lên người Hoa Lạc Tử Nguyệt nên nhất thời không chú ý đến hai nam tử. Nghĩ vậy Linh Du Phi á náy nhìn Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo.

Hoa Tự Minh Ân cũng nhận ra bản thân vô ý như thế nào bèn xấu hổ hỏi.

" Cho hỏi hai vị công tử đây là... "

" Tại hạ là Mạc Thiên Kỳ, còn đây là Tần Thiên Hạo, cả hai chúng tôi đều là bạn của Hoa Lạc Tử Nguyệt khi ở thế kỉ 21. " Mạc Thiên Kỳ không kiêng ngại không siểm nịnh nói.

Hoa Tự Minh Ân nghe xong thì sáng tỏ, hoá ra là thế.

Hoa Lạc Tử Nguyệt trông mắt xoay xoay, nhẹ giọng hướng Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi nói.

" Mẫu Hoàng, Phụ Vương, nữ nhi nghĩ muốn cho hai người họ một chức vị theo hầu con. Ý hai người thế nào. "

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân vừa nghe liền vui vẻ nói. Đừng tưởng y không biết giữa ba người có gian tình. " Không thành vấn đề, năm nay con cũng đã gần hai mươi rồi. Chi bằng cứ phong cho hai vị công tử này chức phu thị để theo hầu con. Nguyệt nhi thấy sao. Đừng tưởng mẫu Hoàng không nhìn ra là mấy đứa có gian tình nha. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt cười gượng hai tiếng, liếc nhìn Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thì thấy hai người họ đang mong chờ nhìn nàng. Hoa Lạc Tử Nguyệt nghĩ nghĩ một hồi liền gật đầu đồng ý.

Chiếu theo hậu phu của Nữ Hoàng gồm có cao nhất là Hoàng Phu ngang hàng với Hoàng Hậu, kế đó là chính nhất phẩm - Tước Phu, Chính Nhị Phẩm - Tước Công, Chính Tam Phẩm - Tước Hầu, Chính Tứ Phẩm - Bá Nam, Chính Ngũ Phẩm - Tử Nam, Chính Lục Phẩm - Nam Thị.

Và theo thời gian quen biết thì Hoa Lạc Tử Nguyệt quyết định phong Mạc Thiên Kỳ làm Mạc Tước Phu, Tần Thiên Hạo làm Tần Tước Công.

Nếu có ai hỏi tại sao lại không phong vị Hoàng Phu cho Mạc Thiên Kỳ hoặc Tần Thiên Hạo thì đó là do Linh Du Phi can ngăn không cho Hoa Lạc Tử Nguyệt phong một trong hai người là Hoàng Phu, còn nguyên nhân thì không chịu nói. Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng là lười so đo nên nhất quyết không bàn cãi nữa nên mới phong vậy.

Đương nhiên Linh Du Phi cũng không có ý kiến gì nữa, y chỉ nghĩ rằng, chỉ cần để trống vị trí Hoàng Phu là được, còn Nhữ vị trí khác, y căn bản không quan tâm.

Hoa Tự Minh Ân thì vui mừng ra mặt, nữ nhi của nàng thành thân biểu sao nàng không vui cho được a.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thì sớm vui mừng từ lâu. Cuối cùng thì hai người cũng gả cho nàng rồi. Chỉ cần được bồi cạnh nàng cả đời, cho dù không có danh phận, hai người vẫn là đồng ý. Huống chi còn quang minh chính đại gả cho nàng, có được danh phận theo bên cạnh nàng a. Chỉ cần như vậy là hai người đã thấy vui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lãnh Vân Tâm.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã qua một tuần.

Trong một tuần này, Hoa Lạc Tử Nguyệt bị Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo dính như keo dính chuột. Mỗi ngày đều chỉ có mấy tiết mục ân ái và thỉnh an. Khiến Hoa Lạc Tử Nguyệt chán sắp mốc meo.

Cho đến ngày thứ mười, nàng thật sự là không chịu được nữa.

" Bốn tiểu thư ta tuyên bố mấy ngày nữa, không, phải là mai, cũng không được, ngay bây giờ phải xuất cung đi chơi. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt thật sự là ghen chết rồi. Nàng chính là ưa thích náo nhiệt, vậy mà suốt mấy ngày này cứ phải ở trong cung mốc meo thật sự là uất ức nàng mà.

Mà mỗi lần nàng đi xin mẫu Hoàng và phụ vương cho xuất cung đều bị bác bỏ, kêu nàng đi dạo trong Hoàng Cung. Trong khi đó, suốt bảy ngày này, không có việc gì làm là nàng liền đi dạo trong Hoàng Cung. Điều đầu tiên nàng cảm nhận được là cái Hoàng Cung này thật sự rất lớn và tráng lệ. Đình đài lầu các, nái ngói vàng rực rỡ phủ khắp bầu trời. Hàng ngàn kiến trúc cung điện tinh xảo hoa lệ, xa hoa. Khiến nàng hoa hết cả mắt.

Nhưng cảnh đẹp đến đâu xem riết cũng chán. Chính vì vậy, chỉ mới được năm ngày là nàng liền bắt đầu thấy chán. Sau đó nàng liền có ý nghĩ muốn vi hành xuất tuần. Ặc... nói chính xác hơn là đi chơi. Nàng thật muốn được xuất Cung chơi a. Nhưng khổ nỗi nàng lại không thể đi được. Mỗi lần hỏi mẫu Hoàng và phụ vương thì hai người họ đều viện lí do này lí do nọ cấm cản nàng. Có lần nàng không chịu nổi liền gói ghém hành lí bỏ trốn nhưng lại bị bắt trở về ngay. Còn lí do làm sao nàng bị bắt á. Nguyên nhân rất đơn giản. Phụ Vương nàng là thần tiên a, cho nên là người chỉ cần ngồi một chỗ Quang Vi liền biết nàng ở đâu rồi đến bắt nàng về. Còn lí do tại sao nàng không phản kháng thì đương là do tu vi không đủ rồi, nàng bây giờ chỉ mới đến Nguyên Kỳ, làm sao có thể thắng nổi phụ vương nay đã là Linh Tiên a.

" Nguyệt Nhi, nàng nghe lời đi, bỏ trốn có thành đâu mà cứ nói. " Tần Thiên Hạo ở một bên nghe nàng la hét thì chán nản lắc đầu nói.

Mạc Thiên Kỳ một bên nhìn thì chỉ cười dịu dàng nhìn nàng. Y cũng là khó hiểu, dường như Mẫu Hoàng và Phụ Vương đang lo sợ điều gì đó. Cứ mỗi lần

nàng đột nhiên mất tích là hai người tràn đầy lo lắng, sợ hãi điều gì mà bất chấp tất cả đồ tìm nàng. Đến lúc tìm được rồi mới yên lòng. Tuy thái độ nhìn thì thấy rằng mẫu hoàng và phụ vương rất quan tâm nàng nên mới vậy. Nhưng theo ý thấy thì đằng sau đó chắc chắn có bí mật khác. Còn đó là gì thì y cũng không biết.

Hoa Lạc Tử Nguyệt phút chốc yếu xui ngồi xuống bàn, chống tay chán nản nói. " Nhưng thiếp thật sự muốn xuất cung a, tại sao mẫu hoàng và phụ vương lại không cho chứ, thật khó hiểu. "

Ngay lúc Hoa Lạc Tử Nguyệt vắt óc suy nghĩ, thì Trần Tổng Quản Thái Giám bên Tuý Linh Cung xuất hiện, giọng nói the thé tim té vang lên khiến Hoa Lạc Tử Nguyệt run bắn cả người.

" Nô tài tham kiến Nữ Hoàng bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt liền thu hồi vẻ mặt chán nản, thay vào đó là nụ cười nửa miệng nói.

" Bình thân, Trần Tổng Quản đến đây là có chuyện gì. "

Trần Tổng Quản thế này mới từ từ đứng lên, tay vung phất trần mới nói.

" Bẩm bệ hạ, Linh Thái Thượng Hoàng cho gọi người khởi giá đến Tuý Linh Cung một chuyến. "

" Ân, trăm sẽ sang đó. Đi thôi. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt vừa nghe biết chắc là hai người họ có việc tìm liền nhanh chóng khởi giá đến Tuý Linh Cung. Đi theo sau còn có Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo.

-+--+-*-+-*-+-*-+-*-+-*-+-*-+-*-+-*-+-*

TUÝ LINH CUNG.

" Nữ Hoàng giá lâm. "

Theo tiếng hô của Trần Tổng Quản, Hoa Lạc Tử Nguyệt cùng Tần Thiên Hạo và Mạc Thiên Kỳ lần lượt bước vào đại điện.

Bên trong đại điện lúc này đang có ba người. Nam nữ ngồi trên trường kỉ không ai khác chính là Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi.

Bên dưới còn có một nam tử ngũ quan tuấn mỹ, mày kiếm, mắt sáng như sao, mũi cao và thẳng, bạc môi mỏng trông khá bạc tình, làn da bạch ngọc sáng mịn, một đầu tóc đen óng ả được buộc nửa vôi, hai lọn tóc trước ngực bay bay. Một thân đạo bào lam y nhẹ nhàng phiêu dật, càng khiến y có vẻ tiên phong đạo cốt, phiêu dật xuất trần. Bên hông đeo một vật hình đám mây màu vàng, xanh dương, lam. Vật này được làm bằng chất liệu trong suốt, nhưng là gì thì nàng không biết. Trên tay cầm một thanh kiếm màu xanh bích ngọc, trên có khảm một viên ngọc màu xanh tỏa ra ánh sáng nhu hoà. Vừa nhìn liền biết đây là một thanh kiếm tốt.

Hoa Lạc Tử Nguyệt khẽ nhún mày, đạo bào, chẳng lẽ nam tử này là đạo sĩ. Nhưng vị đạo sĩ này ở đây làm gì.

Đang suy nghĩ thì Hoa Lạc Tử Nguyệt đã bất giác đến trước mặt Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi. Mạc Thiên Kỳ thấy nàng phân tâm liền nhẹ giật ống tay áo nàng, thế này mới khiến nàng hoàn hồn. Sau đó cả ba đồng thời hành lễ hô.

" Hoàng Nhi tham kiến mẫu hoàng, phụ vương. "

" Thiếp Phu Mạc Thiên Kỳ tham kiến mẫu hoàng, phụ vương. "

" Thiếp Phu Tần Thiên Hạo tham kiến mẫu hoàng, phụ vương. "

Hoa Tự Minh Ân nở nụ cười nhẹ giọng nói.

" Đều miễn lễ đi. Ba đứa các con đều lại đây ngồi hết đi. "

" Vâng. "

" Vâng. "

" Vâng. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo lần lượt đứng lên đi tới ghế ngồi xuống.

Đội ba người yên vị, Linh Du Phi lúc này mới giới thiệu.

" Nguyệt nhi, nam tử này chính là đại đệ tử Lãnh Vân Tâm của Đại Sư Bá Lãnh Tà Trần của con. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì khẽ cười, hóa ra là vậy. Nàng liền quay sang Lãnh Vân Tâm thì lễ nói.

" Gặp qua Sư huynh."

" Ân. Gặp qua Sư muội. " Lãnh Vân Tâm nhàn nhạt đáp, đồng thời không tiếng động quan sát nàng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt có dung nhan tuyệt sắc, khuôn mặt trái xoan, mày liễu, mắt to long lanh ánh nước, đôi đồng tử đen nhánh trong suốt tựa hồ thu, sống mũi cao và thẳng, lỗ mũi nhỏ, môi anh đào không tô tự hồng, khoe môi luôn giữ nụ cười ngọt ngào, làn da trắng nõn tựa một thứ ngọc thượng hạng, mượt mà bóng loáng, mái tóc đen dài bóng mượt được búi một kiểu tóc phức tạp, nhưng sang trọng và quý phái. Một thân tử y, tà mị mà lãnh ngạo.

Linh Du Phi cười hài lòng liền hướng Lãnh Vân Tâm giới thiệu.

" Vân Tâm, đây là nữ nhi của ta, Hoa Lạc Tử Nguyệt. Còn hai nam tử này đều là phu thệ của Nguyệt nhi. Nam tử hắc y là Mạc Tước Phu Mạc Thiên Kì, nam tử thanh y là Tàn Tước Công Tàn Thiên Hạo. "

Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo cùng đứng lên ôm quyền nói.

" Gặp qua Sư huynh. "

" Ân. Gặp qua hai vị. " Lãnh Vân Tâm nhàn nhạt đáp lời. Không dấu vết quan sát ba người.

Mạc Thiên Kì có dung mạo tuấn mĩ, khuôn mặt góc cạnh cương nghị, tạo nên cảm giác thành thực. Mày rậm, ánh mắt sắc bén mang vẻ lạnh lùng, mũi cao thẳng tắp, môi hồng mím thành một đường. Mái tóc đen dài tùy ý buộc gọn, vài sợi tóc bay bay theo gió. Thân hình cao ráo, một thân hắc y thêu hoa lan càng tăng thêm vẻ cô độc lãnh ngạo của y.

Tàn Thiên Hạo, tuấn nhan như ngọc, mang vẻ ôn nhuận, dễ gần. Hai hàng lông mày hơi xếch lên, một đôi con ngươi màu đen ôn hoà, cái mũi cao anh tuấn, khoe môi luôn nở nụ cười ôn hoà. Mái tóc đen dài búi gọn bằng ngọc quan, một thân lục y thêu hình lá trúc càng khiến y có vẻ ôn nhuận, dễ gần.

Nếu nói Hoa Lạc Tử Nguyệt có khí chất cao quý, thanh tao nhẹ nhàng, Mạc Thiên Kì là lạnh lùng, sắc bén. Thì Tàn Thiên Hạo là cây trúc, thanh cao, quật cường nhưng cũng không kém phần mềm dẻo. Không những vậy cả ba đều có tu vi Nguyên Kỳ. Thiên phú thật không tồi.

Lãnh Vân Tâm ở trong lòng thầm khen, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, thật khó để đoán y đang nghĩ gì.

Hoa Lạc Tử Nguyệt không khỏi tò mò, chẳng lẽ thân tiên ai cũng như vậy sao. Không có cảm xúc, cả ngày như một khúc gỗ.

Linh Du Phi một bên để yên cho bốn người tự quan sát lẫn nhau, thấy không sai biệt lắm liền ho nhẹ đi vào đề chính.

" Nguyệt nhi, lần này Lãnh Vân Tâm đến đây là muốn đưa con đến Bạch Vân Sơn nhập học. Con mau chuẩn bị cùng sư huynh con đến đó đi. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt theo tư liệu mấy ngày nay đọc được, biết Bạch Vân Sơn là Tiên Phái đứng đầu Thiên Giới. Bạch Vân Sơn mới thành lập cách đây hơn ngàn năm, do Cửu Vị Thượng Tiên lập nên. Mà Chương Môn Nhân hiện tại là Nhị đồ đệ Phong Vân Lưu Thủy, cũng chính là Nhị sư bá của nàng.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy khó hiểu, nàng đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Linh Du Phi cầu đáp án. Nàng quả thật là không hiểu phụ vương muốn nàng đến Bạch Vân Sơn làm gì a.

Linh Du Phi nhận được ánh mắt đầy khó hiểu của Hoa Lạc Tử Nguyệt thì than nhẹ nói.

" Nguyệt nhi, con năm nay cũng gần hai mươi rồi. Tuy con có Tiên cốt, và có thể sử dụng linh lực theo ý muốn. Nhưng Phụ Vương thiết nghĩ vẫn nên đưa con đến Bạch Vân Sơn học tiên thuật, để sau này có thể tự bảo vệ bản thân. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì sáng tỏ. Nhưng nếu vậy thì Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo phải làm sao a.

Linh Du Phi như hiểu rõ suy nghĩ của Hoa Lạc Tử Nguyệt liền nhẹ giọng nói.

" Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo đương nhiên cũng sẽ đi theo con. "

Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo nghe vậy thì khẽ cười. May mắn là hai người không bị bỏ rơi. Chỉ cần được bồi bên cạnh nàng là cả hai đã mãn nguyện rồi.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì an tâm. Nàng chính là lo lắng cuộc sống sau này ở Bạch Vân Sơn sẽ nhàm chán a. Nhưng cũng may bây giờ Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo cũng đi theo thì tốt rồi. Như vậy là nàng cũng có trò vui xem rồi.

Lãnh Vân Tâm từ đầu tới cuối vẫn không nói gì. Đây là điều mà y và Linh Du Phi đã bàn bạc và đưa ra quyết định. Cho nên cũng không có gì để nói.

" Nếu vậy, nữ nhi sẽ đến Bạch Vân Sơn. Phụ Vương còn có gì căn dặn không. " Sau một hồi suy nghĩ xong, Hoa Lạc Tử Nguyệt liền hướng Linh Du Phi hỏi.

Linh Du Phi lúc này mới nói tiếp.

" Lần này con đến Bạch Vân Sơn phải cố gắng chuyên tâm tu luyện để đề cao tu vi bản thân. Không thể lại bướng bỉnh, quậy phá. Mọi chuyện đều phải tuân thủ Môn Quy, và sự chỉ dẫn của các sư bá, sư thúc của con. Nếu có gì không hiểu thì con có thể tìm các sư bá, sư thúc, sư huynh, sư tỷ của con để xin thỉnh giáo. "

Linh Du Phi nói đến đây thì ngừng một chút rồi nói tiếp.

" Sau khi nhập môn, rèn luyện một tháng sẽ đến đại hội bá sư, nên con hãy thể hiện cho tốt rồi cố gắng nhận một vị trong nhóm sư bá, sư thúc của con. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được nhận ai khác làm sư, vì như vậy không hợp với lễ tiết và thân phận của con. Nguyệt nhi đã hiểu chưa. "

" Nữ nhi đã rõ. " Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng không nghi ngờ gì ngay lập tức gật đầu đồng ý. Nàng chính là lười động não suy nghĩ a. Mặc kệ là chuyện gì, sau này tự nhiên sẽ có người giải thích cho nàng a.

Và cứ thế, chuyện Hoa Lạc Tử Nguyệt sẽ lên đường đi đến Bạch Vân Sơn liền cứ như vậy được quyết định.

Linh Du Phi lần lượt căn dặn Mạc Thiên Kỳ, Tàn Thiên Hạo và Lãnh Vân Tâm một vài chuyện liền cho cả đám rời đi.

Thời gian Hoa Lạc Tử Nguyệt theo Lãnh Vân Tâm đi đến Bạch Vân Sơn là sáng mai, nên bây giờ nàng phải trở về lo liệu thu dọn hành lý.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ma Lãnh Hàn

--- ----- Sáng hôm sau --- -----

Dưới sự đưa tiễn đầy không nỡ của Hoa Tự Minh Ân và sự dặn dò đầy chu đáo kỹ càng của Linh Du Phi. Hoa Lạc Tử Nguyệt cùng Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo theo Lãnh Vân Tâm rời hoàng cung thẳng hướng Bạch Vân Sơn mà đi.

Sau khi nàng rời đi, ngay lập tức một đạo chiếu chỉ được ban ra. Mà nội dung chủ yếu là việc An Lạc Nữ Hoàng tạm thời giao việc triều chính lại cho Linh Thái Thượng Hoàng. Đương nhiên việc này là do nàng cùng Hoa Tự Minh Ân và Linh Du Phi bàn bạc cho ra quyết định cuối cùng là để Hoa Tự Minh Ân đảm nhiệm ngôi vị Nữ Hoàng. Khi nào trở về thì Hoa Lạc Tử Nguyệt lại tiếp tục làm Nữ Hoàng.

*****

Sau khi rời khỏi Hoàng Cung xa hoa, tráng lệ. Lãnh Vân Tâm liền dùng Bích Phong Kiếm, phát tay một cái, thanh kiếm lập tức lơ lửng trên không trung, cả thanh kiếm dần dần biến lớn gấp ngàn lần bình thường. Ân ân còn có thể thấy được một loạt hoa văn, đồ án phức tạp.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo nhìn mà tròn mắt há hốc mồm kinh ngạc. Nhưng vì từng trải qua nhiều chuyện nên chỉ kinh ngạc chốc lát liền hồi phục lại. Hoa Lạc Tử Nguyệt tròn tròn mắt thăm thán. Điều này cũng quá khó tin đi, thế giới này quả thật quá thần kỳ a.

Lãnh Vân Tâm thấy ba người kinh ngạc chỉ chốc lát liền hồi phục thì thăm khen, rồi cười cười giải thích nói.

" Thuật ngự kiếm, là Tiên pháp cơ bản nhất của Đạo Gia. Sau này khi đến Bạch Vân Sơn, ba người có thể bắt đầu học. Ngự kiếm Thuật được thi triển hoàn toàn nhờ vào tâm niệm và tu vi của người thi triển. Tâm phải vững mới có thể điều khiển Ngự kiếm thuật theo ý muốn. Tu vi càng cao thì tốc độ và thời gian ngự kiếm càng cao. Ngoài ra Khi kiếm Tiên tìm được một thanh tiên kiếm vừa ý thì sẽ tiến hành nhận chủ và cài đặt lại trận pháp trên thân kiếm. Tùy theo người sở hữu tiên kiếm cài đặt trận pháp khác nhau mà uy lực của mỗi thanh kiếm cũng khác nhau. Việc cài đặt và điều khiển hay kích hoạt trận pháp đều dựa vào tu vi của từng người. Tu vi càng cao thì trận pháp được cài đặt càng mạnh. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo nghe vậy thì khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Ngay sau đó, cả bốn người liền lên thân kiếm, Lãnh Vân Tâm sau khi xác định tất cả đều ổn thoả liền thi pháp. Vút... thanh kiếm liền phi thẳng lên không trung, chỉ để lại một tàn ảnh xanh nhạt.

*****

Hoa Lạc Tử Nguyệt đứng trên thân kiếm háo hức nhìn xung quanh. Tuy rằng nàng từng ngồi máy bay, nhưng cảm giác trực tiếp tiếp xúc với bầu trời thế này vẫn là khiến nàng thấy hứng thú không thôi. Nàng tựa như một nữ hài tử thấy cái gì cũng tò mò, hứng thú nồng đậm, miệng líu ríu không ngừng tựa

hồ rất vui.

Mạc Thiên Kì và Tần Thiên Hạo tuy cũng phần khôi nhưng chốc lát liền bình thường trở lại. Hai người nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt thoảng chốc trở nên vui vẻ liếng thoảng không ngừng thì thầm vui trong lòng, si mê nhìn nàng vui vẻ.

Lãnh Vân Tâm trước nay thích yên tĩnh, cũng không tránh có điểm bất đắc dĩ, tuy vậy, khoe miệng lại không tự giác hiện lên ý cười nhưng rất nhanh liền biến mất mà chính y cũng không phát hiện.

Một màn trước mắt này cũng không tránh khỏi ánh mắt của Mạc Thiên Kì, ánh mắt hiện lên tia thâm ý liếc nhìn Lãnh Vân Tâm nhưng ngay sau đó liền đưa ánh mắt nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Khoe miệng khẽ nhếch nụ cười đầy ý vị thâm trường.

-+- -+-* -+-* -+-* -+-* -+-* -+-*

MA GIỚI - MA CUNG.

Nhân loại thường hay nói Ma Giới là nơi hắc ám, bản thiêu, tà khí và đầy chết chóc.

Tuy nhiên, Ma Cung thực sự lại không khác gì là một Cung Điện Nhân Giới.

Sâu bên trong Ma Giới, ngay trung tâm là một tòa Cung Điện tráng lệ, xa hoa.

Chất liệu làm nên Cung Điện hoàn toàn là Hắc Ngọc vạn năm, tỏa ra hơi thở cổ xưa lại uy nghiêm, lạnh lẽo khiến người rét run, hoa văn họa tiết điêu khắc tinh xảo và mang nét thần bí. Thể hiện uy nghiêm của bậc đế vương không thể xâm phạm.

Ma Cung được phân chia làm bốn khu vực chính.

Phía đông là Ma Phong Cung - nơi ở dành cho Ma Vương - Ma Lãnh Hàn. Phía tây là Hậu Cung.

Phía bắc là Ma Tâm Điện - nơi bàn bạc và nghị sự chính sự trong Ma Giới.

Phía nam được chia ra làm hai phần.

Một là cấm địa Ma Giới nằm tận sâu bên trong tận cùng. Nghe nói chỉ có Ma Vương mới có đủ tư cách đi vào, nếu có kẻ tự ý xông vào ngay lập tức sẽ bị Hắc Song Long nuốt chửng.

Hắc Song Long - Rồng hai đầu, toàn thân đen nhánh, nó chính là đại diện cho bóng tối và tà ác, được hình thành và phát triển hoàn toàn dựa vào tà - oán - ma khí. Tu vi nghe đồn đã đạt đến cảnh giới Thủ Ma Đế - được liệt vào hàng Thủ Trung Chi Vương. Tương truyền Hắc Song Long xuất hiện từ hơn vạn năm trước, luôn canh giữ tại Cấm Địa Thiên Ma không cho phép ai tiến vào. Dù là Ma Vương các đời tiền nhiệm khi cường chế tiến vào đều thương tích trở ra.

Duy chỉ hơn năm trăm năm trước, khi tân nhiệm Ma Vương Ma Lãnh Hàn tiến vào Cấm Địa Thiên Ma liền thu phục được Hắc Song Long mà không bị tổn hại gì. Chỉ nhiều đó thôi đã khiến cho từ trên xuống dưới Ma Giới kính sợ và tận trung với y rồi. Thử hỏi đã hơn hai đời Ma Vương vào Cấm Địa Thiên Ma mà không một ai trở ra mà không bị thương, ấy vậy mà vị Ma Vương Ma Lãnh Hàn này lại có thể lông tóc vô thương trở ra, không những thế còn khiến cho Hắc Song Long cam tâm tình nguyện kí khế ước làm Ma Thủ Sủng Vật bán mạng với y. Như vậy bảo sao không khiến chúng Ma trên dưới tin phục được. Không những thế, trải qua hơn năm trăm năm, dưới sự dẫn dắt của Ma Vương Ma Lãnh Hàn đã giúp Ma Giới một lần nữa quật khởi, trở thành nỗi khiếp sợ của Lục Giới.

Lại nói trong Lục Giới e rằng chỉ có Lưu Thủy Thiên Hoàng - Phong Vân Lưu Thủy là xứng làm đối thủ của y mà thôi.

Mà Lưu Thủy Thiên Hoàng là ai chứ, y không chỉ là Chương Môn Nhân Tiên Phái đứng đầu Lục Giới, địa vị còn hơn cả Thiên Đế nữa kia, phải biết rằng từ hơn ngàn năm trước, Lưu Thủy Thiên Hoàng - Phong Vân Lưu Thủy này xuất hiện đã gây ra một cơn chấn động mạnh, chỉ vài chiêu đã đánh bại và giam cầm Ma Vương tiền nhiệm đời hai của Ma Giới, khiến cho Ma Giới lâm vào cuộc khủng hoảng chưa từng có, trong suốt năm trăm năm sau đó, Ma Giới từ trên xuống dưới đều không dám hé răng điều gì, cũng không dám làm loạn, nếu sơ sẩy rời khỏi Ma Giới mà xui xẻo gặp phải Tiên Nhân thì chỉ còn một kết cục duy nhất đó chính là Hồn Phi Phách Tán.

Cũng vì nguyên nhân này mà Ma Giới mới dần rơi vào thế cục hỗn loạn, lợi dụng thời cơ đó mà khắp thế lực trong Ma Giới dần tan rã, tự lập Ma Đạo riêng, mất dần sự đoàn kết vốn có mà ngày càng suy yếu. Mãi cho đến khi Ma Lãnh Hàn xuất hiện, thống nhất Ba Mươi Tám Ma Đạo, một lần nữa thống nhất Ma Giới, dẫn đưa Ma Giới trở về thời kì huy hoàng, thật khiến chúng Ma nở mày nở mặt, cũng vì vậy mà từ trên xuống dưới Ma Giới ngày một đồng lòng nguyện sống chết trung thành và thần phục dưới chân Ma Vương Ma Lãnh Hàn.

Phần hai là khu vực Ma Luyện, Ma khí trong đó dồi dào và thuần khiết, nếu được vào đó Ma Luyện thì khỏi phải nói, tu vi nhất định sẽ tăng cao một cách bất ngờ. Trong Khu Vực Ma Luyện có Ma Linh, là chủng loại Ma Tộc nguyên thủy được tồn tại nhờ oán linh trong thiên địa, nếu may mắn hấp thụ được Ma Linh thì tu vi sẽ càng được củng cố.

Tuy vậy, nhưng nếu muốn thuận lợi hấp thụ Ma Linh thì ắt hẳn đòi hỏi người phải có đủ năng lực thu phục được Ma Linh. Bởi Ma Linh có tu vi rất cao, lại gian xảo, chúng không phải là oán linh bình thường mà Ma Linh tự có suy nghĩ của riêng mình, Ma Linh thường hoạt động theo nhóm, mỗi nhóm có ít nhất là mười Ma Linh, khả năng phối hợp rất cao. Ma Chúng nào được vào Cấm Địa Ma Luyện không chỉ đòi hỏi phải có tu vi cao mà còn phải linh hoạt ứng xử trong mọi tình huống, nếu không chỉ sợ chưa thu phục được Ma Linh đã trở thành thức ăn cho chúng.

Điều kiện Ma Luyện tuy hà khắc, khắc nghiệt nhưng lợi ích có được lại rất hấp dẫn, hễ Ma Chúng nào có thể thu phục trên một nhóm Ma Linh là đã có khả năng làm Ma Tướng, Ma Quan - Quan trong Ma Giới, giữ một vị trí trọng yếu trong triều đình Ma Giới, thân phận địa vị cũng theo đó mà được nâng cao, vinh hoa phú hưởng không hết.

Chính vì vậy cứ ba năm một lần vào ngày tám tháng bảy âm lịch là Ma Giới lại tổ chức Thi Đấu Ma Chúng, Ma Chúng nào giành chiến thắng sẽ được vào Khu Vực Ma Luyện.

*****

Ma Phong Cung - Ngự Hoa Viên.

Khắp nơi trong ngự hoa viên muôn hoa khoe sắc rực rỡ và đẹp đẽ dưới ánh nắng mặt trời. Chính giữa ngự hoa viên là một hồ nước lớn trong trẻo có thể nhìn thấy đáy hồ, xung quanh hồ nước là một hàng dài cây liễu, vài cành liễu rủ xuống mặt hồ, lại đang nở hoa, nhất thời cả hàng cây liễu là một mảnh đỏ rực, từng đóa hoa màu đỏ theo gió bay tán loạn trong không khí rơi xuống mặt hồ, tạo nên một khung cảnh thơ mộng và tuyệt mỹ.

Dưới cành liễu đỏ là một nam tử lam y, vạt áo theo gió bay bay, ba ngàn sợi tóc phát phơ trong gió. Ánh mắt nam tử tuy đang nhìn mặt hồ, nhưng tâm trí lại như đang suy nghĩ một chuyện gì đó đến thất thần.

Nam tử có dung mạo tuấn mỹ nhưng lạnh lùng tựa hàn băng vạn năm, mày kiếm như vẽ, mâu quang lam sắc hiện tia tàn nhẫn lại băng lãnh đến thấu xương khiến lòng người rét run sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt đỏ, sống mũi cao thẳng tinh tế, bạc môi lạnh lẽo. Ba ngàn sợi tóc màu lam được vấn đơn giản cố định bằng trăm lam ngọc vạn năm, dưới ánh sáng mặt trời tỏa ánh sáng lam sắc đẹp đẽ. Làn da trắng mịn tựa như một thứ ngọc thượng đẳng nhưng là lại không có nhiệt độ, cả người tựa như một khối băng lạnh lẽo. Một thân lam y bó sát người làm tôn lên thân hình rắn chắc của y. Quanh thân y luôn tỏa ra khí chất vương giả, lạnh lùng bề ngạo, quân lâm thiên hạ. Hơi thở tàn nhẫn, thị huyết, âm trầm, lạnh lẽo khiến người khác không khỏi sợ hãi khi nhìn thấy y.

Đương lúc nam tử đang thất thần thì một cái bóng đen không một tiếng động xuất hiện phía sau nam tử.

Nam tử dường như cảm nhận được khí tức của người tới, ánh mắt liền trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn mang theo tia thị huyết quay lại nhìn người tới.

À không, phải nói là ma tới mới đúng.

Ma này có dung mạo cứ như là... ách... phải nói sao ta. Làn da thì đen, mắt thì to như muốn lồi ra ngoài, mày rậm, mũi to, môi thâm đen, đã vậy lại còn có cái bớt hình hoa bí ngạn màu đỏ trông hết sức quái dị và xấu xí. Nhưng ít ra có thể biết được giới tính của ma này là một nam nhân.

Y một thân hắc y có thêu hoa bí ngạn màu đỏ, mái tóc cũng pha hai màu giữa đỏ và đen. Trông vừa dị hợm lẫn quái dị.

Hắc y nam tử hướng lam y nam tử hành đại lễ, giọng điệu cung kính nói. " Thuộc hạ tham kiến Ma Vương "

Lam y nam tử cũng chính là Ma Vương Ma Lãnh Hàn.

Ma Lãnh Hàn phất tay áo quay đầu nhìn mặt hồ lạnh lùng nói. " Đứng dậy đi, có chuyện gì. "

Hắc y nam tử là Hắc Ngạn Hộ Pháp - đứng đầu trong Tứ Đại Hộ Pháp, thủ hạ tâm phúc của Ma Lãnh Hàn. Y đứng dậy rồi cung kính nói. " Thuộc hạ vừa nhận được tin An Lạc Nữ Hoàng cùng với hai phu thị và Lãnh Vân Tâm đã xuất phát đến Bạch Vân Sơn. "

Ma Lãnh Hàn nghe vậy thì đáy mắt loé lên tia tàn nhẫn, lạnh giọng nói. " Nếu vậy, ngươi tự biết làm như thế nào rồi đấy. "

Hắc Ngạn Hộ Pháp lập tức ôm quyền nói. " Thuộc hạ đã rõ. "

Chờ một lúc không thấy Ma Lãnh Hàn có thêm phản phó gì. Y liền rời đi, một luồng khói đen xuất hiện phiêu tán trong không khí.

Ma Lãnh Hàn đứng nhìn mặt hồ một lúc, chợt khẽ phất tay áo, một luồng khói đen xuất hiện bao phủ khắp người y, bóng dáng chợt loé liền biến mất. .

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phong Vân Lưu Thủy.

Cả nhóm người Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ, Tần Thiên Hạo và Lãnh Vân Tâm lúc này đã ngự kiếm khoảng hai canh giờ.

Hoa Lạc Tử Nguyệt mới đầu còn có thể ngắm phong cảnh, nhưng là thời gian càng trôi thì nàng chợt nhận ra rằng tốc độ ngự kiếm càng nhanh. Bằng chứng là khi nàng nhìn xuống dưới thì phát hiện cảnh vật chuyển động nhanh đến chóng mặt. Hoa Lạc Tử Nguyệt thấy thế thì không khỏi thắc mắc. Sao

tự dung tốc độ ngự kiểm lại nhanh vậy, không phải lúc này vẫn còn bình thường sao ?

Đang lúc nàng còn mơ hồ chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì thân thể chợt lắc lư như muốn té ra ngoài, may mắn là nàng chỉ ngã đập vào kết giới mà không trực tiếp rơi xuống biển. Sau khi thoát chết trong gang tấc, nàng thầm cảm thấy may mắn vì được thoát chết. Nàng nhìn xuống dưới thì thấy nuốt nước bọt, ước chừng từ trên cao nhìn xuống Khoảng ba ngàn mét, thế này mà nếu rơi xuống không bị áp lực nước ép cho ngạt thở mới là lạ.

Bên kia Mạc Thiên Ki, Tần Thiên Hạo và Lãnh Vân Tâm cũng gặp phải tình trạng như vậy.

Mạc Thiên Ki và Tần Thiên Hạo sau khi ổn định được tinh thần thì lại gần Hoa Lạc Tử Nguyệt xem nàng có bị thương ở đâu không , sau khi xác định nàng không bị thương mới thầm thở phào nhẹ nhõm . Nếu nàng xảy ra chuyện gì thì hai người cũng không muốn sống nữa.

Lãnh Vân Tâm nhìn cả ba người thấy không ai bị thương thì thầm may mắn. Nếu ba người mà có mệnh hệ gì thì y thật sự không biết phải giao phó như thế nào với Tam Sư Thúc.

Hoa Lạc Tử Nguyệt thấy mọi người đều quan tâm đến nàng thì trong lòng thấy ngọt ngọt, có người quan tâm thật là tốt. nhưng nghĩ nghĩ cảm thấy chuyện này không đơn giản, chắc chắn là có kẻ tấn công nên mới khiến cho cả bốn người mất thăng bằng ngã xém chút là mất mạng. Càng nghĩ càng thấy tức giận, là ai là kẻ nào to gan đến vậy, dám động đến cô nãi nãi người, không muốn sống nữa hả.

Ngay lúc nàng muốn nổi giận thì Lãnh Vân Tâm đã niệm chú, phút chốc Hoa Lạc Tử Nguyệt nhận thấy rằng khung cảnh xung quanh đã thay đổi. Bây giờ nàng đã không còn ở trên bầu trời mà là ngồi ở dưới đất trên thảm cỏ xanh mướt, xung quanh là một cánh đồng hoa với nhiều màu sắc khác nhau. Bên cạnh nàng là Mạc Thiên Ki và Tần Thiên Hạo. Lãnh Vân Tâm trên tay cầm Bích Phong kiếm, tư thế sẵn sàng nghênh địch.

Trong lúc này còn đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra thì trước mặt bỗng xuất hiện một đoàn sương mù màu đen. Sương mù tan đi xuất hiện hai nam tử, phía sau là một đoàn người có bộ dạng kinh khủng, xấu xí tựa như yêu quái mà trong các bộ phim kiếm hiệp thường hay chiếu.

Hoa Lạc Tử Nguyệt giương mắt nhìn đám người tới, nàng hiện tại khá là tức giận, đang yên đang lành lại có kẻ tấn công hại nàng suýt chết, đúng là chán sống mà. Vừa ngược mắt lên nhìn khiến nàng không khỏi ngây người.

Chỉ thấy đi đầu là một nam tử lam y, dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, khí chất băng lãnh, tà ác, trong hơi thở tràn ngập hương vị huyết tinh. Không thể không nói, nam tử này ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khiến cho nàng cảm thấy thân quen. Phải, là cảm giác thân thiết như đã từng quen biết từ rất lâu. Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy chua xót. Là vì sao? Chính nàng cũng không hiểu.

Chính vì không hiểu, nghĩ mãi không ra nên nàng ngay lập tức ném nó ra sau đầu, nàng cũng không quên là do hai nam tử này đã khiến nàng suýt ngã chết.

Nàng bắt đầu quan sát nam tử còn lại. Nam tử một thân hắc y thêu hoa Bỉ Ngạn màu đỏ thêm một phần tà mị nhưng cũng nguy hiểm. Dung mạo bình thường không có gì ấn tượng.

Ma Lãnh Hàn nhìn thấy bốn người nhếch nhác thì khẽ nở nụ cười lạnh. Mắt lạnh không dấu vết quan sát bốn người.

Khi nhìn đến Hoa Lạc Tử Nguyệt thì đúng lúc chạm vào đôi mắt mang vẻ tìm tòi nghiên cứu nhìn y thì bất giác trái tim từ lâu đã không có cảm giác nay chợt run lên khiến y không khỏi khó hiểu. Nữ tử này cho y một cảm giác rất quen thuộc, nhìn đôi mắt đỏ y cảm thấy nó rất giống đôi mắt của tử y nữ tử luôn xuất hiện trong giấc mộng của y từ khi y có ý thức đến nay. Nhưng ngay lập tức y liền bình ổn cảm xúc của bản thân lại, dù sao y thấy chưa chắc đã là nàng, sau này có thời gian y lại tìm cách kiểm tra thử xem.

Y dời tầm mắt tiếp tục quan sát hai người còn lại. Nam tử hắc y, một thân khí chất lạnh lùng tuyệt không thua kém y, đây chắc là Mạc Tước Phu Mạc Thiên Ki. Y nhận thấy nam tử này không hề tầm thường, là một nhân tài, vậy mà lại đi làm phu thị thật đáng tiếc.

Nam tử thanh y còn lại chính là Tần Tước Công Tần Thiên Hạo, nam tử này mặt ngoài thì ôn nhu dễ gần, nhưng y có thể thông qua đôi mắt của nam tử có thể thấy được nam tử là một người nguy hiểm, bộ dạng trông vô hại kì thực nội tâm âm ngoan, thủ đoạn âm độc. Quả là nhân tài.

Y nghĩ nếu có thể thu phục hai người này chắc chắn có thể trợ giúp y trở thành hai cánh tay đắc lực của y.

" Yêu, đây không phải là đại đệ tử của Nghiêm Tôn Lãnh Tà Trần sao. Sao lại ở nơi này, lại còn dẫn theo ba phạm nhân nữa. "

Nam tử hắc y vừa nói vừa thầm đánh giá cả ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Lãnh Vân Tâm nghe vậy thì Khẽ nhún mày hừ lạnh nói : " Ta còn tưởng là ai hóa ra là Ma Vương Đại Nhân và Hắc Ngạn Hộ Pháp. Chẳng hay hai vị chặng đường ta là có việc gì. "

Nam tử hắc y chính là Hắc Ngạn Hộ Pháp, kì thực vì tu luyện Ma Công nên y mới bị tà khí xâm nhập dẫn đến dung mạo biến đổi, Cứ một thời gian y sẽ bị biến dạng khuôn mặt, tuy nhiên điều đó chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn liền khôi phục bình thường.

" Sao người có thể nói như vậy, Ma Vương Đại Nhân chúng ta chỉ là nghe nói An Lạc Nữ Hoàng đến Bạch Vân Sơn nên có ý lại đây xem, sẵn tiện mời nàng ta đến Ma Cung làm khách vài ngày thôi. " Hắc Ngạn Hộ Pháp tay cầm hoa Bỉ Ngạn vẫn vẻ nói. Bộ dạng giống như thật sự chỉ là muốn mời khách đến nhà chơi, tuyệt không có ý xấu.

Nhưng ai chẳng biết, y nói lời này chắc hẳn không có ý tốt, chẳng thà nói rõ là đến bắt người.

Lãnh Vân Tâm khẽ nheo mắt, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo. Nếu y mà tin lời đám người này nói thì có thể đi chết được rồi. "Nếu như ta không đồng ý thì sao." Tuy nói vậy nhưng trong lòng y thì lo lắng vô cùng. Nếu thật sự xảy ra xung đột thì chi e y không đấu lại hai người này. Mong sao cho Nhị Sư Thúc xuất hiện kịp thời.

Hoa Lạc Tử Nguyệt dưới sự giúp đỡ của Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo đứng lên, lại nghe được đoạn đối thoại của hai người thì thầm tức giận. Ý gì đây, đã tấn công người khác lại còn nói như thể mọi chuyện không liên quan đến mình, đúng là vô sỉ đến cực điểm.

Hắc Ngạn Hộ Pháp bóp nát đóa hoa Bỉ Ngạn trong tay, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Nếu đã vậy thì đừng có trách ta độc ác."

Vừa dứt lời liền muốn động thủ. Lãnh Vân Tâm thầm căng thẳng trong lòng, sao Nhị Sư Thúc vẫn còn chưa đến.

Từ trong lòng bàn tay Hắc Ngạn Hộ Pháp xuất hiện một luồng khói đen bắn thẳng về phía Lãnh Vân Tâm. Cùng lúc đó Lãnh Vân Tâm cũng dùng linh lực chống lại luồng khói đen đó. Khi hai nguồn lực lượng chạm vào nhau ngay lập tức tạo ra một vụ nổ, hỏa hoa văng khắp nơi, ánh sáng phát ra chói mắt. Đồng thời cả hai đều lui về sau ba bước, lập tức ổn định lại cơ thể, rút kiếm lao vào tấn công đối phương thêm một lần nữa. Phút chốc chỉ thấy tàn ảnh của cả hai người và ánh Kiếm loé lên trong không trung.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo chỉ biết há hốc mồm mà nhìn ánh Kiếm loé lên trong không trung. Xem ra đây chính là cao thủ so chiêu trong truyền thuyết mà người ta vẫn thường hay nói, thật thần kì a.

Ma Lãnh Hàn từ đầu đến cuối chỉ đứng đó mắt lạnh nhìn hết thấy, nhưng từng nhất cử nhất động của ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt vẫn đều chú ý nhất thanh nhị sở. Thấy thời gian không sai biệt lắm liền từ từ đi đến gần ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt, khoe miệng khẽ nhếch nụ cười tà mị, tay trái giơ lên một luồng khí xuất phát từ lòng bàn tay đánh thẳng về phía ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Lãnh Vân Tâm mặc dù giao đấu với Hắc Ngạn Hộ Pháp nhưng vẫn đều chú ý đến tình hình bên phía ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt. Thấy Ma Lãnh Hàn muốn đả thương ba người thì trong lòng thầm kêu không ổn. Trong lúc nhất thời phân tâm khiến cho Hắc Ngạn Hộ Pháp tìm được lỗ hổng lập tức tung ra một chưởng trúng vào lồng ngực Lãnh Vân Tâm. Lãnh Vân Tâm hứng trọn một chưởng tựa như chiều đứt dây rơi xuống mặt biển. Nhưng vì lo lắng cho ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt mà nhịn đau cố gắng sử dụng ngự kiếm thuật bay đến chỗ ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt. Nhưng vì khoảng cách quá xa nên chỉ có thể trở mắt nhìn Ma Lãnh Hàn đả thương ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Hoa Lạc Tử Nguyệt mắt thấy Ma

Lãnh Hàn đả thương mình không những không thấy hoảng hốt mà còn hết sức bình tĩnh, bởi vì nàng không hề cảm nhận được một chút sát khí nào, vậy là sao?

Ngay lúc nàng còn đang tự hỏi thì Ma Lãnh Hàn đã đứng trước mặt nàng, tay trái giơ lên, hắc khí vây quanh lòng bàn tay, một đoàn khí đen cứ như vậy đánh trực diện về phía nàng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo chỉ có thể vô lực nhìn đoàn khí đen bay về phía ba người. Bởi vì ngay lúc ba người muốn tránh thoát thì phát hiện ra là bản thân không thể cử động được, hóa ra là chẳng biết từ lúc nào cả ba đã bị Ma Lãnh Hàn dùng định thân chú đứng yên tại chỗ không thể cử động được. Cũng không thể trách nàng sơ xuất, tài không bằng người thì đành chịu thôi. Nàng mới tu luyện có mười sáu năm, làm sao có thể vượt qua một kẻ đã tu luyện mấy ngàn năm, nàng cũng không tin thế giới này huyền diệu đến mức sẽ có chuyện chiến đấu vượt cấp, một kẻ tu vi thấp mà có thể đánh thắng người có tu vi cao hơn mình nhiều, nàng cũng chưa ngốc đến vậy. Nhưng chẳng lẽ cứ như vậy mà chết hay sao.

Ngay vào lúc đoàn khí đen chỉ còn cách ba người khoảng hai mươi xentimet thì bất chợt một luồng ánh sáng màu bạc xuất hiện đánh tan đoàn khí đen.

Hoa Lạc Tử Nguyệt thầm cảm thấy may mắn vì đã thoát chết. Chợt nàng nhận ra rằng bản thân không biết từ lúc nào đã có thể cử động, nàng thầm reo hò ở trong lòng. Mang theo tâm trạng vui mừng và phấn khởi, nàng ngước mắt lên nhìn người đã cứu nàng. Vừa nhìn không khỏi khiến nàng kinh ngạc, nàng chưa bao giờ thấy nam tử nào đẹp như vậy.

Chỉ thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một Ngân y nam tử.

Phải nói sao về dung mạo của người này đây?

Ngũ quan tinh xảo như được khắc ra, từng đường nét góc cạnh đều thật hoàn mỹ, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được ông trời tạo nên, thật đẹp đẽ và tinh mỹ.

Chính giữa mi tâm là ấn kí phức tạp tỏa ra ánh sáng màu bạc đẹp đẽ.

Mây kiếm như vẽ, không thô không ráp, cũng không quá mỏng, độ dài độ rộng vừa phải, độ cong của cặp lông mày hoàn mỹ. Mâu quang màu bạc lấp lánh ánh sáng lạnh, sâu bên trong đôi mắt tựa như mặt hồ không gợn sóng, tất cả đều là một mảnh tĩnh lặng, đậm đặc, lạnh nhạt mà thờ ơ, dường như không có thứ gì trên đời này có thể làm y chú ý đến. Sống mũi cao thẳng dài đẹp đẽ. Bạc môi mỏng màu hồng nhạt lán mịn mà sáng bóng.

Một đầu ngân phát tùy ý buột cổ định bằng một cây trâm Bạch Ngọc, vài sợi tóc bay bay theo gió tạo ra cảm giác phiêu dật xuất trần khó tả nổi, lại càng làm nổi bật làn da bạch ngọc trắng mịn, nhẵn nhụi của y.

Một thân ngân y có thêu hình đám mây, vạt áo rộng thùng thình theo gió bay bay. Rất có phong vị của tiên nhân, thánh khiết đến cực điểm.

Luồng ánh sáng màu bạc như có như không toả ra một vầng sáng đẹp bao quanh y, càng khiến y trông giống một vị thần không nhiễm chút bụi trần, tinh khiết là thế, đẹp đẽ là thế, thật khiến người khác khó có thể dời mắt, nhưng kì lạ lại không dấy lên một chút tạp niệm nào với y, lại càng không tự giác được càng lún sâu vào cảm giác si mê lưu luyến với y.

Y lẳng không mà đứng, vạt áo bay bay tựa như một vị thần cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sanh trong thiên hạ. Vạn vật trong thiên địa tựa như tất cả đều ở trong lòng bàn tay của y. Tất cả như không tránh được số phận bị y nắm giữ và sắp đặt.

Cao cao tại thượng

Thượng giả trên cao

Bao hàm chúng sinh

Mình ta cô độc.

Hoa Lạc Tử Nguyệt có cảm giác như tìm mình đập lờ một nhịp. Cảm giác mà y mang lại cho nàng lúc này thật sự không biết phải nói làm sao ?

Y tựa như một đóa thánh liên tinh khiết mà đẹp đẽ, không nhiễm chút bụi trần của thế gian. Mỹ một cách... không có từ ngữ nào có thể hình dung được vẻ đẹp của y.

Nhất thời Hoa Lạc Tử Nguyệt bị vẻ đẹp của y hấp dẫn ánh mắt, nhưng là sâu bên trong lại như có cảm giác khác, tưởng niệm, quen thuộc ... đủ loại cảm xúc khiến nàng khó hiểu vô cùng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy y, tại sao lại có cảm giác quen thuộc với y và với Ma Lãnh Hàn.

Mạc Thiên Kì và Tần Thiên Hạo trong lúc nhất thời cũng bị vẻ đẹp của y mê hoặc, nhưng là nhiều năm huấn luyện đã khiến cho định lực của hai người ổn định, chỉ chốc lát sau liền hồi phục lại tinh thần. Quay lại nhìn thấy nàng ngắm nhìn nam nhân khác, tư vị thật khó nói, có lẽ là ghen tỵ, ghen tỵ người khác có thể khiến nàng nhìn y một cách si mê như vậy.

Lãnh Vân Tâm ngây ngốc nhìn ngân y nam tử một lúc lâu, mãi mới hồi phục lại tinh thần, lúc này mới nhận thấy Hắc Ngạn Hộ Pháp đã bị đánh bay từ lâu, ngay lập tức hành lễ nói.

" Đệ tử Lãnh Vân Tâm tham kiến Chưởng môn . "

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe Lãnh Vân Tâm nói liền hiểu được thân phận của người tới là gì. Hóa ra ngân y nam tử chính là Lưu Thủy Thiên Hoàng trong truyền thuyết. Xem ra trong lần đại hội bát sư lần tới nàng phải bãi vị Lưu Thủy Thiên Hoàng này làm sư phụ mới được.

Phong Vân Lưu Thủy nghe Lãnh Vân Tâm nói vậy thì phát tay một cái khẽ ừm, ý bảo y đứng dậy.

Lãnh Vân Tâm đáp lời một tiếng liền đứng dậy đi đến bên cạnh ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Ma Lãnh Hàn từ nãy đến giờ vẫn không nói câu gì lúc này nở nụ cười lạnh nói.

" Lưu Thủy Thiên Hoàng thật sự là đã lâu rồi không gặp. "

Phong Vân Lưu Thủy nghe vậy nhàn nhạt nói. " Đúng là đã lâu không gặp. Chỉ là chẳng hay lần này Ma Vương đại nhân chặn đường đệ tử của bản môn là có ý gì. "

" Làm sao có thể, bản Vương chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú nên mới muốn đến hỏi thăm mà thôi. "

" Hóa ra là vậy, thì ra chỉ là hiểu lầm. Nếu không có chuyện gì khác thì xin cáo từ. " Phong Vân Lưu Thủy làm thủ thế như muốn rời đi.

" Sao lại đi nhanh như vậy, còn chưa nói chuyện gì nhiều mà. " Ma Lãnh Hàn thấy Phong Vân Lưu Thủy có ý muốn đi liền mở miệng nói.

" Ma Vương còn có chuyện. "

" Chẳng hay Lưu Thủy Thiên Hoàng có thể cho bản Vương mượn Ty Thánh Ngọc Châu vài ngày không. Dù sao vật kia ở trong tay ngài cũng chẳng có ích gì chỉ bằng đưa cho bản Vương. "

Ty Thánh Ngọc Châu - một trong thập đại thần khí xuất hiện từ thời thượng cổ. Có tác dụng khôi tử hồi sinh, tiêu tai giải nạn, lại có ích cho việc phụ trợ tu luyện. là một thánh vật quý báu.

Một vật thánh khí quý báu như vậy, nếu rơi vào tay người khác sẽ thành đại họa, huống chi là để y có được. Mặc dù y rất tò mò không hiểu sao y lại muốn có được nó đến vậy nhưng y tuyệt đối không cho y có được nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Bạch Vân Sơn.

Phong Vân Lưu Thủy sau khi suy nghĩ thấu đáo liền lặng lẽ nói. ”Thứ đó không cho được, mong Ma Vương hiểu cho. Bản Tôn còn có việc, cáo từ ” Nói rồi y phất tay, một luồng ánh sáng màu bạc hiện ra bao bọc lấy năm người, ngay lập tức theo đó năm người liền biến mất. Chỉ để lại Ma Lãnh Hàn như có điều suy nghĩ đứng đó, Hắc Ngạn Hộ Pháp thì tức đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không làm gì được.

Chỉ chốc lát sau Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ, Tần Thiên Hạo và Lãnh Vân Tâm phục hồi tinh thần từ chuyện vừa rồi liền phát hiện lúc này cả bốn người đang ngồi trên một đám mây lớn, trước mặt họ là Phong Vân Lưu Thủy, tay áo theo gió bay bay tạo nên một cảm giác phiêu dật xuất trần khó nói nên lời.

Nhất thời khiến cho Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn đến ngây ngẩn cả người, nhưng rất nhanh liền hồi phục lại tinh thần, nòng thầm cảm thán trên đời sao lại có một người đẹp như vậy.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thì ánh mắt phức tạp nhìn Phong Vân Lưu Thủy, vẻ mặt trầm tư như có điều suy nghĩ.

Lãnh Vân Tâm thì nhìn Phong Vân Lưu Thủy bằng ánh mắt sùng bái và ngưỡng mộ. Chương môn của họ thật mạnh, trực tiếp rời đi một cách hiên ngang như vậy thật là đủ xuất và oai phong.

Phong Vân Lưu Thủy hồi tưởng lại chuyện vừa mới xảy ra. Vốn dĩ y đang ở trong phòng nhập định tĩnh tâm tu luyện, đột nhiên có con hạt giấy bay vào trong phòng, y nhận lấy xem nội dung bên trong mới biết được Tam sư đệ của y đã giao nữ nhi cho Lãnh Vân Tâm đi đến Bạch Vân Sơn. Y nhẩm tính mới biết được hóa ra là cả bốn người đang gặp nạn. Y liền dùng thuật di chuyển tức khắc đến chỗ bốn người, kịp thời cứu bốn người.

Ngay lúc đang suy nghĩ miên man thì họ đã đến địa phận của Bạch Vân Sơn.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy khắp Bạch Vân Sơn được bao bọc bởi một làn sương mờ ảo, mông lung khó tả tựa gần lại tựa xa.

Phía sau làn sương mờ ảo là một chốn tựa bồng lai tiên cảnh.

Kiến trúc tinh xảo tuyệt mỹ mang theo hơi thở cổ xưa, trải qua ngàn năm lịch sử đã tạo nên một cổ uy nghiêm bất khả xâm phạm.

Chỉ thấy giữa mặt biển bao la rộng lớn là một hòn đảo lớn lơ lửng giữa không trung, được phân chia rõ ràng làm bốn khu vực riêng biệt. mà chính giữa bốn khu vực là một cái sân rộng lớn mà nơi đó đang tập trung rất là nhiều người. Xung quanh hòn đảo lớn đó còn có bốn hòn đảo nhỏ khác nằm lơ lửng trên không trung tạo thành vòng xoắn ốc ở bốn phía đông tây nam bắc riêng biệt. Thấp hơn Đảo Chính là hàng chục đảo nhỏ khác nằm lơ lửng xung quanh,

Lãnh Vân Tâm này giờ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng giải thích.

” Bốn hòn đảo nhỏ nằm lơ lửng trên đảo chính, chính là Tứ Điện dành cho Tứ Tôn. Cũng là nơi đại diện cho thân phận cao nhất tại Bạch Vân Sơn. Lần lượt nơi cao nhất chính là Thất Tuyệt Vân Điện – nơi ở của Bạch Vân chương môn sư thúc, tiếp đó là Tuyệt Tham Vân Điện – nơi ở của sư phụ huynh là Nghiêm Tôn, Tuyệt Vọng Vân Điện – nơi ở của Linh Tôn cũng chính là phụ hoàng của muội, Tuyệt Niệm Vân Điện – nơi ở của Vũ Tôn tiểu sư thúc. Còn đảo chính phân chia ra làm bốn khu vực chính lần lượt là : Phía Đông là nơi ở của các trưởng lão và lão sư ; Phía Tây là nơi ở dành cho khách ; Phía Nam là nơi ở cho các tân môn đệ tử và là nơi học tập chính. Phía Nam được chia ra làm Ba Điện Chủ lần lượt là : Vân Tâm Điện là khu ký túc xá dành cho các tân môn đệ tử ; Vân Nam Điện là nơi học tập dành cho các tân môn đệ tử, nơi học tập được chia ra làm Ba Tiên Ban là Tiên Ban Sơ Cấp, Tiên Ban Trung Cấp và Tiên Ban Cao Cấp. Đệ tử mới nhập môn sẽ học ở Tiên Ban Sơ Cấp học một năm, dựa vào kết quả thành tích học tập mà được chuyển lên Tiên Ban cao hơn. Trong một năm này tất cả các tân môn đệ tử sẽ được học lý thuyết về các lĩnh vực cơ bản như cách thức tu luyện, lịch sử về sư môn, một ít tiên pháp cơ bản như ngự kiếm phi hành, ẩn thân thuật .v.v... trong khoảng thời gian đó các tân môn đệ tử sẽ được hướng dẫn cách tu luyện và cách nhận thức được hệ tiên pháp của bản thân mà từ đó tiến nhập vào mười tiên ban tương ứng với mười hệ tiên pháp là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Điện, Băng, Quang, Âm để học tập, mười Tiên Ban này cũng chính là mười Tiên Đảo nằm ở phía dưới Đảo Chính. Vân Tiêu Điện là nơi rèn luyện chung dành cho các tân môn đệ tử ; Phía Bắc chính là khu Tiên Luyện, nơi đó làm một mảnh rừng rậm bên trong tồn tại rất nhiều nguy hiểm, trận pháp trong đó nhiều vô số kể. Chỉ cần không cẩn thận ngay lập tức có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Thông thường chỉ có đệ tử của ban trung cấp và cao cấp mới có thể tiến vào đó để luyện tập. ”

” Sau một năm học tập sẽ tổ chức một cuộc thi Tân Sinh Tranh Tài dành cho các tân môn đệ tử, chủ yếu là để kiểm tra khả năng học tập của từng người trong một năm qua. Sau cuộc thi Tân Sinh Tranh Tài là đại hội Bái Sư, đệ tử đứng đầu trong Tân Sinh Tranh Tài sẽ có cơ hội được tự do lựa chọn sư phụ. Đồng thời trong đại hội ngẫu nhiên các vị trưởng lão, các đệ tử có đủ điều kiện để nhận đồ đệ sẽ tiến hành lựa chọn đồ đệ hợp tâm ý rồi sau đó tổ chức bái sư. ”

Trong lúc đó cả năm người cũng dần đáp xuống quảng trường trên đảo chính, chính là cái sân rộng lớn chính giữa.

Tất cả các đệ tử vừa nhìn thấy chương môn đáp xuống quảng trường liền lập tức dừng lại tất cả các động tác vội vàng hành đại lễ.

” Đệ tử Tham kiến chương môn. ”

Phong Vân Lưu Thủy nghe vậy chỉ khẽ phất tay áo lạnh nhạt nói. ” Tất cả đều đứng lên đi. ”

” Tạ chương môn. ”

Các đệ tử lần lượt đứng dậy, chỉnh đốn lại trang phục xếp hàng thẳng tắp chờ đợi chỉ thị. Ánh mắt không khỏi tò mò liếc nhìn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt đang đứng đằng sau Phong Vân Lưu Thủy. Không ngừng xì xào bàn tán.

” Được rồi chúng đệ tử cứ tiếp tục tập luyện không cần để ý đến ta, giải tán. ”

Phong Vân Lưu Thủy tiết chế như vàng chỉ nói nhiều đó, rồi phất tay áo ý bảo mọi người giải tán. Chúng đệ tử mặc dù còn tò mò không biết ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt là ai nhưng vẫn nghe lời giải tán, ai làm việc gì tiếp tục làm việc, ai luyện tập vẫn tiếp tục luyện tập. Trong nhất thời ở quảng trường đã vơi đi không biết người.

Phong Vân Lưu Thủy lúc này mới quay lại dặn dò Lãnh Vân Tâm sắp xếp hợp lý cho ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt. Sau đó không nói gì thêm liền dùng thuật di chuyển tức khắc trở về Thất Tuyệt Điện.

Hoa Lạc Tử Nguyệt thấy vậy thì thầm bĩu môi. Thật là người này cũng quá lạnh lùng rồi.

Nhận thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt cảm xúc khác thường, Lãnh Vân Tâm cười nhẹ nói. ” Sư muội Không cần để ý, chương môn sư thúc tính cách xưa nay lãnh đạm, lạnh lùng, vô tình, vô dục, vô cầu. Sau này rồi muội cũng sẽ quen thôi. ”

” Ân, muội biết rồi. Sư huynh không cần lo lắng. ” Tuy ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng nàng vẫn không thể nguôi giận. Hừ... dám không để ý đến nàng, sau này nếu rơi vào lưới tình của nàng rồi thì chờ bị nàng gài vò đi. Khóe miệng nàng khẽ nhấc lên nụ cười dịu dàng.

Nhìn thấy nụ cười này của Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo đáy lòng không khỏi run lên từng đợt hàn khí, và cũng âm thầm đồng tình với ai kia.

Lãnh Vân Tâm nhận thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt thì thầm khen ngợi nàng có tâm tính thiện lương. Sau đó dẫn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt đi đến nơi ở mới.

Nhưng nếu để suy nghĩ này cho ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt thì sẽ khiến họ cười vỡ bụng không thôi. Gì chứ, nàng mà lương thiện thì trên đời này sẽ chẳng có ai là ác ma.

Sau đó ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt đi theo Lãnh Vân Tâm rời khỏi quảng trường.

Trên đường đi cả ba được Lãnh Vân Tâm giảng giải một số quy tắc trong Bạch Vân Sơn, từ đó cũng biết được một số thông tin quan trọng.

” Tiên nhân thông thường đều là lục canh thanh tịnh, vô dục vô cầu, lại có tiên cốt nên đều không cần ăn gì mà chỉ cần hấp thu linh khí trong thiên địa là có thể duy trì sự sống. Tuy nhiên Bạch Vân Sơn vẫn nhận đệ tử là phàm nhân, chỉ cần có tiên tư và vượt qua được bài khảo hạch nhập môn liền có thể đến Bạch Vân Sơn học tập tiên pháp. Chính vì vậy mà trong Bạch Vân Sơn cũng có phòng bếp chuyên dụng để nấu các món ăn dành cho các Phàm Nhân Tu Tiên. Cho nên về phần ăn uống là cả ba người đều không cần phải lo lắng, cứ đến giờ cơm là có thể đến thiện phòng để lấy đồ ăn. ”

” Ngoài ra tu tiên cũng không khó như mọi người vẫn nghĩ. Tu tiên cũng không cần nhất thiết phải vô dục vô cầu, đoạn tuyệt tình cảm. Chỉ cần có thiên phú và tiên tư, cộng thêm các tài nguyên tu luyện như tinh thạch và Đan Dược trợ giúp tu luyện liền có thể thuận lợi thăng cấp. “

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vân Sinh Thạch.

” lát nữa, sau khi đến Lớp Học Tiên Ban Sơ Cấp, sư huynh sẽ giới thiệu ba người với mọi người. Vì ba người nhập học trễ gần một năm nên cả ba có thể sẽ không theo kịp mọi người. Nhưng yên tâm, trong quá trình học tập nếu có gì không hiểu thì cứ tìm sư huynh, sư huynh biết tất sẽ đáp. Ngoài ra, cả ba cũng có thể hỏi Lãnh Vân Hàn sư huynh, cũng chính là nhị đệ tử của sư phụ huynh. Nhị sư đệ Lãnh Vân Hàn cũng là thầy dạy môn ngự kiếm phi hành cho tân môn đệ tử. ”

Lãnh Vân Tâm ngừng một lát rồi nói tiếp. ” Chắc ba người cũng biết khoảng một tháng nữa là đến Tân Sinh Tranh Tài, thời gian rất gấp cho nên mong ba người tập trung luyện tập kiếm pháp, tiên thuật. ”

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nghe vậy cũng hiểu rõ, dù sao ba người là có nhiệm vụ, lần Tân Sinh Tranh Tài này dù muốn hay không, cả ba cũng phải dành thứ hạng cao để có thể thuận lợi báii Tam Tôn vì sư.

” Vâng, bọn muội đã rõ, sư huynh yên tâm. ” Hoa Lạc Tử Nguyệt cam đoan nói.

Lãnh Vân Tâm nghe vậy khẽ ừ một tiếng biểu hiện y tin tưởng ba người có thể làm tốt. Dù sao, Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng là do Tiên Nhân sinh ra, vì vậy mà bản thân nàng cũng đã có sẵn Tiên Cốt, việc tu tiên với nàng cũng sẽ thuận lợi hơn so với người phàm, cái tất yếu chỉ là thời gian thôi. Còn về Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo, y có thể cảm nhận được sự giao động của linh lực, nói vậy chắc hai nam tử này có luyện tiên pháp, nên chắc việc tu tiên không có vấn đề gì. Điều y thắc mắc là tại sao rõ ràng hai nam tử này là người phàm mà lại có linh lực, chẳng lẽ là có cao nhân chỉ điểm, y càng nghĩ càng thấy đúng, dù sao Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo rất có thể là do Tam Sư Thúc chỉ điểm.

Nếu để cho Hoa Lạc Tử Nguyệt biết được suy nghĩ của y chắc sẽ tức giận đến muốn giết người. Kỳ thực linh lực mà Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo có được đều là nhờ Huyết Nguyệt truyền cho. Cũng nay là Hoa Lạc Tử Nguyệt không biết, nếu không e rằng lại có chuyện xảy ra.

” Sư huynh, sao đệ tử trong bốn môn đều vận y phục khác màu, bên hông còn đeo món đồ hình đám mây đủ loại màu sắc vậy. ” Suốt dọc đường đi Hoa Lạc Tử Nguyệt đều chú ý thấy các đệ tử trong Bạch Vân Sơn đều có trang phục khác nhau, lại còn đeo thứ vật kì lạ, lúc này nhìn không được tò mò hỏi.

Lãnh Vân Tâm chỉ cười nhạt giải thích. ” Kỳ thực, Bạch Vân Sơn chúng ta không yêu cầu khắc khe lắm về y phục của đệ tử, ai thích mặc gì thì tùy. Còn vật hình đám mây mà các đệ tử đều đeo được gọi là Cung Vân. Cung Vân là vật phẩm bắt buộc mà mỗi đệ tử Bạch Vân Sơn đều phải mang theo bên người vì Cung Vân đại biểu cho thân phận của đệ tử trong Bạch Vân Sơn, có hình dạng chung là đám mây, mặt sau có khắc ba chữ Bạch Vân Sơn, mặt trước khắc tên đệ tử sở hữu Cung Vân. Cung Vân được chia ra làm sáu loại lần lượt là : Vân Mộc dành cho Tân Môn Đệ Tử, sau khi báii sư sẽ là Vân Linh, nếu không báii sư mà trở thành đệ tử nội môn sẽ là Vân Ngọc, Trường Lão, sư phó dạy học bốn môn sở hữu Vân Hoa, Vân Tôn đại diện cho Tam Tôn Bạch Vân Sơn là Nghiêm Tôn, Linh Tôn và Vũ Tôn, cuối cùng là Vân Vũ đại diện cho chức Chương Môn Bạch Vân Sơn. ”

Lãnh Vân Tâm ngừng một lúc rồi nói tiếp. ” Còn về màu sắc của Cung Vân là do hệ tiên thuật của từng người mà ra. Sở hữu hệ nào sẽ có màu sắc của hệ đó. Hệ Kim thì là màu vàng, Mộc là màu xanh lục, Thủy là xanh dương, Hỏa là đỏ, Thổ là nâu, Phong là Lam, Lôi là tím, Quang là bạc, Âm là đen, Băng là trắng. ”

” Vậy còn các cấp bậc tu luyện thì sao ? ” Tần Thiên Hạo nhìn không được hỏi, kỳ thực y đã thắc mắc từ lâu nhưng là không có cơ hội hỏi, nay mới có cơ hội làm sao bỏ qua. Hoa Lạc Tử Nguyệt và Mạc Thiên Kỳ cũng nhìn chăm chú vào Lãnh Vân Tâm chờ câu trả lời, hai người cũng rất tò mò a.

Lãnh Vân Tâm thấy ba người đều mang dáng vẻ tò mò nhìn y chờ câu trả lời thì khẽ ho nhẹ từ tốn nói. ” Thông thường thì khi Phàm Nhân muốn tu tiên phải trải qua mười cấp tu tiên lần lượt là : Sơ Kỳ, Trung Kỳ, Nguyên Kỳ, Anh Kỳ, Trúc Cơ, Trúc Vi, Lich Kiếp, Thiên Kỳ, Thượng Kỳ, Độ Kiếp. Đến cấp Độ Kiếp phải trải qua Lôi Kiếp, tùy tu vi và đạo hạnh mà sẽ có Lôi Kiếp khác nhau. Sau khi vượt qua Lôi Kiếp thì sẽ có cơ hội được cải lão hoàn đồng. Vì tu tiên tốn rất nhiều thời gian, mà tiên nhân lại không có tám thân bất lão bất tử, chỉ là chúng ta thông qua tu luyện tiên thuật mà có linh lực, lại nhờ vào sự vận động của linh lực trong cơ thể mới làm giảm tốc độ trưởng thành của cơ thể chậm lại gấp nhiều lần so với phàm nhân dẫn đến tuổi thọ của chúng ta dài hơn so với phàm nhân. Tu vi càng cao thì tuổi thọ càng dài, đến một thời điểm nào đó liền có thể cải lão hoàn đồng lấy lại tuổi thanh xuân đã mất. ”

” Trở thành Tiên Nhân chỉ mới là điểm khởi đầu. Bởi vì thành tiên chưa phải là đích đến cuối cùng. Trên Tiên Nhân còn có các Tiên Vị cao hơn nữa, lần lượt là : Tiên Nhân, Tiên Quân, Tiên Tông, Tiên Huyền, Tiên Tướng, Tiên Tôn, Linh Tiên, Phi Tiên, Thiên Tiên, Thượng Tiên. Mỗi cấp bậc tiên đều phân ra cửu cấp nhỏ từ Nhất Thiên đến Cửu Thiên. Để có thể tu tiên đòi hỏi phải có ngộ tính cao, khi tu luyện phải giữ cho tâm thanh tịnh, nếu không rất dễ tẩu hỏa nhập ma, từ đó gia nhập ma đạo trở thành đạo tiên. ”

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe xong thầm tắc lưỡi, con đường tu tiên dài thật, hèn gì có người tu đến mấy trăm vạn năm mới thăng Thượng Tiên. Kiểu này biết đến bao giờ nàng mới đắc đạo thành tiên đây.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo chỉ im lặng không nói.

Trong lúc đó, cả bốn người đã dần đi đến Vân Tiêu Điện. Nhìn chung thì nơi đây là một dãy phòng học, có cả tầng hai, nhìn không sai biệt lắm so với trường học ở hiện đại.

Hoa Lạc Tử Nguyệt từ xa đã thấy một nam tử vận thanh y. Đến gần hơn nàng mới thấy rõ dung mạo của nam tử. Đó là một nam tử có dung mạo tuấn tú, một đôi mắt sáng hữu thần, linh động, từng đường nét gương mặt nhu hòa, khoé miệng luôn nở nụ cười ấm áp tựa như cơn gió mùa xuân, khiến lòng người thư thái lạ thường. Tổng thể mà nói, ấn tượng đầu tiên khi gặp nam tử chính là sự dịu dàng và gần gũi, cảm giác thân thiện, nhưng như vậy thật trái ngược so với tên của y. Bên hông y đeo Vân Linh màu đỏ, xanh lục, vàng đan xen nhau. Đại biểu cho hệ tiên pháp là Hỏa, Mộc và Kim.

Trong lúc Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo quan sát nam tử thanh y, thì y cũng quan sát ba người.

Hoa Lạc Tử Nguyệt một thân tử y, dung mạo tuyệt sắc, phượng mâu trong veo tựa mặt hồ thu, khoé miệng nở nụ cười nhẹ tạo cảm giác dễ gần, nhưng khó nhận ra sự xa cách và lạnh nhạt trong đó.

Mạc Thiên Kỳ vận hắc y thêm đóa u lan, dung mạo tuấn mĩ lãnh ngạo, khí chất lạnh lùng.

Tần Thiên Hạo vận lục y thêm lá trúc, khoé miệng nở nụ cười ôn hòa, dung mạo tuấn mĩ, khí chất thanh nhã.

Nam tử thanh y mắt thấy bốn người tiến đến vội chấp tay cúi người hành lễ với Lãnh Vân Tâm. ” Gặp qua sư huynh. ”

Lãnh Vân Tâm khoát tay gật đầu đáp một tiếng. ” Miễn lễ. ” Sau đó quay sang Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo giới thiệu. ” Vị này chính là nhị sư đệ Lãnh Vân Hân, sau này ba người cứ gọi là Vân Hân sư huynh. ”

Ba người nghe vậy thì gật đầu ý đã hiểu, sau đó chấp tay hướng Lãnh Vân Hàn nói.

” Gặp qua Vân Hàn sư huynh. ”

” Gặp qua Vân Hàn sư huynh. ”

” Gặp qua Vân Hàn sư huynh. ”

Lãnh Vân Hàn mỉm cười đáp. ” Sư muội và nhị vị sư đệ không cần đa lễ. ”

Ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng gật đầu xem như đáp lại.

Lãnh Vân Tâm lúc này mới hướng Lãnh Vân Hàn giới thiệu. ” Nữ tử bạch y là Hoa Lạc Tử Nguyệt, nhị nữ của Linh Tôn Tam Sư Thúc, nam tử hắc y là Mạc Thiên Kỳ, nam tử lục y còn lại là Tàn Thiên Hạo. Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo đều là phu thê của Hoa Lạc Tử Nguyệt. Sư huynh nhận sự ủy thác của tam sư thúc đưa ba người này đến Bạch Vân Sơn bái sư học nghệ. Nói vậy chắc sư đệ đã rõ, sau này việc học tập và sinh hoạt của ba người sẽ do sư đệ phụ trách. Sư đệ đã rõ ý của sư huynh chưa? ”

Lãnh Vân Hàn gật đầu khẽ đáp. ” Sư đệ đã rõ, sư huynh yên tâm. ”

Lãnh Vân Tâm gật đầu, sau đó quay sang ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt nói. ” Sư huynh chỉ đưa ba người đến đây, bây giờ huynh còn có việc, sư huynh đi trước, sau này có gì không hiểu hoặc có yêu cầu gì thì nói với Lãnh Vân Hàn, đệ ấy sẽ đáp ứng ba người. ”

Hoa Lạc Tử Nguyệt khẽ gật đầu nói. ” Muội đã hiểu, sư huynh cứ yên tâm. ” Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lãnh Vân Tâm thấy vậy mới yên tâm rời đi.

Sau khi Lãnh Vân Tâm rời đi, Lãnh Vân Hàn liền dẫn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt đi qua một loạt hành lang dài. Ước chừng một khắc bốn người đã dừng bước trước một căn phòng. Lãnh Vân Tâm nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt theo sau vào.

Theo thói quen Hoa Lạc Tử Nguyệt đưa mắt quan sát căn phòng.

Căn phòng được trang trí đơn giản, bốn vách tường là một loạt giá sách đầy ắp các loại kinh thư, thư sử, binh thư, trận pháp thư... Chính giữa là một cái bàn, phía trên bàn đặt một bộ nghiên mực, xấp giấy tuyên thành. Cạnh bàn còn có một cái khay, trong khay là ba chiếc Vân Mộc và ba hòn đá màu trắng. Nhìn chung nơi đây không khác gì thư phòng.

Lãnh Vân Hàn bước đến bên bàn, nói ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt lại gần cái bàn. Ba người tuy không hiểu vẫn lại gần.

Lúc này Lãnh Vân Hàn mới từ tốn giải thích. ” Ba hòn đá này chính là Vân Sinh Thạch, mỗi đệ tử sau khi nhập môn đều sẽ phải nhỏ máu của bản thân lên Vân Sinh Thạch, từ nay về sau, Vân Sinh Thạch này sẽ đại biểu cho sinh mệnh của mỗi đệ tử. Vân Sinh Thạch sẽ do Vân Sinh Điện quản lý, thông qua Vân Sinh Thạch mà bốn môn có thể biết được tình trạng của mỗi đệ tử. Nếu đệ tử nào gặp chuyện không may, Vân Sinh Thạch sẽ đưa ra tín hiệu, nhờ vào đó mà bốn môn sẽ phái người đến cứu. Tùy theo mức độ mà Vân Sinh Thạch sẽ phát ra màu sắc khác nhau. Sau khi nhỏ máu lên Vân Sinh Thạch, sư huynh sẽ trao cho ba người Vân Mộc, đại biểu cho thân phận tân môn đệ tử. Được rồi, bây giờ ba người mau lại đây nhỏ máu lên Vân Sinh Thạch đi. ”

Ba người khẽ gật đầu lần lượt tiến lên cầm lấy cây kim do Lãnh Vân Hàn đưa đâm vào tay nhỏ máu lên Vân Sinh Thạch. Sau khi nhỏ máu, Vân Sinh Thạch lập tức chuyển màu sang trong suốt, tâm Vân Sinh Thạch xuất hiện một giọt máu, giọt máu từ từ lan ra bên ngoài tạo thành hình đám mây. Ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt thấy vậy thì thán kinh ngạc, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, nội tâm không ngừng trầm ngâm, thế giới này thật huyền diệu a.

Kể đó Lãnh Vân Hàn đưa cho ba người Vân Mộc, ba người nhận lấy rồi theo lời chỉ dẫn của Lãnh Vân Tâm nhỏ máu lên Vân Mộc để nó nhận chủ. Sau khi Vân Mộc hấp thụ máu liền thay đổi màu sắc. Vân Mộc của Hoa Lạc Tử Nguyệt thì chuyển sang bạc, đỏ, trắng tạo thành ba khối màu riêng biệt. Vân Mộc của Mạc Thiên Kỳ là đen và tím. Vân Mộc của Tàn Thiên Hạo là màu xanh lục và xanh dương.

Vậy là đã rõ, Hoa Lạc Tử Nguyệt sở hữu ba hệ là Quang, Hỏa và Băng, Mạc Thiên Kỳ sở hữu hai hệ là Âm và Lôi, Tàn Thiên Hạo sở hữu hai hệ là Mộc và Thủy.

Lãnh Vân Hàn thấy vậy thì thán kinh hãi, thật không nghĩ đến ba người này lại sở hữu nhiều hệ tiên pháp như vậy. Thật khiến người ta dò mắt ngưỡng mộ a. Xem ra y cần phải báo cho Chương Môn sư thúc biết mới được.

Sau khi ba người đeo Vân Sinh Thạch bên hông, Lãnh Vân Hàn lúc này mới thu hồi ba Vân Sinh Thạch vào hư không. Xong xuôi mới dẫn ba người đi nhận lớp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lớp Linh.

Chừng khoảng một khắc sau, bốn người đã đến trước một lớp học Tiên Ban Cao Cấp. Lãnh Vân Hàn dẫn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt vào trong lớp.

Phòng học rộng, bên trong phòng học là hai dãy bàn học, mỗi dãy có khoảng mười bàn học, mỗi bàn ngồi một người.

Phía trên phòng học là một cái bục giảng, góc bên trái là một cái bàn giáo viên. Trông khá giống với phòng học thời hiện đại. Còn vì sao nói khá giống là bởi vì theo lí mà nói thì phòng học phải có cái bảng đen lớn. Nhưng thay vào đó là một khung bảng lớn màu trắng mờ ảo.

Cái bảng này không thể gọi là bảng mà phải gọi là Thanh Thư. Thanh Thư giống như là một màn hình tivi lớn. Thanh Thư là công cụ phụ giúp khi giảng bài, tất cả giáo án khi dạy học đều sẽ được lưu vào một phần mềm mà nơi đây gọi là Cẩm Ấn Thạch.

Cẩm Ấn Thạch là một khối đá hình tam giác, chỉ cần đưa linh lực vào Cẩm Ấn Thạch, Cẩm Ấn Thạch sẽ xuất hiện một màn hình kiểu màn hình Word trên máy tính mà người hiện đại hay dùng khi viết văn bản.

Màn hình sẽ cho phép người dùng viết lên đó nội dung bằng các kí tự theo dạng văn bản. Sau khi viết xong sẽ lại rút một lượng linh lực vào đó, khởi động phần mềm lưu trữ, ngay tức khắc thông tin sẽ được lưu trữ.

Cẩm Ấn thạch về cơ bản sử dụng thì không khác gì so với màn hình Microsoft Word, tuy nhiên nó lại có sự ưu việt vượt trội mà bất cứ thiết bị hiện đại lưu trữ thông tin nào không thể có được đó là khả năng lưu trữ vô hạn, không có giới hạn ngôn từ, và đặc biệt là không ai có thể xem được thông tin trong Cẩm Ấn Thạch ngoại trừ chủ nhân của nó.

Cẩm Ấn Thạch sẽ nhận chủ qua nghi thức trích máu, một khi đã nhận chủ thì chỉ có chủ nhân của Cẩm Ấn Thạch mới có thể sử dụng, nếu Nhân Chủ chết thì mọi thông tin trong Cẩm Ấn Thạch sẽ biến mất, Cẩm Ấn Thạch cũng mất đi linh khí, trở thành một hòn đá bình thường.

Giáo viên muốn sử dụng Cẩm Ấn Thạch để đưa nội dung giáo án phục vụ cho mục đích dạy học thì chỉ cần đặt Cẩm Ấn Thạch lên nơi tiếp nhận dữ liệu trên Thanh Thư. Thanh Thư có một nơi có hình dạng tam giác, đó chính là nơi tiếp nhận dữ liệu. Sau khi đặt vào nơi tiếp nhận dữ liệu, người sử dụng chỉ cần rút linh lực vào đó, khởi động phần mềm hiển thị thông tin là đã có thể bắt đầu buổi học, cách dạy không khác mấy so với dạy học theo kiểu máy chiếu như ở hiện đại. Chỉ khác một điều là người sử dụng máy chiếu ở hiện đại phải sử dụng chuột để chạy chương trình cũng như sang trang. Còn khi sử dụng Thanh Thư thì người sử dụng chỉ cần trực tiếp phát tay kèm theo linh lực là đã có thể sang trang khác. Điều đặc biệt là tất cả thao tác sử dụng đều phải có linh lực, người thường không thể sử dụng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo sau khi biết rõ cách sử dụng thì thầm tặc lưỡi không thôi, trong lòng thâm cảm thần thứ này thật hiện đại và cũng rất trâu bò.

Lãnh Vân Hàn bước chân vào lớp học, ba người lần lượt bước vào lớp học. Lúc này đang là giờ nghỉ giải lao nên tất cả tân môn đệ từ đang tụ lại với nhau để trò chuyện, đại đa số đệ tử đều ở độ tuổi từ mười sáu đến hai mươi lăm tuổi. Vừa thấy Lãnh Vân Hàn dẫn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt vào lớp học thì phút chốc kinh ngạc khi thấy dung mạo của cả ba, một khắc sau mới hồi phục tinh thần liền vội vội vàng vàng trở về chỗ ngồi.

Sau đó một nam tử vận lam y, dung mạo tuấn tú, khoảng hai mươi tuổi, khí chất bất phàm, một thân lãnh ngạo không ai bì được. Giữa đuôi lông mày hiện lộ rõ sự kiêu ngạo và khinh thường tất cả. Như thể y mới là trung tâm của cả thế giới, bên hông đeo Vân Mộc màu lam và vàng, hệ Kim và Phong. Nhìn chung, ấn tượng đầu tiên y mang lại cho Hoa Lạc Tử Nguyệt chính là sự chán ghét nồng đậm. Không ai có thể ở trước mặt nàng mà kiêu ngạo, sau này nàng nhất định phải khiến cho y nếm mùi lợi hại.

Nam tử lam y đứng dậy, giọng nam trầm thấp hô to. “ Học bạn nghiêm “

Cả lớp có trật tự lần lượt đứng dậy trong tư thế nghiêm, đồng thanh hô lớn. “ Chào Vân Hàn Sư Huynh. “

Lãnh Vân Hàn nở nụ cười nhẹ, hất tay áo nói. “ Các sư đệ, sư muội hảo. Bây giờ thì ngồi xuống hết đi. “

“ Tạ Vân Hàn Sư Huynh . “ Cả lớp đồng thanh nói rồi lần lượt ngồi xuống.

Lãnh Vân Hàn thấy mọi người đều đã yên vị liền vào đề giới thiệu. “ Hôm nay sư huynh đến đây là muốn giới thiệu đến mọi người ba người bạn học mới của lớp chúng ta. Nữ tử vận tử y tên là Hoa Lạc Tử Nguyệt, nam tử hắc y là Mạc Thiên Kỳ, nam tử lục y là Tần thiên Hạo. Được rồi, mọi người lần lượt làm quen nhau đi. “

Hoa Lạc Tử Nguyệt khẽ gật đầu chào hỏi . “ Xin chào, ta tên Hoa Lạc Tử Nguyệt, năm nay Hai mươi tuổi. Hân hạnh gặp mặt, sau này mong mọi người chiếu cố nhiều hơn. “

“ Chào, ta tên Mạc Thiên Kỳ, hai mươi hai tuổi. “ Mạc Thiên Kỳ nói một cách lạnh lùng như con người của y.

“ Xin chào, ta tên Tần Thiên Hạo, hai mươi mốt tuổi, hân hạnh làm quen. “ Kèm theo đó là một nụ cười nhẹ, khiến nữ đệ tử nhìn thấy không khỏi mặt đỏ tim đập.

“ Ba người hảo. “ Cả lớp lại một lần nữa đồng thanh trả lời.

Nhìn lớp học như vậy, Hoa Lạc Tử Nguyệt trầm nghĩ đến thời còn đi học của nàng. Bất tri bất giác nàng lạc vào quá khứ hồi tưởng lại chuyện xưa. Nhận thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt thất thần, Mạc Thiên Ki liền giạt nhẹ ống tay áo nàng, lúc này mới khiến nàng hồi thần lại, nàng quay sang Mạc Thiên Ki nở một nụ cười nhẹ ý bảo yên tâm. Mạc Thiên Ki cũng đáp lại nàng một nụ cười.

Nam tử lam y là người đầu tiên đứng dậy tự giới thiệu. “Xin chào, ta tên Bạch Phong, năm nay hai mươi tuổi, là lớp trưởng, hân hạnh gặp mặt.”

Tiếp đó là một nữ tử vận hoàng y, dung mạo thanh tú, duy có một đôi phượng mâu linh động hữu thần, khiến cho khuôn mặt của nữ tử thêm một phần tươi vui và tinh nghịch. Bên hông đeo Vân Mộc màu xanh dương và màu đỏ, hệ Thủy và Hỏa. “Xin chào, muội tên Bạch Trúc Hi, là muội muội của Bạch Phong ca ca, mười tám tuổi. Sau này cứ gọi muội là Trúc Hi hay Hi Nhi cũng được.”

“Xin chào, muội tên Hàn Vi Vi, mười chín tuổi, cứ gọi muội là Vi Vi.” Hàn Vi Vi vận hồng y, lạnh lùng nói. Hàn Vi Vi có dung mạo thanh tú, nhưng lạnh lùng, phượng mâu màu nâu đen ánh lên tia nhìn băng giá, bên hông là Vân Mộc màu bạc và màu trắng, nói vậy nữ tử chắc thuộc hệ Quang và Băng.

“Huynh tên Lâm Chấn Thành, hai mươi hai tuổi, hân hạnh làm quen.” Lâm Chấn Thành vận hường y, bên hông đeo Vân Mộc màu xanh lục và nâu, hệ Mộc và Thổ. Dung mạo tuấn tú, khí chất ôn hòa, y nở nụ cười nói.

“Ta tên Phượng Linh Lãnh Thiên, hai mươi tuổi, hân hạnh làm quen.” Phượng Linh Lãnh Thiên vận bạch y, dung mạo anh tuấn, vẻ ngoài tiêu sái phóng khoáng, bên hông đeo Vân Mộc màu nâu và lam, hệ Thổ và Phong.

“Ta tên Nam Cung Hồng Liên, hai mươi tuổi.” Nam cung Hồng Liên vận hồng y thêu hoa sen hồng, khí chất thanh nhã, dung mạo tuyệt sắc động lòng người, bên hông đeo Vân Mộc màu xanh lục và xanh dương, hệ Mộc và Thủy.

“Muội tên Thương Quan Nhã Nhi, mười bảy tuổi.” Thương Quan Nhã Nhi vận thanh y thêu hoa lan, khuôn mặt xinh đẹp mang nét ngây thơ và non nớt, đôi mắt to tròn đen long lánh chớp chớp tựa như nai con, trông hết sức khả ái. Bên hông đeo Vân Mộc màu tím và đen, hệ Lôi và Âm.

“Đệ tên Nạp Lan Quân Vĩ, mười chín tuổi.” Nạp Lan Quân Vĩ vận hắc y, dung mạo tuấn mĩ lạnh lùng, khí chất lãnh ngạo cô độc, phượng mâu đen thẳm sâu hun hút tựa như một vòng lốc xoáy, nếu không cẩn thận sẽ bị hút vào trong đó. Bên hông đeo Vân Mộc màu đen, trắng, đỏ, hệ Âm, Băng, Hỏa.

“Đệ tên Hiên Viên Vân Đàm, mười tám tuổi.” Hiên Viên Vân Đàm vận hồng y, ngũ quan tuấn tú nhu hòa, phượng mâu đen tuyền ánh lên tia nhìn lạnh lợi, khôn khéo. Bên hông đeo Vân Mộc màu vàng và bạc, hệ Kim và Quang.

“Ta tên Lãnh Huyền, hai mươi hai tuổi.” Lãnh huyền vận huyền y thêu chỉ bạc, tuấn nhan lạnh lùng, điển hình là một cái mũi nam băng sơn, khí chất băng lạnh đến cực điểm, phượng mâu màu bạc lạnh lẽo. Bên hông đeo Vân Mộc màu bạc và đen, hệ Âm và Quang.

“Ta tên Huyền Thiên Tử, hai mươi một tuổi.” Huyền Thiên Tử vận hắc y thêu hoa bi ngạn, là một mũi thiếu niên tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong. Bên hông đeo Vân Mộc màu vàng, xanh lục và tím, hệ Kim, Mộc và Lôi.

“Đệ tên Minh Hàn Thần, mười chín tuổi.” Minh Hàn Thần vận y phục màu ngọc bích thêu hoa lan, tiêu sái phóng khoáng. Tuấn nhan như ngọc, ôn nhuận, hiền hòa, khí chất cao quý không ai bì nổi. Bên hông đeo Vân Mộc màu nâu và xanh dương, hệ Thổ và Thủy.

“Ta tên Đông Phương Thiên Túy, hai mươi một tuổi.” Đông Phương Thiên Túy vận cẩm bào màu xanh ngọc thêu hoa đào, tuấn nhan như ngọc mang nét ôn nhuận, dễ gần. Bên hông đeo Vân Mộc màu đỏ và vàng, hệ Hỏa và Kim.

“Huynh tên Vũ Thiên Từ, hai mươi hai tuổi.” Vũ Thiên Từ thân vận tử y, dung mạo yêu nghiệt, phượng mâu từ sắc như câu hồn nhíp phách, yêu mị đến tận xương, mi tâm điểm nốt chu sa đỏ rực càng khiến y thêm vẻ tà mị. Bên hông đeo Vân Mộc màu tím, xanh lục và lam, tương ứng với hệ Lôi, Mộc và Phong.

“Ta tên Thiên Ngọc Vũ, hai mươi hai tuổi.” Thiên Ngọc Vũ vận bạch y thêu chỉ lam, khí độ bất phàm, có dáng dấp tiên nhân, gương mặt tuấn tú vô song, thân hình cao ráo, khoát lên người một kiện y phục màu xanh bích, xuất trần như khắc sâu trong xương tủy. Vân Mộc của y có màu lam, tím và bạc, tượng trưng cho các hệ Phong, Lôi và Quang.

“Muội tên Tiểu Vân Hàm, mười chín tuổi,” Tiểu Vân Hàm vận y phục màu đỏ, dung mạo xinh đẹp, diễm lệ, khí chất quyền rũ mị hoặc, hảo mĩ nhân yêu kiều. Bên hông đeo Vân Mộc màu nâu và xanh dương, hệ Thổ và Thủy.

“Ta tên Vong Tuyết, hai mươi tuổi.” Vong Tuyết thân vận ngân y, tuyết thể tuấn mĩ, ngũ quan tinh xảo khiến người xem khó mà quên được, một đôi thủy mâu màu lam mị hoặc nhân tâm, nhưng cũng băng lãnh đến cực điểm. Khí chất lạnh lùng trong trẻo như ánh trăng sáng trên trời cao, lạnh lùng mà cô độc. Đai lưng màu bạc thêu chỉ lam hình đám mây, có đeo Vân Mộc hiển lộ màu bạc, xanh dương và trắng, đại biểu cho hệ Quang, Thủy và Băng.

Trong mười bảy người này, tổng thể mà nói thì mỗi người mỗi vẻ, mỗi người đều có hiển lộ khí chất tôn quý, tất thân phận cũng không tầm thường, đặc biệt là thiên phú đều không tồi. Người kém nhất cũng sở hữu hai hệ tiên pháp, mà nhìn vào màu sắc có thể thấy công lực cũng rất khá. Xem ra nếu Hoa Lạc tử Nguyệt muốn đánh bại họ trở thành người đứng đầu trong lần Tầm Sinh Tranh Tài tới sẽ rất khó khăn, nhưng không sao, nàng chính là thích như vậy, càng khó khăn thì nàng càng thích, như vậy sẽ có nhiều thử thách và thú vui hơn. Không phải sao?

Đội khi mọi người đã làm quen không sai biệt lắm, Lãnh Vân Hàn liền phân bố chỗ ngồi cho ba người Hoa Lạc tử Nguyệt.

Theo thứ tự thì dãy bàn bên trái lần lượt bàn thứ nhất là Hoa Lạc Tử Nguyệt, bàn thứ hai là Bạch Trúc Hi, bàn thứ ba là Hàn Vi Vi, bàn thứ tư là Nam

Cung Hồng Liên, bàn thứ năm là Thượng Quan Nhĩ Nhi, bàn thứ sáu là Tiểu Vân Hàm, bàn thứ sáu là Hiên Viên Vân Đàm, bàn thứ tám là Lâm Chấn Thành, bàn thứ chín là Phụng Linh Lãnh Thiên, bàn thứ mười là Minh Hàn Thần.

Dãy bên phải lần lượt từ bàn thứ nhất trở đi là : Thiên Ngọc Vũ, Mạc Thiên Kỳ, Tần Thiên Hạo, Huyền Thiên Tứ, Vũ Thiên Từ, Vong Tuyết, Bạch Phong, Nạp Lan Quân Vũ, Huyền Thiên Tứ, Lãnh Huyền.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhìn một lượt sắp xếp chỗ ngồi, đại khái nàng cũng hiểu rõ hóa ra sắp xếp theo một quy tắc nào đó, có lẽ là do thân phận hoặc cũng có thể là theo cấp bậc tiên pháp. Nghĩ mãi không ra, nàng trực tiếp bỏ qua, sau này có cơ hội thì hỏi Vân Hàn sư huynh là được.

Sau đoạn thời gian làm quen vừa kết thúc là lúc giờ giải lao kết thúc, tiếp đó Lãnh Vân Hàn chỉ nói sơ qua về một vài điều, dẫn ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt một số chuyện rồi giao cho ba người Cẩm An Thạch liền rời đi. Thời gian sau đó lại là một buổi học lý thuyết.

Thông qua bài học hôm nay ít nhất Hoa Lạc Từ Nguyệt cũng đã hiểu biết thêm được một số chuyện về thế giới này, đồng thời còn thu được một số thông tin rất hữu ích về đồng học của nàng.

Kết thúc buổi học, mọi người quay về nơi ở của mình, sau đó tập trung tại Thiện Vân Điện để ăn trưa. Buổi chiều là thực hành bài học về sử dụng và điều khiển Hệ nguyên tố Tiên Pháp.

Lần này nhóm ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt được phân lại chỗ ở tại Vân Tâm Điện.

Phòng ở được phân chia ra làm hai nơi là Nam và Nữ, mỗi phòng chỉ ở hai người. Theo đó, Hoa Lạc Từ Nguyệt phải ở chung với Nam Cung Hồng Liên, Mạc Thiên kỳ và Tần Thiên Hạo ở chung với nhau.

Sau bữa trưa, Hoa Lạc Từ nguyệt liền trở về đến phòng, trong phòng được trang trí rất trang nhã, thanh tịnh, màu chủ đạo của căn phòng là màu trắng, chính giữa phòng là một cái bàn tròn bằng gỗ Đàn Hương, trên bàn là một bộ ấm trà bằng ngọc.

Hai bên trái và phải là hai chiếc giường đơn có màn sa trường mù trắng phù xuống. Đối diện cửa ra vào là một kệ sách bày đầy các loại sách về Tiên Thuật, đạo pháp, lịch sử ....

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhìn sơ lược căn phòng cảm thấy rất tốt, không nói năng gì liền đi đến phía giường nằm dài trên giường, vùi mặt vào chăn ngủ, nàng thật sự là buồn ngủ, buổi sang đang ngủ ngon thì lại bị gọi dậy, đã vậy sau đó còn phải lên lớp nghe mớ lý thuyết buồn ngủ muốn chết. Theo sau nàng là Nam Cung Hồng Liên.

Đang lúc lim dim sắp ngủ thì chân đột nhiên bị sốc lên, nàng dụi dụi mắt, híp mắt nguy hiểm nhìn người tới. Lạnh giọng nói, nàng chính là ghét nhất bị làm phiền, nhất là khi ngủ. “ Có chuyện gì . “

Nam Cung Hồng Liên nghe thấy giọng điệu không mấy vui vẻ của Hoa Lạc Từ Nguyệt thì khẽ rung mình, ngượng ngùng nói . “ Không có gì... À mà có đó, ta muốn nhân tiện làm quen với cô, dù sao chúng ta cũng phải ở cùng phòng với nhau trong thời gian này, nên ít nhiều gì cũng cần làm quen đúng không? Hi.. hi... “

Hoa Lạc Từ Nguyệt nghe vậy thấy cũng có lý, dù sao nàng nghĩ cũng nên tìm hiểu một chút bèn nói . “ Được thôi, vậy cô nói trước. “

Nàng lấy gối gồi phía sau lưng, dựa lưng lên gối, lười biếng vờ về lộn tóc.

Nam Cung Hồng Liên thấy vậy liền vui vẻ cười nói . “ Như đã giới thiệu, ta tên Nam Cung Hồng Liên, hai mươi tuổi, bằng tuổi cô, tuy Bạch Vân Sơn có môn quy ai nhập môn muộn phải gọi đệ tử nhập môn sớm hơn là Sư Tỷ, Sư Huynh, nhưng vì chúng ta chưa phải là đệ tử chính thức nên chỉ cần xưng hô bình thường là được. Cho nên cô có thể gọi ta là Hồng Liên, ta sẽ gọi cô là Từ Nguyệt, cô thấy sao. “

“ Được, vậy còn chuyện chưa phải là đệ tử chính thức là sao? “

“ Chỉ khi nào bá sư hoặc tốt nghiệp Tiên ban Cao Cấp mới có thể trở thành đệ tử nội môn, cũng chính là đệ tử chính thức đó. Tùy theo kết quả tốt nghiệp mà phân loại đệ tử, nếu may mắn sẽ có cơ hội được bá sư lần nữa. Trong Đại Hội Bá Sư, những đệ tử nào không bá sư được thì sẽ phải tiếp tục học tại Vân Nam Điện cho đến khi tốt nghiệp Tiên Ban Cao Cấp. “

“ À ra vậy, ta hiểu rồi. Cảm ơn cô “ Hoa Lạc Từ nguyệt nghe vậy thì hiểu rõ, hóa ra là vậy.

“ Không có gì. “ Nam Cung Hồng Liên nở nụ cười, ngừng một chút liền nói. “ Vậy Từ Nguyệt có muốn biết gì nữa không ? “

Hoa Lạc Từ Nguyệt híp mắt nhìn Nam Cung Hồng Liên, tong lòn thăm nghĩ : ' Không phải chứ, nhìn nữ tử này có khí chất thanh nhã của hoa sen, sao lại có tính thần bát quái đến vậy. Mà thôi, dù sao nàng cũng đang cần thông tin mà. '

Nghĩ xong nàng liền mỉm cười nói. “ Có, Hồng Liên biết những gì có thể kể cho ta nghe không. “

Nam Cung Hồng Liên nghe vậy thì hai mắt sang lên, cười hi hi nói, thể hiện rất rõ tinh thần bát quái, tám chuyện của bản thân. “ Được thôi, cô nghe cho rõ nha. Bạch Vân Sơn mới được thành lập cách đây một nghìn năm, tuy nhiên lại là Tiên Phái lớn nhất Thiên Giới. Tính đến nay đã có hai đời Chuyển Môn. Tổ sư thành lập nên Bạch Vân Sơn là Cửu Vĩ Thượng Tiên, nhưng nghe đâu Người đã lịch kiếp phi thăng thành Thần từ hơn năm trăm năm về trước, trước khi phi thăng Người đã truyền lại chức Chuyển Môn cho Thủy Lưu Thiên Hoàng, tức Chuyển Môn bây giờ. Bạch Vân Sơn tính đến nay có tổng cộng là chín ngàn chín trăm năm mươi đệ tử. Thật ra trong số đệ tử bốn môn đa số là phàm nhân tu tiên, số ít là con của các tiên nhân, Chuyển

Môn gửi đến học tập, một phần nhỏ là các tinh linh, yếu tinh vì muốn tu tiên mà không quản đường xá xa xôi đến Bạch Vân Sơn bái sư học nghệ. Bạch Vân Sơn cứ mười năm sẽ tuyển đệ tử một lần, mỗi lần tuyển chỉ có một trăm người. Trước khi ba người đến thì đã đủ số lượng rồi, ta không biết vì lý do gì mà Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo lại cùng Chương Môn và Vân Tâm Sư huynh trở về, nhưng ta biết thân phận của cô ấy không tầm thường chút nào. Nói cho cô biết, trong Tiên Ban Trung Cấp Lớp Linh chúng ta không ai là không có thân phận tôn quý. “

“Cô có thể kể thêm về Lưu Thủy Thiên Hoàng không? Với lại Tiên Nhân cũng có thể thú thê sinh hài tử sao? “ Hoa Lạc Tử Nguyệt như có điều suy nghĩ nói. Nếu nàng muốn cura đồ y trước hết cần phải hiểu rõ y mới được.

“Sao lại không. Tu tiên có hai cách tu luyện. Cách thứ nhất là Thanh Tu, tức là loại bỏ thất tình lục dục, tĩnh tâm tu hành. Cách thứ hai chính là Song Tu, nếu hai người nam và nữ cùng Song Tu sẽ giúp cả hai nâng cao tu vi mà không cần tĩnh tu, chính vì vậy mà có không ít Tiên Nhân chọn cách thứ hai thay vì cách thứ nhất để tu luyện. Tuy vậy vẫn có một số Tiên Nhân vẫn chọn cách thứ nhất tu luyện. Tựa như Lưu Thủy Thiên Hoàng chẳng hạn. Lưu Thủy Thiên Hoàng không những là Chương Môn Nhân đời hai của Bạch Vân Sơn, mà Người còn là trụ cột của Thiên Giới, có Người thì chúng sinh Lục Giới sẽ thiên hạ thái bình. Địa vị của Người ở Thiên Giới còn cao hơn cả Thiên Đế. Chúng Tiên Gia có thể nói là phục tùng Người vô điều kiện, sai đâu đánh đó.” Nam Cung Hồng Liên nói với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ và sùng bái.

“Còn gì nữa không? “ Hoa Lạc Tử Nguyệt lạnh lùng hỏi.

Nam Cung Hồng Liên thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt không mấy phấn khích khi nghe nàng kể về Phong Vân Lưu Thủy thì cảm thấy lạ nhưng cũng không thể hiện gì vẫn tiếp tục nói. “Một trăm Tân môn Đệ Tử được chia làm năm lớp là Thừa, Chi, Trứ, Ngọc, Linh. Lớp Thừa, Chi, Trứ thì có hai mươi một đệ tử, lớp Ngọc có hai mươi đệ tử, Lớp chúng ta là Lớp Linh, ban đầu phân lớp thì chỉ có mười bảy đệ tử, sau khi ba người đến thì là hai mươi đệ tử. Học bắt đầu từ Tiên Ban Sơ Cấp, trong quá trình học tập nếu đạt thành tích cao sẽ được lên Tiên Ban Trung Cấp và Tiên Ban Cao Cấp. Lớp Linh chúng ta đại đa số đều là phẩm nhân tu tiên, nhưng mỗi người đều có thân phận, còn lại là nhi nữ, nhi tử của Chương Môn Tiên Phái nào đó đến học. Đệ tử trong Lớp Linh khi kiểm tra hệ tiên pháp đều là thiên tài trong tân sinh đệ tử năm nay, mấy lớp khác chỉ có vài người là sở hữu hai hệ hoặc ba hệ, còn lại đều là một hệ. Còn lớp Linh thì mỗi đệ tử sở hữu ít nhất là hai hệ trở lên. “

Hoa Lạc Tử Nguyệt đảo cặp mắt trắng dã, hắc tuyến đầy mặt. Thật không nghĩ đến cô bé này còn mắc bệnh tự kỉ mới chịu. Thật bó tay hết chỗ nói. “Còn gì nữa không? “

“Ặc... ừ... ừ... Phòng ở trong Vân Tâm Điện được chia làm hai dãy, một dãy dành cho Nam, một dãy dành cho Nữ. Mỗi dãy có khoảng năm trăm phòng, đánh số thứ tự từ một đến năm trăm. Phòng chúng ta ở là phòng số một dãy Nữ, phòng số hai là Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi, phòng số ba là Thượng Quan Nhã Nhi và Tiểu Vân Hàm. ... Dãy Nam phòng số một là Thiên Ngọc Vũ và Vong Tuyết, phòng số hai là Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo, phòng số ba là Bạch Phong và Huyền Thiên Tử, phòng số tư là Nạp Lan Quân Vi và Phụng Linh Lân Thiên, phòng số năm là Lãnh Huyền và Hiên Viên Vân Đàm, phòng số sáu là Lâm Chấn Thành và Vũ Thiên Từ, phòng số bảy là Minh Hàn Thần và Đông Phương Thiên Túy. Mà nói cũng hay, ban đầu phân phòng thì tất cả đều phải bốc thăm, bốc trúng thăm màu gì thì tìm người có cùng thăm màu, hai người có cùng thăm màu sẽ ở cùng nhau. Khi đó ta bốc thăm màu tím mà lại không có ai có cùng thăm màu vì vậy phải ở một mình, đến khi nhận phòng thì ta bất ngờ lại được ở phòng số một, còn bên dãy Nam phân phòng sao mà Vân Tâm sư huynh lại để trống phòng số hai. Lúc đó ai cũng lấy làm lạ, hỏi thì Vân Tâm sư huynh chỉ nói chỗ phòng đó là để trống cho ba đệ tử mới, còn là ai thì sau này sẽ biết. Thật không ngờ bọn ta đợi mãi đến gần cuối năm hóa ra người mà Vân Tâm sư huynh nói lại là ba người. “

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì khẽ kinh ngạc, thật không nghĩ đến còn chuyện này nữa, đây rốt cuộc là sao, càng ngày mọi chuyện càng không đơn giản một chút nào. Xem ra sau này nàng cần phải chú ý hơn mới được, cảm giác bị khờ khạo chế thật không tốt chút nào. Hoa Lạc Tử Nguyệt thầm tự nhủ trong lòng, ngoài mặt thì không có biểu hiện gì, giọng điệu lười biếng nói. “Được rồi, hiện tại ta muốn ngủ, cô có thể yên lặng cho ta ngủ được không? “

Nam Cung Hồng Liên thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt thật sự mệt mỏi liền chán nản nói. “Thôi được, vậy Tử Nguyệt ngủ đi, chiều còn phải dậy sớm đến sau núi thực hiện bài thực hành nữa đó. “

“Ừ. “ Hoa Lạc Tử Nguyệt mệt mỏi đáp một tiếng liền ngủ thiếp đi, chẳng mấy chốc hơi thở đều đều.

Nam Cung Hồng Liên thấy vậy về mặt đêm chiều như có điều suy nghĩ liếc nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, lát sau liền lặng lẽ rời đi trở về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Bất Ngờ.

Lúc này trong sân tập luyện chung tại Vân Tiêu Điện, một trăm lẻ ba đệ tử của năm lớp tập trung đầy đủ, xếp thành năm hàng thẳng tắp, mỗi hàng một lớp, mặt hướng về phía trước. Trước mặt họ là Lãnh Vân Hàn.

Lãnh Vân Hàn nhìn đám đệ tử phía dưới một chút thấy đã ổn liền mỉm cười nói. “Như các sư muội, sư đệ đã biết. Hôm nay chúng ta sẽ thực hành về khả năng nắm bắt nguyên tố và điều khiển chúng. Đây cũng là bài kiểm tra khảo hạch năng lực của từng người. Buổi sáng mọi người đã được học lý thuyết về nó, nên sư huynh mong rằng mọi người sẽ không làm sư huynh thất vọng. Mọi người đã sẵn sàng chưa. “

“ Rồi. ‘ Một trăm lẻ ba đệ tử đồng thanh đáp.

Lãnh Vân Hàn gật đầu hài lòng mỉm cười nói tiếp. “ Được rồi, vậy bây giờ bắt đầu khảo hạch, yêu cầu rất đơn giản. Mỗi người chỉ cần bước qua Truyền Tống Trận, phía bên kia Truyền Tống Trận là Vân Vụ Sâm Lâm ở phía Bắc. Tất cả vào trong đó, mỗi người tìm kiếm năm gốc Vân Thiên Thảo. Vân Thiên Thảo có lá của chúng màu trắng và có hình dạng như một đám mây, vào ban đêm tỏa ra ánh sáng ngân sắc, thường mọc rải rác trong Vân Vụ Sâm Lâm. Mọi người sẽ ở trong Vân Vụ Sâm Lâm hai ngày hai đêm, đến ngày thứ ba phải thoát ra khỏi khu rừng, bước vào Truyền Tống Trận ngoài bia rừng để trở về Vân Tiêu Điện, giao năm gốc Vân Thiên Thảo cho sư huynh là đã hoàn thành nhiệm vụ. Lưu ý một điều, bên trong Vân vụ Sâm Lâm rất nguy hiểm, nên yêu cầu mọi người hãy tìm cho mình bạn đồng hành, như vậy có thể giảm bớt một phần nguy hiểm. Bên trong Vân Vụ Sâm Lâm cũng có rất nhiều Linh Thú cấp bậc cao, nên nếu có gặp chúng thì không nên ham chiến mà phải tránh xa. Đương nhiên nếu gặp nguy hiểm và muốn bỏ cuộc, thì mọi người có thể bóp nát quả cầu thủy tinh thành bột phấn, ngay lập tức sẽ trở lại Tiêu Vân Điện, và nếu bỏ cuộc giữa chừng thì đồng nghĩa với việc đệ tử đó không vượt qua bài khảo hạch lần này. “

Lãnh Vân Hàn vừa nói vừa chỉ về giá để những quả cầu thủy tinh, một bên là một cánh cổng hình tròn, viền cổng được làm bằng bạch ngọc, bốn phía có để bốn viên ngọc màu xanh dương tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, bên trong viền cổng là một màn ánh sáng màu xanh – đây chính là Truyền Tống Trận.

Hơn trăm đệ tử nghe vậy thì liền gật đầu đồng ý, sau đó dưới sự chỉ thị của Lãnh Vân Hàn, từng người lần lượt cầm lấy một quả cầu thủy tinh sau đó đi qua Truyền Tống Trận.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên kì và Tần Thiên Hạo liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nở một nụ cười, sau đó liền tiến lại gần giá gỗ, cầm lấy quả cầu thủy tinh, vững bước đi vào Truyền Tống Trận.

Đội sau khi người cuối cùng đi qua, Lãnh Vân Hàn lập tức thu hồi Truyền Tống Trận, sử dụng thuật ngự kiếm bay về phía Vân Nguyệt Điện – nơi nghỉ ngơi của Bạch Vân Sơn.

Bên trong Vân Nguyệt Điện

Trên chủ tọa là Bạch Vân Chương Môn một thân ngân y đang ngồi, dung nhan tinh xảo, tuấn mĩ tuyệt luân, khí chất thanh cao, lạnh lùng trong trẻo như mặt trăng, ấn kí ngân sắc trên mi tâm tuyệt đẹp.

Ngồi bên phải là một nam tử vận sam y, dung mạo anh tuấn, khí chất trầm ổn, nghiêm nghị, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm khắc, y chính là Nghiêm Tôn – Lãnh Tà Trần.

Ngồi bên trái là một nam tử vận hoa phục màu xanh dương, diện mạo yêu nghiệt, hoa đào song mâu mị hoặc nhân tâm, lại thêm chính giữa mi tâm điểm một nốt chu sa đỏ rực càng tăng thêm khí chất yêu nghiệt của y, vạt áo trước ngực khẽ mở để lộ ra một mảng da thịt săn chắc, ẩn ẩn có thể thấy rõ xương quai xanh tinh xảo, thật khiến người ta khó mà kiềm chế được loại dụ hoặc này, đúng là yêu nghiệt ngàn năm có một, nam tử chính là Vũ Tôn – Phong Dật Lưu.

Lãnh Vân Hàn từ bên ngoài đi vào đại điện Vân Nguyệt Điện, vẻ mặt cung kính hành lễ với ba người Phong Vân Lưu Thủy.

“ Đệ tử Lãnh Vân Hàn tham kiến Chương Môn Sư Thúc, Sư Phụ, Vũ tôn sư thúc. “

“ Miễn lễ. “ Phong Vân Lưu Thủy khẽ phát tay, lạnh nhạt nói. Lãnh Tà Trần thì im lặng không nói, Phong Dật Lưu vẫn vẻ lộn tóc trước ngực, lười biếng nằm nghiêng trên tọa ki.

“ Tạ Chương Môn sư thúc. “ Lãnh Vân Hàn nói xong đứng dậy chò chờ chỉ thị.

“ Mọi việc tiến hành sao rồi ? “ Lời này là của Lãnh Tà Trần.

“ Bẩm sư phụ, đã làm xong. “ Lãnh Vân Hàn cung kính bẩm báo.

“ Ân, vậy thì làm đi. “ Phong Dật Lưu lười biếng nói.

“ Đệ tử đã rồi. “

Lãnh Vân Hàn nói xong liền đi đến chính giữa đại điện, hai tay giao nhau làm thủ thế tạo ra kết ấn, một luồng ánh sáng màu trắng phát ra từ tay y, y làm động tác tay khiến luồng ánh sáng trắng đánh thẳng về phía giữa đại sảnh. Ánh sáng trắng sau khi tiếp xúc bề mặt đại điện lập tức bị hấp thụ, chỉ nghe một tiếng cạch, bề mặt giữa đại điện lập tức xuất hiện một vòng tròn, từ vòng tròn nổi lên một cái Chậu Pha Lê có chứa nước bên trong tỏa ánh sáng bảy màu cầu vồng tuyệt đẹp, từng dải màu ánh sáng bảy màu cầu vồng bay tán loạn trên không trung, sau đó kết hợp lại tạo thành một màn hình lớn, màn hình này được gọi là Vân Linh Kính, bên trong Vân Linh Kính chính là hình ảnh của các tân môn đệ tử bên trong Vân Vụ Sâm Lâm, mà Vân Linh Kính lúc này đang phản chiếu hình ảnh của Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi.

Từ hình ảnh phản chiếu trên Vân Linh Kính mà Phong Vân Lưu Thủy, Lãnh Tà Trần và Phong Dật Lưu có thể nhìn thấy được các đệ tử thí luyện trong Vân Vụ Sâm Lâm vượt qua thử thách ra sao, từ đó đưa ra nhận xét và cân nhắc, đồng thời thông qua Vân Linh Kính ba người có thể biết rõ tình hình của chúng đệ tử, nếu có ai gặp nguy hiểm có thể kịp thời ra tay cứu.

Phong Vân Lưu Thủy lạnh nhạt nhìn hình ảnh trong Vân Linh Kính, Lãnh Tà Trần thì chỉ nhìn với khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đúng với con người y, Phong Dật Lưu hứng thú dạt dào nhìn vào Vân Linh Kính mong sẽ có thể gặp được chuyện thú vị. Riêng Lãnh Vân Hàn thì hơi lo lắng nhìn vào bên trong

Vân Linh Kính.

Thông qua Vân Linh Kính có thể thấy được tình trạng hiện giờ của nhóm người Bạch Phong. Tình trạng của họ cũng không khác lạ quan lắm.

Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi trước khi đi vào Truyền Tống Trận đã thống nhất sẽ ở chung đội, dù sao thì ba người chơi với nhau cũng khá thân. Vừa bước vào Truyền Tống Trận, cả ba đã chia tách những người còn lại bước vào trong rừng, đi xa khỏi nơi ban đầu khoảng hai khắc thì cả ba đã đi đến một khu đất trống, chưa kịp nghỉ ngơi thì đã gặp phải sự tấn công của một con Linh Thú.

Huyền Thú gồm có bốn loại là Huyền Thú, Ma Thú, Linh Thú và Thần Thú. Ma Thú là Huyền Thú đặc trưng của Ma Giới, Linh Thú của Thiên Giới và Thần Thú của Thần Giới, còn Huyền Thú ở Nhân giới là cấp bậc thấp nhất trong Huyền Thú. Huyền Thú ban đầu chỉ là động vật có tri thức, trải qua trăm năm bắt đầu tu luyện thành Huyền Thú. Từ Huyền Thú muốn tu luyện thành Linh Thú phải trải qua mười giai đoạn đó là Đại Huyền Thú, Địa Huyền Thú, Thiên Huyền Thú, Tinh Huyền Thú, Tông Huyền Thú, Phi Huyền Thú, Tôn Huyền Thú, Ngọc Huyền Thú, Vương Huyền Thú và Hoàng Huyền Thú. Mỗi giai đoạn lại chia ra từ Nhất Nguyệt đến Cửu Nguyệt. Các từ Đại, Địa, Thiên, Tinh, Tông, Phi, Tôn, Ngọc, Vương, Hoàng đều được dùng cho ba loại còn lại là Ma Thú, Linh Thú và Thần Thú, chỉ khác mỗi chữ Huyền thành Ma, Linh và Thần.

Trước mặt ba người lúc này là một con Mãng Xà lớn và dài cỡ ba mét, toàn thân nó đen nhánh, con Mãng Xà thè ra cái lưỡi chẻ đôi, miệng há to như cái chậu máu, cặp mắt lục sắc lạnh lẽo trừng trừng nhìn ba người. Ba người bất ngờ thấy mãng xà thì sợ hãi không thôi, đang yên đang lành lại gặp phải nó đã vậy còn là Địa Linh Thú tứ nguyệt Hắc Mãng Xà. Không đợi ba người kịp phản ứng, Hắc Mãng Xà đã tấn công ba người. Đầu tiên nó đưa cái đuôi dài của mình qua quét về phía Bạch Trúc Hi. Bạch Trúc Hi chưa kịp hoàn hồn liền bị cái đuôi dài của mãng xà quất trúng bị văng ra xa tạo thành một đường cong tuyệt đẹp cuối cùng đập người vào thân cây rớt xuống đất. Hắc Mãng xà thấy vậy thì vui vẻ ngoắt cái đuôi hua qua hua lại. Sau đó dùng cặp mắt lục sắc của nó nhìn Hàn Vi Vi, phun lửa về phía Hàn Vi Vi, Hàn Vi Vi thấy Bạch Trúc Hi bị Hắc Mãng Xà đánh văng thì hoàn hồn lại, nhìn Hắc Mãng Xà bằng cặp mắt giận dữ. Nàng thật không ngờ con Linh Thú này lại dám tấn công tỷ muội tốt của nàng, xem ra cần phải cho nó một bài học mới được. Nghĩ vậy Hàn Vi Vi liền vận linh lực vào tay, vận dụng Băng Linh Quyết tạo ra một làn khí lạnh đánh về phía ngọn lửa do Hắc Mãng Xà phun ra, ngọn lửa bị bao trùm bởi hàn khí lập tức bị đóng băng, vỡ ra thành từng mảnh. Hắc Mãng Xà tức giận vì công kích của nó bị Hàn Vi Vi hóa giải.

Bạch Phong nhân cơ hội đó phóng xuất ra một đạo kim quang đánh về phía Hắc Mãng Xà, Hắc Mãng Xà bị trúng chiêu ăn đau lập tức nổi giận phun ra một ngọn lửa lớn về phía Bạch Phong, đuôi hướng Hàn Vi Vi mà quất tới. Bạch Phong lập tức né tránh công kích thành công, Hàn Vi Vi thấy cái đuôi Hắc Mãng Xà đang tiến lại gần liền nhảy lên không trung né tránh. Bạch phong liền lấy kiếm từ Giới Linh, rút kiếm ra khỏi vỏ, phi thân về phía Mãng Xà mà chém. Hắc Mãng Xà thấy vậy liền dùng đuôi quất về phía Bạch Phong ý đồ quất bay y. Nhưng Bạch phong làm sao có thể khiến Hắc Mãng Xà được như ý nguyện, y liền xoay người một cái tránh thoát cái đuôi, phi thân nhảy lên cành cây gần đó mà đứng.

Bạch Trúc Hi bên kia sau khi bị quất ngã đập vào thân cây, nằm dưới đất ôm lấy thân thể bị đau, không ngừng hút đồ khí lạnh rên rĩ. Nhưng nghĩ lại bản thân bị quất khiến mình đầy thương tích thì tức giận không thôi. Liền nhanh chóng đứng dậy, vừa đứng dậy liền thấy Bạch Phong và Hàn Vi Vi đang chiến đấu với Hắc Mãng Xà liền vận dụng linh lực trong cơ thể tạo ra một thủy cầu ném về phía Hắc Mãng Xà, bản thân thì triệu hồi kiếm từ Giới Linh phi thân về phía Hắc Mãng Xà nhập chiến.

Trông Hắc Mãng Xà vừa to vừa lớn cứ nghĩ nó di chuyển không linh hoạt, thế nhưng chỉ thấy Hắc Mãng Xà lách mình một cái đã thành công tránh được đòn công kích của Bạch Trúc Hi. Bạch Phong mắt thấy mãng xà tránh được đòn công kích, quay qua thì thấy Bạch Trúc Hi thân mang sát khí đang vọt đến đây thì thầm cảm thấy may mắn, may mắn muội muội của y không có vấn đề gì. Tiếp đó y tạo ra một con lốc điều khiển di chuyển đến chỗ mãng xà, Hắc Mãng Xà mắt thấy con lốc tiến về phía nó liền dùng đuôi của nó hướng lên trên quất đuôi tạo thành nhiều vòng tròn, chẳng mấy chốc một con lốc được tạo ra nhờ cái đuôi của nó, Hắc Mãng Xà thấy con lốc do nó tạo ra cũng đã được liền cho ném về phía con lốc do Bạch Phong tạo ra. Ngay khi hai con lốc tiếp xúc với nhau, một đạo kinh khí phóng ra ngoài, đất đá xung quanh bị cuốn bay, phút chốc khói bụi mù mịt.

Sau khi bụi đất tan ra thì chỉ thấy một thân hình dài thườn thượt di chuyển linh hoạt tấn công về phía Bạch Phong. Bạch Trúc Hi thấy vậy thì vội kêu lên một tiếng cẩn thận liền vận dụng hỏa linh lực tấn công về phía Hắc Mãng Xà, Hắc Mãng Xà trúng một kích bị đánh văng ra xa. Hàn Vi Vi nhân cơ hội lập tức sử dụng Băng Linh Lực tạo ra một đám Băng Tiên phóng về phía Hắc Mãng Xà. Hắc Mãng Xà cảm nhận được đợt công kích của Hàn Vi Vi lập tức linh hoạt né tránh. Thấy Hắc Mãng Xà sắp tránh thoát công kích, Bạch Trúc Hi liền vận dụng Thủy linh lực tạo ra một đoàn công kích đánh về phía Hắc Mãng Xà, Bạch Phong thấy vậy đồng thời vận dụng Âm Linh Lực tạo ra một đoàn khí đen công kích về phía Hắc Mãng Xà.

Hắc Mãng Xà mắt thấy hai phía đều bị công kích thì lách mình tránh về phía khác, Hàn Vi Vi chỉ chờ có thể lại một lần nữa tạo ra Băng Tiên phóng về phía Hắc Mãng Xà, Hắc Mãng Xà vì bất ngờ không kịp né tránh lập tức trúng một kích, mắt thấy không thể đánh bại mấy người này, nó liền phun ra một ngọn lửa về phía ba người lúc này đã tụ lại một chỗ, Bạch Trúc Hi thấy vậy liền nở nụ cười khinh thường tạo ra một tấm chắn bằng thủy linh lực, đợi cho lửa tan thì đã không thấy bóng dáng Hắc Mãng Xà.

Bạch Phong thầm rủa một tiếng, sau đó cất kiếm vào Giới Linh, Bạch Trúc Hi tức giận giậm chân nhưng cũng không biết làm gì, nàng thề nếu lần nữa gặp lại nó sẽ cho Hắc Mãng Xà biết tay, Hàn Vi Vi thì kéo Bạch Trúc Hi sang một bên, vận dụng quang linh lực chữa thương cho Bạch Trúc Hi. Sau khi ba người dọn dẹp một chút phát hiện ra hai gốc Vân Thiên Thảo mọc gần đó liền thu vào Giới Linh, sau liền rời khỏi nơi đó.

Lãnh Vân Hàn thấy nhóm ba người Bạch Phong hoàn thành thử thách thì thầm hài lòng. Lãnh Tà Trần sâu kín nhìn Bạch Trúc Hi một cái không biết suy nghĩ gì, Phong Vân Lưu Thủy thì chỉ lẳng lặng quan sát không nói gì, Phong Dật Lưu hứng thú nhìn Bạch Phong.

Qua một lúc lâu, Lãnh Tà Trần mở miệng sâu kín nói. “ Ba người này tư chất không tồi, nếu tận tâm bồi dưỡng ắt hẳn sẽ là viên ngọc sáng, nhất là Bạch Phong kia. “

Phong Dật Lưu cũng gật đầu cợt nhả nói. “ Đại sư huynh nói phải. “

Lãnh Tà Trần nghe vậy thì lờm Phóng Dật Lưu một cái, sau đó không thêm đề ý liền hướng Phong Vân Lưu Thủy nói. “ Sư đệ thấy sao ? “

Phong Dật Lưu nhận được ánh mắt đáng sợ của Lãnh Tà Trần thì thầm cảm thấy tủi thân, y chỉ là muốn khen sư huynh thôi mà, có cần dữ vậy không, cứng nhắc như vậy hèn chi không lấy được vợ.

Phong Vân Lưu Thủy nghe Lãnh Tà Trần hỏi liền lạnh nhạt trả lời. “ Ân, cũng tạm được. “

Sau đó hướng Lãnh Vân Hàn gật đầu một cái, Lãnh Vân Hàn lập tức phất tay một cái, hình ảnh lập tức thay đổi, lần này là nhóm người Thiên Ngọc Vũ, Vong Tuyệt và Huyền Thiên Tử. Ba người này đối đầu với một con Địa Linh Thú bát nguyệt Bạch Hồ. Ba người phối hợp ăn ý chẳng mấy chốc đã khiến cho Bạch Hồ bỏ chạy, đồng thời gần đó cũng thu hoạch được hai gốc Vân Thiên Thảo.

Tiếp đó là nhóm của Lâm Chấn Thành với Vũ Thiên Tử đối đầu với Địa Linh Thú thất nguyệt Vân Văn Phong Báo, thực lực của hai người cũng không tồi, nên chỉ mất hai khắc là đã giải quyết xong, lấy được hai gốc Vân Thiên Thảo gần đó.

Ngay sau đó là nhóm của Hoa Lạc Từ Nguyệt. Không xem thì thôi, vừa thấy đã khiến Lãnh Vân Hàn lo lắng không thôi, Lãnh Tà Trần sắc mặt ngưng trọng nhìn từng cử chỉ của cả ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt, Phong Vân Lưu Thủy như có điều suy nghĩ nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, Phong Dật Lưu thì hứng thú nòng đơm, hít mắt xem diễn.

Lãnh Vân Hàn cung kính cúi đầu nói với Phong Vân Lưu Thủy với giọng điệu lo lắng. “ Chương Môn sư thúc, phải làm sao đây ? Thủy Long này chỉ sợ cả ba người họ không đối phó được lâu. “

Phong Vân Lưu Thủy định lên tiếng thì Phong Dật Lưu đã lên tiếng cướp lời. “ Khoan đã, cứ để đó đi, ta thấy Thủy Long cũng không có ác ý gì lắm, nếu không họ còn có thể an toàn mà vào trong trung tâm Vân Vụ Sâm Lâm sao. “

Sở dĩ gọi là Vân Vụ Sâm Lâm là vì trong Sâm Lâm quanh năm bị mây mù che phủ, bên trong có vô số linh Thú từ Đại Linh Thú đến Phi Linh Thú, trong đó còn có ba Linh Thú cấp bậc cao là Hoàng Linh Thú Bát Nguyệt Cửu Vĩ Thiên Hồ, Ngọc Linh Thú Kim Thiên Điều Lục Nguyệt và Tôn Linh Thú Ngũ Nguyệt Thủy Long.

Lãnh Vân Hàn nghe vậy, thấy Phong Vân Lưu Thủy và Lãnh Tà Trần không có ý phản đối liền không yên lòng đứng sang một bên quan sát ba người.

Phong Vân Lưu Thủy và Lãnh Tà Trần nghĩ thấy lời Phong Dật Lưu nói cũng không sai liền thoải mái xem diễn, nếu quả thật có vấn đề thì có Phong Vân Lưu Thủy ở đây còn lo xảy ra chuyện sao ?

Hoa lạc Từ Nguyệt, Tàn Thiên Hạo và Mạc Thiên Kỳ sau khi bước qua Truyền Tống Trận liền cùng nhau xuất phát tiến sâu vào rừng.

Lúc này xung quanh ba người là một mảnh rừng rậm, cây cối um tùm. Ba người cảnh giác nhìn xung quanh thấy không có nguy hiểm liền bước đi về phía trước, tuy vậy ba người vẫn không ngừng cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh. Càng đi về trong rừng, cây cối càng rậm rạp, ánh sáng càng ít, hầu như không nhìn thấy gì. Đi sâu trong rừng chừng một canh giờ thì ba người dần đi đến trung tâm khu rừng. Nguyên tưởng trung tâm rừng rậm sẽ là một mảnh cây cối dày đặc, lại không nghĩ đến nơi trung tâm lại là một hồ nước lớn, hồ nước có hình dáng là một vòng tròn lớn, mặt nước trong xanh, nước trong vắt có thể thấy đáy, nhưng điều kỳ lạ là trong hồ không hề có loài sinh vật gì sinh sống, kể cả là động vật lẫn thực vật.

Ba người nhìn trên mặt hồ thì thấy có một con Tôn Linh Thú Ngũ Nguyệt Thủy Long đang cuộn mình nằm trên mặt nước, Thủy Long cảm nhận thấy có người xâm nhập liền mở mắt ra nhìn về hướng ba người, đôi mắt thủy lam sắc ánh lên hình ảnh phản chiếu của ba người. Ba người lần đầu tiên được thấy loài rồng, còn là một con Thủy Long to lớn thì kinh ngạc không thôi. Thân là người Việt nam, từ nhỏ đã được học và nghe kể về truyền thuyết Âu Cơ và Lạc Long Quân, ba người đã xem bản thân là Con Rồng Cháu Tiên, cho nên khi nhìn thấy loài Rồng, niềm kính trọng xuất phát từ tận đáy lòng của ba người đối với loài rồng. Ba người không khỏi nhìn nhiều thêm về Thủy Long.

Thủy Long có hình dạng không khác gì so với tượng Rồng ở Việt Nam, chỉ khác là toàn thân Thủy Long là một màu xanh dương, dưới ánh nắng mặt trời có thể thấy rõ những cái vây Rồng tỏa ra ánh sáng lấp lánh màu xanh, cả thân Thủy Long tựa như được bao phủ bởi một vầng hào quang thánh khiết màu xanh.

Thủy Long đưa đôi mắt thủy lam sắc nhìn ba người một lần nữa, cái đuôi Rồng khẽ quẫy đập lên mặt nước, khiến mặt nước không ngừng gợn sóng. Nó nhận thấy được một tia kính trọng trong đôi mắt của ba người thì không khỏi cảm thấy lạ. Tại sao ba con người này lại nhìn nó với ánh mắt đầy kính trọng ? Ba người này nhìn qua khí chất bất phàm, thực lực cũng rất cường hăng, nhất là nữ tử vận bạch y kia, quả là lựa chọn không tồi. Tuy nhiên nó vẫn nghĩ nên thử sức mấy người này rồi tính sau.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhận thấy được Thủy Long đang nhìn nằng thì cảm thấy khó hiểu liền nhìn lại, chưa kịp nhìn kĩ Thủy Long thì cả ba đã thấy cái đuôi Rồng của Thủy Long quất lại về phía ba người. Ba người lập tức linh hoạt né tránh thành công.

Mặc dù không hiểu sao Thủy Long lại công kích ba người, nhưng ba người vẫn không biểu hiện gì lập tức công kích lại.

Phút chốc cả ba người cùng nhau đối chiến với Thủy Long, mặc dù hơi gian nan nhưng không có nguy hiểm.

Thủy Long dùng đuôi rồng đánh về phía Hoa Lạc Từ Nguyệt đang đánh lên từ phía sau nó. Hoa Lạc Từ Nguyệt thấy vậy liền nhanh chóng thu hồi công kích, vận dụng Vân Thiên Quyết thuận di né tránh đuôi rồng, chuyển đến trước mặt Thủy Long đánh. Một bên Mạc Thiên Kỳ vận dụng lôi linh lực tạo ra một đạo sấm sét đánh về phía Thủy Long. Thủy Long lập tức di chuyển thân thể nhưng vẫn chậm bị dính một đạo sấm sét làm thân Rồng nó bị bao quanh bởi màu tím của lôi linh lực còn sót lại, vài giây sau mới biến mất. Thủy Long ngửa mặt lên trời hét rồng một tiếng rồi vọt thân thể tiến về phía Mạc Thiên kỳ tấn công.

Tần Thiên Hạo lập tức dùng Mộc linh lực, lập tức từ dưới mặt đất mọc lên hàng loạt dây leo tiến về phía Thủy Long mà đi, dùng sức quán chặt lên người Thủy Long. Thủy Long bị dây leo quán chặt trong chốc lát khó thoát ra. Nhân cơ hội đó, Hoa Lạc Tử Nguyệt vận dụng băng linh lực tạo ra Vạn Tiên Băng có hình dạng mũi tên băng băng phóng thẳng về phía Thủy Long mà đi.

Thủy Long mất thấy Vạn Tiên Băng của Hoa Lạc Tử Nguyệt sắp cắm vào nó liền toát mồ hôi cố gắng vùng vẫy phá bỏ dây leo, sau đó tránh thoát. Vạn Tiên Băng phóng trượt qua thân Thủy Long, toàn bộ theo quán tính phóng thẳng xuống dưới đất, một tiếng vang thật lớn, bụi bay mù mịt. Đợi bụi tan đi thì chỉ còn thấy mảnh đất trước kia vốn bằng phẳng nay lại xuất hiện hố sâu ngổn ngáo, đủ thấy đòn công kích vừa này mạnh cỡ nào.

Thủy Long nhìn mà không khỏi rung mình, thậm chí nuốt nước miếng, cảm thấy may mắn. Hoàn hảo là không trúng nó, nếu không thì nó toi là cái chắc.

Phong Dật Lưu nhìn mà không khỏi chặc lưỡi, hứng thú nồng đượm nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, quay sang Phong Vân Lưu Thủy nói. “Nhị sư huynh, huynh xem, Nguyệt Nhi thực lực cũng không tệ, chỉ bằng nhân Đại Hội Bái Sư lần này huynh nhận con bé làm đệ tử đi? Còn nếu huynh không nhận thì đệ đệ nhận vậy, đệ cảm thấy con bé rất thú vị.”

Phong Vân Lưu Thủy lạnh nhạt nói. “Chuyện đó tính sau đi. Bàn tay trong ông tay áo khê động đây, vài dây sau về mặt vạn năm không đổi lạnh lũng tựa băng lại khê hiện lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh biến mất.

Lãnh Tà Trần chỉ trầm ngâm nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt thông qua Vân Linh Kính. Lãnh Vân Hàn thấy công kích của cả ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt thì cảm cảm thán không thôi, xem ra là y đã lo lắng thừa rồi.

Phong Dật Lưu thấy Phong Vân Lưu Thủy nói vậy thì cảm cảm thán, sư huynh y quả là lạnh lũng a. Sau đó liền vui vẻ nói. “Huynh cứ từ từ mà suy nghĩ, đệ thấy huynh lạnh lũng như vậy, còn Nguyệt Nhi lại hiếu động chắc chẳng đời nào bái huynh vì sư đầu, chắc chắn trong Đại Hội Bái Sư sẽ chọn đệ thôi. Ha... Ha....”

Phong Vân Lưu Thủy từ chối cho ý kiến, ánh mắt thâm thúy tiếp tục nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt thông qua Vân Linh Kính.

Quay trở lại trận chiến.

Thủy Long sau khi nhìn thấy công kích của Hoa Lạc Tử Nguyệt thì chút chí khí muốn thử sức cũng không còn, nó bèn tìm cách làm sao để dừng cuộc chiến lại. Nhưng phải làm sao đây, chẳng lẽ bắt nó phải thay đổi thái độ nở nụ cười nói nó chỉ đùa chút thôi, nếu vậy thì mặt mũi của nó coi như xong. Sau này thế nào cũng sẽ bị đám bạn xấu của nó lấy ra làm trò cười mỗi ngày nhai đi nhai lại cái cảnh nó bị hạ mặt mũi, đến lúc đó chắc nó sẽ chết vì xấu hổ mất thôi.

Trong lúc Thủy Long đang suy nghĩ cách thoát thân thì Hoa Lạc Tử Nguyệt đã chuẩn bị công kích vận băng linh lực tạo ra Vạn Tiên Băng phóng về phía Thủy Long.

Thủy Long thấy vậy thì thầm kêu không ổn, đang chuẩn bị lách mình né tránh công kích thì nó xui xẻo lại bị trúng một đạo sấm sét từ Mạc Thiên Kỳ, chưa dừng ở đó, nó còn bị Tần Thiên Hạo ném một Thủy Cầu về phía nó khiến nó bị đánh bay văng vào mặt hồ. Cứ tưởng là dừng ở đó, ai ngờ khi vừa tiếp xúc với nước, cả thân Rồng của nó bắt đầu bị ăn mòn đúng vị trí mà thủy cầu chạm vào, thật không may cho Thủy Long, thủy cầu mà Tần Thiên Hạo tạo ra là dựa theo tính chất ăn mòn của axit mà thành, nhờ vào phép thuật nên nó càng hoàn hảo hơn, không gì không thể ăn mòn. Thủy Long thấy vậy càng sốt ruột, khóc không ra nước mắt. Ô... ô... nó chỉ là muốn đùa chút thôi mà, có cần đánh nghiêm túc vậy không. Thật là, số nó sao mà xui quá vậy.

Cách nơi đó không xa, hai mõ Linh Thú, một con là hồ ly, một con là kim điêu đang che miệng cười trộm, vui sướng khi người gặp họa. Chúng thấy Thủy Long bị hành hạ như vậy thì không khỏi cảm thấy vui vẻ. Hừ... cho người tự cao tự đại, đã kêu không cần thử thực lực của họ mà không chịu, cho đáng đời, bốn Linh Thú ta đây đã đoán thì không bao giờ sai, ai kêu người không chịu tin, bị vậy là còn nhẹ đó. Mỗ Hồ Ly nọ tự kiêu nghĩ.

Cơ mà mõ Hồ Ly nói cũng không sai, nếu không phải Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo cảm nhận được Thủy Long không có ác ý, nếu không, chỉ cần một ngọn lửa Lục Hòa Chi Diệt thì Thủy Long còn có thể đứng trước mặt chiến đấu với ba người như bây giờ sao.

Mỗ Thủy Long lúc này cảm nhận sâu sắc cái cảm giác tự đập đá vào chân mình, nó bắt đầu hối hận bản thân tại sao lại quá tự phụ, để rồi rơi vào kết quả này. Biết vậy đã chẳng làm. Nhưng trên đời này nào biết đến chữ ngờ, nó nào có thể ngờ được ba nhân loại mới tu tiên lại có thực lực nghịch thiên như vậy, rõ ràng chỉ mới tu tiên, mà đã có thể đánh bại được nó. Tuy nhiên, nó chỉ mới xuất ra ba phần thôi a, thực lực mà nó dùng để đối chiến với ba người chỉ tương đương với Thiên Linh Thú cao cấp. Nhưng cũng không thể phủ nhận, băng vào thực lực này đã có thể dễ dàng khiến nó bại trong tình trạng chật vật như vậy, thì chỉ e sau này sẽ còn kinh khủng hơn nữa. Có điều nó vẫn có cảm giác ba người này không có xuất ra hết thực lực. Như vậy có nghĩa là thực lực của ba người còn cao hơn cả những gì mà ba người xuất ra. Nghĩ vậy, nó chợt cảm thấy tương lai tươi sáng, có lẽ Hồ Ly nói đúng, xem ra nó cần dừng cuộc chiến này lại rồi.

Thủy Long không chần chừ ngoi lên mặt nước, phóng đến trước mặt ba người, chỉ thấy trước mắt sáng ngời, một đạo ánh sáng màu xanh dương bao bọc lấy Thủy Long, ánh sáng tan ra liền xuất hiện một nam tử vận y phục màu xanh dương, dung mạo tuấn tú nhu hòa, kèm theo đó là một giọng nam dễ nghe vang lên.

“Đừng đánh nữa, tiểu Thú đầu hàng.”

Chương 13: Thủy Long

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên kì và Tàn Thiên Hạo đầu tiên là kinh ngạc khi nhìn thấy từ trong ánh sáng màu xanh dương lại xuất hiện một nam tử, mà đó lại là do Thủy Long hóa thành, sau lại nghe Thủy Long xin hàng thì càng kinh ngạc. Đây là làm sao a ? Vừa mới này còn vô duyên vô cớ tấn công ba người , nay lại bất thành linh xin hàng là sao ?

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhướng mày nhìn Thủy Long, giọng điệu nghi ngờ hỏi . “ Là ý gì ? “

Thủy Long sờ sờ mũi nói . “ Thì là tiểu Thú xin hàng ấy mà. Vừa này chỉ là đùa chút thôi, không cần đấy. Hi... hi... “

Đùa Chút Thôi ? Nghe sao giống chương trình ‘ Đùa Chút Thôi ‘ mà kênh VTV6 thường chiếu vậy. Khoan đã, đừng nói là từ này tới giờ ba người là bị súc sinh này đùa giỡn đó. Hoa Lạc Tử Nguyệt càng nghĩ thì mặt càng đen. Gì chứ, xưa nay toàn là nàng đùa người khác, còn chưa có kẻ dám đùa giỡn nàng đâu nha. Thủy Long chết tiệt, nếu không nể người có bộ dạng giống Rồng Việt nam thì bọn cô nương ta đã cho người chết rồi. Hừ...

Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo đứng ở một bên nhận thấy tiếng hừ lạnh đầy vẻ bất mãn của Hoa Lạc Tử Nguyệt thì cảm thấy buồn cười và đầy bất đắc dĩ. Xem ra Nữ Hoàng của hai người lại thấy mất hứng rồi a.

Mạc Thiên Kì lạnh lùng nhìn Thủy Long nói . “ Nói rõ hơn đi, người rút cuộc có mục đích gì. “

“ Không có gì, chỉ là tiểu Thú muốn thử sức mạnh của ba vị thôi. “ Thủy Long vừa nói vừa khẽ liếc nhìn một hướng nào đó.

“ Vậy sao ? Thử để làm gì ? “ Tàn Thiên Hạo nhướng mày nói.

“ Nếu các vị muốn biết thì xin mời đi theo tiểu Thú. “ Thủy Long cung kính nói.

Hoa Lạc Tử Nguyệt khẽ liếc Thủy Long một cái, sau lại nhìn Mạc Thiên Kì và Tàn Thiên Hạo. Suy nghĩ một chút liền hướng hai người gật đầu. Hừ nàng là muốn nhìn xem súc sinh này muốn làm gì. Nếu có âm mưu khác đừng trách nàng cho Thủy Long này một ngọn Lục Hóa Chi Diệt khiến nó xương cốt cũng không còn.

“ Dẫn đường đi. “ Hoa Lạc Tử Nguyệt hướng Thủy Long nói.

“ Được. vậy mời ba vị đi theo tiểu Thú. “ Thủy Long cười đáp, sau đó liền dẫn họ đi vào một cái động.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên kì và Tàn Thiên Hạo theo sau Thủy Long tiến vào động. Vừa bước vào sơn động, một tầng kết giới liền được thiết lập bao phủ cả sơn động, ngăn chặn sơn động với mọi thứ xung quanh bên ngoài.

Hoa Lạc Tử Nguyệt vừa bước đi vừa lặng lẽ quan sát sơn động, đáy lòng không ngừng than nhẹ nơi đây thật kì lạ.

Đây là một sơn động dài, khá ẩm ướt, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước chảy bên trong, nhưng Hoa Lạc Tử Nguyệt không hề nhìn thấy một giọt nước chứ đừng nói đến dòng nước bên trong sơn động, vậy mà lại có tiếng nước chảy, điều này khiến nàng thấy khó hiểu không thôi.

Càng đi sâu vào bên trong động, ba người dần có thể thấy được một làn khí lạnh toát ra từ vách đá. Vịtò mò mà Hoa lạc Tử Nguyệt đến gần mấy vách tường đá, đưa tay sờ lên, ngay sau đó liền vội rút tay về.

‘ Lạnh ‘ đó là tất cả những gì nàng cảm nhận được . Thật không ngờ vách tường nhìn thì giống như làm bằng đá, nhưng thật không ngờ đây lại là vách tường được làm từ Hắc Hàn Băng.

Hắc Hàn Băng không giống các loại Hàn Băng thông thường. Hắc Hàn Băng là do thiên địa tạo thành, nó hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt trong suốt mấy trăm vạn năm tại một nơi chí hàn, sau đó dần hấp thụ linh khí, hóa nguồn linh khí tạo thành một lực lượng mới kết hợp với tính hàn của nó, biến Hàn Băng vạn năm trở thành Hắc Hàn Băng. Từ màu trắng trong suốt thành màu đen tuyền, nhìn không khác gì một khối hắc thạch. Hắc Hàn Băng tại thế giới Tu Chân mà nói là một vật báu hi hữu. Nếu có thể có một khối Hắc Hàn băng mà nói thì sẽ giúp ít rất nhiều cho việc phụ trợ tu luyện, đặc biệt là với những người có hệ Tiên Pháp hệ Băng. Tu luyện trên Hắc Hàn Băng có thể giúp người có Hệ Băng Tiên Pháp tu luyện Băng Linh Thuật dễ dàng hơn nhiều.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn vách tường một chút liền theo sau Thủy Long tiến vào trong sơn động. Trong lòng thầm nghĩ nơi đây quả thật kì lạ. Thông thường tại những nơi thế này đều sẽ có kho báu, không biết sẽ là gì đây. Thật mong đợi a.

*****

Vân Nguyệt Điện.

Phong Vân Lưu Thủy lạnh nhạt nhìn một màn xảy ra, ngay khi ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt bước vào bên trong sơn động thì ngay lập tức hình ảnh trong Vân Linh Kính bị mờ dần đi, cuối cùng không còn thấy gì.

Thấy vậy, đáy lòng Phong Vân Lưu Thủy, Lãnh Tà Trần, Phong Dật Lưu và Lãnh Vân Hàn kinh ngạc không thôi. Đây là làm sao vậy ? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ? Nội tâm cũng không tránh khỏi lo lắng.

*****

Hoa Lạc Từ Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ, Tần Thiên Hạo, Thủy Long dần dần đi đến trung tâm sơn động. Càng đi sâu vào bên trong thì càng rộng lớn. Đi một lúc lâu thì ba người một thú chợt dừng lại.

Trước mặt ba người một thú là một cánh cổng lớn. Điều này thật khiến cho ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt kinh ngạc không thôi. Thật không nghĩ đến bên trong sơn động lại có cánh cổng lớn như vậy.

Cánh cổng hoàn toàn được làm từ Ngọc Hàn Băng, màu sắc ánh nhuận màu ngọc ôn nhuận, ẩn ẩn có thể thấy hàn khí tỏa ra nhẹ nhẹ.

Cánh cổng phân chia làm hai cửa, hai bên cổng đều được khắc đồ án hình mặt trăng ở bên trên và bên dưới, xung quanh còn có các ngôi sao năm cánh tỏa ánh sáng ôn hòa. Chỗ tiếp giáp chính giữa hai cánh cửa có một chỗ lõm hình bán nguyệt bao bọc một ngôi sao năm cánh.

Thủy Long tiến tới gần cánh cổng, đưa ra một khối Bán Nguyệt Huyết Ngọc đặt vào hình bán nguyệt trên cánh cổng.

Chỉ thấy hình bán nguyệt sau khi tiếp nhận Bán Nguyệt Huyết Ngọc liền tỏa ra ánh sáng màu đỏ, ánh sáng dần lan ra khắp mọi nơi trên cánh cổng theo các rãnh đường tạo ra một hình bán nguyệt bao bọc một ngôi sao năm cánh lớn.

Ngay sau đó, cánh cổng dần mở ra. Từ bên trong cổng phả ra một đạo hàn khí nhẹ nhẹ vờn quanh cánh cổng tạo nên cảm giác hư ảo khó tả.

Hàn khí dần tan, Thủy Long lập tức đi vào bên trong. Hoa Lạc Từ Nguyệt thấy vậy liếc nhìn Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo một cái, ngay sau đó ba người cũng cùng lần lượt đi vào.

Vừa vào trong, thế này ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt mới nhìn thấy rõ bên trong là hình dáng gì. Vừa nhìn không khỏi khiến ba người kinh ngạc một phen, trong mắt toát ra vẻ kinh diễm, khó tin lẫn không thể tưởng tượng nổi. Thật lâu sau mới khiến ba người hoàn hồn.

Trước mặt ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt là một căn phòng rộng lớn.

Khác với bên ngoài là Hắc Hàn Băng thì bên trong bốn vách tường đều được làm bằng Ngọc Hàn Băng Vạn Năm, tỏa ra ánh sáng màu ngọc ôn nhuận. Đồ án trên bốn vách tường đều là hình Mặt Trăng xung quanh xoay quanh hàng vạn ngôi sao tỏa ánh sáng nhu hòa. Ngẫu nhiên cũng có hình bán nguyệt bao bọc một ngôi sao năm cánh. Khắp căn phòng như được bao phủ bởi một tầng mỏng lung sương khói nhẹ nhẹ.

Phía trên là một trần Hàn Băng trong suốt, có thể thấy rõ một mặt trăng lớn ở phía trên. Ánh trắng màu bạc lạnh lùng chiếu sáng khắp căn phòng.

Chính giữa căn phòng là một cái bệ lớn, trên bệ là một con vật toàn thân tuyết trắng đang ngủ. Nhìn không rõ là con gì, bởi vì nó đang cuộn mình ngủ say.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhìn thấy con vật này thì một cảm giác quen thuộc liền xuất hiện trong lòng, bước chân không tự chủ được đến gần nó.

Mạc Thiên Kỳ thấy vậy thì lo lắng, muốn tiến tới gần cầm thì bàn tay lại bị người nắm lấy. Quay ra mới thấy rõ người nắm cầm y lại là Tần Thiên Hạo. Y không khỏi nường mày khó hiểu nhìn Tần Thiên Hạo.

Tần Thiên Hạo nhận thấy Mạc Thiên Kỳ khó hiểu ánh mắt thì khẽ lắc đầu, môi mấp máy câu. " Không sao đâu, cứ ở yên đây. " Nói xong lập tức rút tay về, nhìn về phía Hoa Lạc Từ Nguyệt .

Mạc Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Tần Thiên Hạo, đáy lòng không khỏi kì lạ nhìn Tần Thiên Hạo. Nghe được câu nói của Tần Thiên Hạo thì càng kinh ngạc hơn. Nhưng nghĩ đến Hoa Lạc Từ Nguyệt có thể gặp nguy hiểm liền không suy nghĩ nhiều liền đi đến chỗ Hoa Lạc Từ Nguyệt. Lúc này y mới chợt nhận ra bản thân y lại không thể động đậy. Quay qua Tần Thiên Hạo thì thấy y cũng như y không thể cử động. Trong lòng y không khỏi lo lắng. Ánh mắt gắt gao nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, miệng muốn nói lại không phát ra tiếng. Trong lòng càng không ngừng lo lắng.

Thủy Long vẫn một bộ nhàn nhả xem, đáy mắt xẹt qua tia thâm ý như có điều suy nghĩ, trên mặt diện vô biểu tình nhìn không ra y nghĩ gì.

Hoa Lạc Từ Nguyệt dần đi đến chỗ vật nhỏ. Đến gần y mới phát hiện ra vật nhỏ hóa ra lại là một con Tuyết Miêu. Toàn thân tuyết trắng không tạp chất, cái miệng nhỏ hồng xinh xắn, lỗ mũi màu hồng nhạt đáng yêu, hai cái tai hình tam giác, hai bên ria mép nhẹ nhàng khẽ động.

Hoa Lạc Từ Nguyệt thấy vậy thì yêu thích không thôi, tay không tự chủ sờ lên bộ lông tuyết trắng, vừa sờ liền cảm nhận được độ mềm mại, khẽ vuốt ve vài cái, càng khiến nàng yêu thích không thôi .

Nàng từ nhỏ đã yêu thích mèo không thôi, nhưng do tính chất công việc nên không nuôi mèo. Khiến nàng nuôi tiếc không thôi.

Tuyết Miêu như cảm nhận được có người vuốt ve bộ lông thì hai cái lỗ tai hình tam giác khẽ động, mắt mèo từ từ mở ra.

Này vừa mở không khỏi khiến Hoa Lạc Tử Nguyệt kinh ngạc, cự nhiên lại là ngân sắc, Tuyết Miêu này cự nhiên có một đôi ngân sắc con mắt, nhìn qua thật là đẹp.

Tuyết Miêu vừa mở mắt ra liền bất ngờ khi nhìn thấy dung nhan phóng đại trước mặt. Tuyết Miêu kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt đang vuốt ve bộ lông của nó.

Ngưng trệ trong chốc lát, Tuyết Miêu lập tức mở miệng.

"Ngươi là ai, tại sao lại vào được đây. Còn có, bỏ tay của ngươi ra."

Hoa Lạc Tử Nguyệt đầu tiên là sửng sốt khi nghe thấy Tuyết Miêu nói chuyện, ngay sau đó là khẽ cười nói. Tay liền lưu luyến rời khỏi bộ lông tuyết trắng. "Ta tên Hoa Lạc Tử Nguyệt, là theo Thủy Long vào đây. Còn ngươi tên gì."

"Là Thủy Long dẫn các ngươi vào sao? Ta không có tên." Tuyết Miêu nghe Hoa Lạc Tử Nguyệt nói vậy thì kinh ngạc, nó nhìn kỹ Hoa Lạc Tử Nguyệt, trong lòng không ngừng đưa ra nghi vấn. Là người này sao?

Thủy Long nghe nó bị điểm danh, lập tức tiếng lên nhìn Tuyết Miêu nói. "Đây là ba người mà Cửu Vĩ Thiên Hồ tính ra được. Ngươi xem có phải là họ."

Tuyết Miêu lúc này mới để ý thấy còn có hai nam nhân, nó liếc mắt nhìn thăm đánh giá Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo. Lúc nhìn đến Tần Thiên Hạo thì tầm mắt ngừng lại một chút. Người này không đơn giản. Sau đó liền nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. "Ngươi chính là người được chọn."

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì khó hiểu, cảm giác như lọt vào sương mù. Đây là chuyện gì a. Có ai có thể cho nàng biết không?

Mạc Thiên Kỳ đẩy mắt loé lên tia nghi hoặc, hai mắt giao nhau với hai mắt Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn về phía y. Trong mắt hai người đều thấy được tia nghi hoặc và khó hiểu. Thật sự chuyện này rất kỳ lạ a.

Tần Thiên Hạo đẩy mắt một mảnh sâu thẳm, nhìn không ra y đang nghĩ gì.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn Tuyết Miêu, giọng điệu kinh ngạc nói. "Ngươi nói gì ta không hiểu, có thể giải thích không?"

"Để ta đến giải thích." Giọng nói trầm thấp đầy mỉa mai hoặc vang lên.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo, Thủy Long đồng loạt quay đầu lại nhìn hướng phát ra thanh âm.

Chỉ thấy, từ cánh cổng đi tới hai nam tử.

Nam tử đi đầu có dung mạo tuyệt sắc, cặp mắt hoa đào bạch sắc ánh lên tia nhìn giảo hoạt của loài Hồ Ly, mày liễu cong cong, mũi thẳng cao, môi mỏng anh đào mê người. Một thân bạch y thêu hoa đào điểm xuyên hồng sắc cho y phục bó sát vào người tôn lên thân hình cao ráo, săn chắc của y. Khoé mắt đuôi lông mày, khoé miệng luôn hiển thị như có như không tiêu ý không rõ. Mái tóc màu trắng đơn giản vấn lên đỉnh cài một cây trâm nhỏ. Quanh thân như có như không phát ra một loại hương vị phong tình vạn chủng, mỉa mai chúng sinh. Y cũng chính là người lên tiếng vừa nãy.

Nam tử đi phía sau vận kim y, dung mạo tuấn tú, một đôi mắt kim sắc, kim quang bắn ra bốn phía, ánh lên tia nhìn sắc bén, mày kiếm như đao khắc, sống mũi cao cao, môi dày khẽ mỉm, mái tóc màu vàng cột bởi một sợi dây lụa màu vàng, nhìn chung cả người y đều bao phủ bởi một màu vàng rực rỡ.

Thủy Long vừa thấy hai người đến thì kinh hãi chạy về phía bạch y nam tử, phía sau như có đuôi vẫy vẫy, nịnh nọt nói. "Lão đại, ngươi đến, hi... hi..."

Mỗ nam tử kim y nghe vậy thì khẽ liếc xéo Thủy Long, cười xấu xa, giọng khinh bỉ nói. "Phải a, đến xem ngươi chết chưa thôi."

Thủy Long trừng mắt nhìn kim y nam tử, nghiêng răng nói. "Có ngươi chết thì có. Hừ..."

Nam tử bạch y phiến toái phát tay nói. "Đủ rồi, còn ở đó cãi nhau, tập trung chính sự."

Thủy Long và kim y nam tử nghe vậy đều thức thời ngậm miệng đứng phía sau nam tử bạch y.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo không khỏi kinh ngạc nhìn sự việc trước mắt, thật là bất khả tư nghị a.

Tuyết Miêu liếc mắt xem thường nhìn Thủy Long, nam tử bạch y và nam tử kim y. Cằm nằm lên chân trước nhìn.

Nam tử bạch y lúc này mới quay sang Hoa Lạc Tử Nguyệt, kính cẩn nói. "Xin chào, ta tên Yêu Tư Cửu, còn nam tử kim y đây tên Kim Huyền. Lần này làm phiền ba người đến đây là vạn phần bất đắc dĩ, có gì thất lễ mong thứ lỗi."

Hoa Lạc Tử Nguyệt khẽ mỉm cười nói. "Không sao, giờ mấy người có thể giải thích chuyện này là sao không?"

Yêu Tư Cửu nghe vậy thì điều chỉnh sắc mặt nói. "Được."

Yêu Tư Cửu đi lên trước đứng cạnh Tuyết Miêu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói. "Chắc cô cũng đã nghe nói đến chuyện của Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ, đúng chứ."

"Đừng vậy. Thì sao." Hoa Lạc Từ Nguyệt thắc mắc nói. Chuyện này thì có liên quan gì.

"Trong Minh Nguyệt Lục Giới có một truyền thuyết lưu truyền. Từ thời hồng hoang, khi mà vũ trụ mới hình thành chưa có ánh sáng, chính ngay lúc đó, từ sâu thẳm bóng đêm đã loé lên một sự sống, sự sống đó đã tạo nên hai nữ tử, hai nữ tử đã dùng quyền năng khơi mở ánh sáng cho vũ trụ này, sáng tạo nên sự sống, tạo lập một thế giới huyền huyền. Hai nữ tử đặt tên cho thế giới này là Minh Nguyệt Lục Giới, tự xưng Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ và Minh Nguyệt Thánh Hoàng Nữ. Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ và Minh Nguyệt Thánh Hoàng Nữ vốn có tình cảm rất tốt, nhưng sau lại xảy ra xung đột đối chọi nhau, mà nguyên nhân lại là vì một chữ tình. Tình đó là do một nam nhân mà ra. Cụ thể diễn biến ta cũng không rõ, chỉ biết là cả hai đều tự phong ấn lẫn nhau. Tuy vậy, trước khi phong ấn bản thân, Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ đã gửi lời cuối đến chỗ Tuyết Miêu vốn là sủng vật của nàng rằng khi Mặt Trăng hóa đỏ nàng sẽ trở về. Hai mươi năm trước ta quan sát mặt trăng đã phát hiện ra dị tượng hóa đỏ mặt trăng, tuy nhiên lại ngay lập tức nhận thấy được rằng mặt trăng màu đỏ bị che lấp ánh sáng, điều này đồng nghĩa với việc Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ đã lọt vào một không gian khác. Lần này đợi lại chính là hai mươi năm, mãi đến mười hai ngày trước thấy mặt trăng màu đỏ trở lại ta mới đoán ra được là Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ một lần nữa trở về. Lại tính ra được cô sẽ đến Bạch Vân Sơn. Hoa Lạc Từ Nguyệt cô chính là Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Minh Nguyệt Thiên Thư.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nghe Yêu Tư Cửu nói thì không khỏi xúng sốt. Nàng... chính là Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ. Không phải chứ, điều này thật bất khả tư nghị.

"Người có chắc không vậy, có nhầm lẫn chỗ nào không a." Hoa Lạc Từ Nguyệt nghi hoặc nói.

Yêu Tư Cửu không mấy nhận ra nhũn mày. "Chắc chắn, phi thường chắc chắn, đừng dùng ánh mắt nghi ngờ đó nhìn ta, ta có thể trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không hiểu, xưa nay ta đoán chưa bao giờ sai."

"À vậy sao." Hoa Lạc Từ Nguyệt gật gật đầu.

Yêu Tư Cửu thấy Hoa Lạc Từ Nguyệt còn chưa chịu tin thì không ngừng vò đầu bứt tai. Hắn chính là ghét nhất bị người khác nghi ngờ a. Cảm giác thật khó chịu mà. Như nhớ ra điều gì, hai mắt Yêu Tư Cửu sáng lên, hưng phấn nói với Hoa Lạc Từ Nguyệt. "Có rồi có rồi, cô có thể triệu hồi Thiên Thư. Thiên Thư là vật sở hữu của Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ, chỉ có Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ mới có thể triệu hồi nó, cô có thể thử a."

Hoa Lạc Từ Nguyệt nghe vậy thì cảm thấy có lý, lập tức theo như lời Yêu Tư Cửu bước lên tọa băng, Tuyết Miêu thì đã nhanh chân nhảy xuống, lúc này đang được Yêu Tư Cửu ẵm trong lòng. Hai mắt gắt gao nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, trời mới biết nó có bao nhiêu khăn trương, đã trăm vạn trôi qua, nó cũng đã ở nơi này chờ chủ nhân trăm vạn năm. Bây giờ gặp được người có thể là chủ nhân của nó biểu nó làm sao không khăn trương, không hồi hộp a.

Kim Huyền, Thủy Long, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo cũng khăn trương nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. Mạc Thiên Kỳ nhiều hơn là lo lắng, không biết nàng có xảy ra chuyện gì không nữa. Tần Thiên Hạo bình thản nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, đáy mắt không mấy nhận ra một tia ám sắc.

Hoa Lạc Từ Nguyệt theo lời của Yêu Tư Cửu, bước lên kệ Băng, khoanh chân ngồi xếp bằng trên tọa băng, hàn khí xâm nhập vào người khiến nàng ban đầu cảm thấy khó chịu, nhưng sau đó một cỗ thoải mái lan tỏa toàn thân, chạy khắp thất kinh bát mạch khiến nàng dễ chịu, cảm giác cơ thể rất nhẹ tựa như tùy thời có thể bay đi bình thường.

Hoa Lạc Từ Nguyệt đưa hai tay chấp lại trước ngực, ngón cái, ngón giữa và ngón út áp lại với nhau. Nàng nhắm mắt lại, miệng lầm lầm đọc chú ngữ mà Yêu Tư Cửu nói, tư thái lúc này nghiêm trang mà ôn trọng, làm cho Yêu Tư Cửu, Thủy Long, Kim Huyền, Tuyết Miêu trong lòng tránh không khỏi một trận xúc động. Nhất là Tuyết Miêu, nó cứ như là thấy được Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ trước, khiến nó cảm thấy hưng phấn không thôi. Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nhìn một màn này cũng tránh không khỏi một phen kinh diễm, nàng... thật sự rất đẹp.

Quanh thân Hoa Lạc Từ Nguyệt như có như không được bao phủ bởi lớp hàn khí mỏng, sương mù lượn lờ khiến cho nàng như ẩn như hiện, tùy thời có thể biến mất bình thường, nhưng lại tăng thêm một loại vẻ đẹp thần bí, dung nhan tuyệt sắc bị sương mù che khuất như ẩn như hiện càng khiến cho nàng thêm một tầng mộng lung hư ảo, chói mắt người nhìn. Một thân bạch y càng có vẻ phiêu dật xuất trần, tinh khiết, duy nữ không lời tả hết. Mối anh đào hé mở, thanh âm tựa chuông bạc chấn động lòng người vang lên.

"Ta - nhân danh Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ, đích chỉ người Minh Nguyệt Thiên thư, ta ra lệnh cho ngươi, ngay lập tức giải trừ phong ấn, bắt đầu từ bây giờ và cả tương lai thuộc quyền sở hữu của Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ - Hoa Lạc Từ Nguyệt ta."

"Minh Nguyệt Thiên Thư, MỞ RA!"

Lời nói vừa dứt, cả thân thể Hoa Lạc Từ Nguyệt nhẹ nhàng bay lên, cuối cùng lơ lửng ở giữa không trung. Lúc này, xung quanh nàng hàn khí dần tan, thay vào đó xuất hiện một vòng hào quang màu bạc bao phủ toàn bộ cơ thể, đem nàng bao bọc ở bên trong. Tiếp đó, vô số con chữ hiện lên, điên cuồng

xoay quanh xung quanh nằng, kí tự mang hơi thở cổ xưa, đối với mọi người tại Minh Nguyệt Lục Giới có lẽ rất lạ lẫm và khó hiểu, tuy nhiên đối với Mạc Thiên Kỳ, Tàn Thiên Hạo và Hoa Lạc Tử Nguyệt mà nói lại rất quen thuộc . Bởi vì kí tự này chính là chữ viết tín học, nó hoàn toàn giống như khi ta đánh chữ trên bàn phím máy tính, chữ viết phía trước, dấu câu phía sau. Nhìn cảnh này, Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo đều cảm thấy kinh ngạc vạn phần. Thật không nghĩ đến, cổ tự ở thế giới này lại là kí tự tín học ở hiện đại

[Giáng Thiên Tuyết : Chỗ này giải thích một chút vì sợ mọi người không hiểu. Minh Nguyệt Lục Giới hiện nay có chữ viết giống hệt chữ quốc ngữ của nước ta hiện nay. Còn cổ ngữ thì lại giống chữ tín học. Ví dụ ta viết chữ hiện tại từ ' Nguyệt ' thì cổ ngữ lại viết thành ' Nguyệtê ']

Hoa Lạc Tử Nguyệt tuy đang nhắm mắt, nhưng nằng dùng tinh thần lực, nhìn thấy một cuốn thiên thư phát sáng mở ra trước mắt, từng chữ từng chữ tiến hành dung nhập vào đầu. Ban đầu nằng cũng rất ngạc nhiên về cổ tự, nhưng ngay sau đó lập tức bình tâm lại tiếp nhận thông tin do Thiên Thư cung cấp.

Minh Nguyệt Lục Giới là thế giới của kiếm tiên. Minh Nguyệt Lục Giới hiện nay tồn tại lục giới lần lượt là Thần Giới, Thiên Giới, Minh Giới, Ma Giới, Yêu Giới và Nhân Giới.

Thần Giới do Thần Đế - Thần Lưu Yên cai quản, xưa nay đều sống cách biệt trong một Không Luân - được xem là một không gian độc lập nhưng quy mô nhỏ. Thần Giới có khả năng tạo ra vạn vật. Tuy nhiên trong nội bộ Thần Giới cũng có không ít mâu thuẫn phát sinh . Thần có tám thân bất tử, có khả năng sáng tạo thế giới. Chia làm mười giai đoạn lần lượt là : Thần Nhân, Thần Quân, Thần Tông, Thần Huyền, Thần Tướng, Thần Tôn, Linh Thần, Phi Thần, Thần Thiên , Thượng Thần. Mỗi giai đoạn đều phân ra cửu cấp nhỏ từ Nhất Thần đến Cửu Thần.

Thiên Giới do Thiên Đế - Thiên Tự Lưu cai quản, thuộc sự quản lí của Thần Giới, cũng nằm trong một không gian độc lập, ngự trị tại tầng thứ chín trên Cửu Trùng Thiên. Tiên nhân không có tám thân bất lão bất tử, chỉ là tiên nhân thông qua tu luyện tiên thuật mà có linh lực, lại nhờ vào sự vận động của linh lực trong cơ thể mới làm giảm tốc độ trưởng thành của cơ thể chậm lại gấp nhiều lần so với phàm nhân dẫn đến tuổi thọ của tiên nhân dài hơn so với phàm nhân. Tu vi càng cao thì tuổi thọ càng dài, đến một thời điểm nào đó liền có thể cưỡi lão hoàn đồng lấy lại tuổi thanh xuân đã mất. Chia làm mười giai đoạn lần lượt là : Tiên Nhân, Tiên Quân, Tiên Tông, Tiên Huyền, Tiên Tướng, Tiên Tôn, Linh Tiên, Phi Tiên, Thiên Tiên, Thượng Tiên. Mỗi giai đoạn đều phân ra cửu cấp nhỏ từ Nhất Tiên đến Cửu Tiên. Để có thể tu tiên đòi hỏi phải có ngộ tính cao, khi tu luyện phải giữ cho tâm thanh tịnh, nếu không rất dễ tẩu hỏa nhập ma, từ đó gia nhập ma đạo trở thành ma tiên.

Minh Giới do Diêm Vương - Diêm Tự Lãnh cai quản, ngự trị dưới lòng đất tầng thứ ba và không thuộc sự quản lí của ai. Trong Lục Giới e rằng chỉ có Minh Giới là yên bình nhất. Thử nghĩ mà xem, Thần Giới ít nhiều gì cũng đã truyền thừa bốn đời Thiên Đế, còn Thiên Giới truyền thừa cũng đã được mười đời Thiên Đế, nhưng Minh Giới lại chỉ truyền thừa có hai đời Diêm Vương đủ thấy Minh Giới có cục diện ổn định nhất trong Lục Giới. Chia làm mười giai đoạn lần lượt là : Quỷ Nhân, Quỷ Quân, Quỷ Tông, Quỷ Huyền, Quỷ Tướng, Quỷ Tôn, Quỷ Linh , Quỷ Hồn, Quỷ Tiên , Thượng Quỷ . Mỗi giai đoạn đều phân ra cửu cấp nhỏ từ Nhất Hồn đến Cửu Hồn.

Ma Giới ngự trị tại Thiên Ma Đại Lục, do Ma Vương - Ma Lãnh Hàn cai quản. Ma Tộc tu luyện cấp Chia làm mười giai đoạn, mỗi giai đoạn đều phân ra cửu cấp nhỏ từ Nhất Ma đến Cửu Ma, lần lượt là : Ma Nhân, Ma Tướng, Linh Ma, Phi Ma, Ma Tông, Ma Tôn, Ma Hoàng, Ma Quân, Thiên Ma, Thượng Ma . Ma Tộc lấy chém giết sát sinh tạo sát kiếp để tăng cường tu vi , sát kiếp càng nặng thì tu vi càng cao.

Ma Lãnh Hàn là một đại ma đầu giết người không thấy máu, tính cách lạnh lùng như Hàn Băng Vạn Năm, vô tình lãnh huyết.

Hơn 500 năm trước một mình y xông vào Ma Giới chém giết đi lên ngôi vị Ma Vương, thủ đoạn rất tàn nhẫn, kẻ không chịu quy phục y đều trở thành âm hồn dưới Huyết Ma Dao của y.

Chỉ trong vòng 300 năm, y đã dựng lại một Ma Giới cường đại như bây giờ, ngay cả Thiên Giới cũng phải e ngại tìm cách tiêu diệt, nhưng vì bản lĩnh của y quá lớn nên không chỉ không giết được y mà còn bị y trả thù nặng nề. Chính vì vậy mà danh tiếng của y trong Lục Giới rất uy vọng, chúng yêu ma vừa nghe tên đã sợ hãi, tiên nhân thấy y cũng phải dè chừng.

Yêu Giới ngự trị tại Yêu Hoàng Đại Lục, do Yêu Vương Yêu Tự Lục cai quản. Yêu Tộc tu luyện cấp Chia làm mười giai đoạn, mỗi giai đoạn đều phân ra cửu cấp nhỏ từ Nhất Yêu đến Cửu Yêu, lần lượt là : Yêu Nhân, Yêu Tướng, Linh Yêu, Phi Yêu, Yêu Tông, Yêu Tôn, Yêu Hoàng, Yêu Quân, Thiên Yêu, Thượng Yêu.

Yêu Tự Lục Nguyên thân của y là một Cửu Vĩ Thiên Hồ, trời sinh đã là vương giả. Là một kẻ nguy hiểm, ngoài mặt thì tùy hứng thích làm xằng làm bậy, cả ngày toàn làm những chuyện vô nghĩa nhưng thực chất y lại là kẻ có tâm cơ rất sâu. Dung mạo của y thì có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, đủ để mê hoặc nhân tâm, khiến người ta say mê điên đảo.

Yêu Vương và Ma Vương có tính cách trái ngược nhau nhưng họ lại là bạn thân với nhau, tình cảm cũng không phải tốt bình thường, khó có thể nói hết được. Cũng chính vì thế mà suốt mấy trăm năm nay hai giới Yêu Ma luôn là bạn bè thân thiết với nhau, cũng chưa hề có xung đột gì.

Yêu Tộc và Quỷ Tộc thường chia ra làm hai con đường tu luyện : Một là tu luyện thành Lệ Yêu và Lệ Quỷ chuyên hại người, tạo sát kiếp tăng tu vi. Hai là làm Thiện Yêu và Thiện Quỷ để tu luyện thành tiên, chuyên làm việc thiện, tinh tâm tu hành trở thành tiên.

Để phân giữa Thiện Quỷ, Thiện Yêu và Lệ Yêu, Lệ Quỷ, thiên địa quy tắc quy định Thiện Yêu, Thiện Quỷ khi xuất ra kí hiệu cấp bậc sẽ xuất hiện một luồng ngân quang đang xen, và thứ này không thể làm giả được. Lệ Yêu và Lệ Quỷ khi xuất ra kí hiệu cấp bậc sẽ xuất hiện hắc quang đan xen. Quy định này nhằm phân biệt Thiện Yêu, Thiện Quỷ với Lệ Yêu, Lệ Quỷ để tránh giết hại Thiện Yêu và Thiện Quỷ.

Một số Yêu Tộc thường đến nhân giới quấy rối, nhiễu loạn cuộc sống con người, từ đó bắt người ăn thịt, hút dương khí của con người để tăng tu vi, những thứ đó được xem như Lệ Yêu - những yêu quái xấu xa. Nhưng có những yêu quái tốt bụng, chuyên giúp người để tăng tu vi, tu luyện thành tiên thì được gọi là Thiện Yêu.

Nhân Giới thì trải rộng khắp mười đại lục, bao gồm hàng trăm Quốc Gia lớn nhỏ. Trong đó phải kể đến Thập Đại Cường Quốc lớn mạnh nhất lần lượt là :

- Nguyệt Hoa Quốc do hoàng tộc họ Hoa cai trị, lãnh thổ trải rộng khắp Nguyệt Vân Đại Lục ;
- Hàn Mai Quốc do Hoàng Tộc họ Hàn cai trị, ngự trị tại Mai Hoa Đại Lục ;
- Lan Tâm Quốc do Hoàng tộc họ Minh cai trị, ngự trị tại Minh Lan Đại Lục ;
- Lãnh Vân Quốc do Hoàng tộc họ Lãnh cai trị, ngự trị tại Lãnh Hàn Đại Lục ;
- Ngọc Băng Quốc do Hoàng tộc họ Hiên Viên cai trị, ngự trị tại Ngọc Long Đại Lục ;
- Thượng Quan Quốc do Hoàng tộc họ Thượng Quan cai trị, ngự trị tại Quang Linh Đại Lục ;
- Nạp Lan Quốc do Hoàng tộc họ Nạp Lan cai trị, ngự trị tại Lưu Vĩ Đại Lục ;
- Đào Thiên Mộc Quốc do Hoàng tộc họ Đông Phương cai trị, ngự trị tại Đào Vũ Đại Lục ;
- Họa Bạch Quốc do Hoàng tộc họ Bạch cai trị, ngự trị tại Vô Ưu Đại Lục ;
- Vũ Phong Quốc do Hoàng tộc họ Vũ cai trị, ngự trị tại Lam Tinh Đại Lục.

Con người cũng có thể tu tiên, Thông thường thì khi Phàm Nhân muốn tu tiên phải trải qua mười cấp tu tiên lần lượt là : Sơ Kỳ, Trung Kỳ, Nguyên Kỳ, Anh Kỳ, Trúc Cơ, Trúc Vi, Lịch Kiếp, Thiên Kỳ, Thượng Kỳ, Độ Kiếp. Đến cấp Độ Kiếp phải trải qua Lôi Kiếp, tùy tu vi và đạo hạnh mà sẽ có Lôi Kiếp khác nhau. Sau khi vượt qua Lôi Kiếp thì sẽ có cơ hội được cải lão hoàn đồng.

Ngoài ra, Minh Nguyệt Lục Giới còn tồn tại các chủng tộc khác, nhưng điểm chung của chúng đều tu luyện thành tiên, cấp bậc tu luyện cũng giống nhau, trải qua tám mươi một kiếp nạn và cuối cùng là lôi kiếp mới có thể phi thăng thành tiên.

Long Tộc ngự tại dưới tầng sâu nhất của biển cả, trải rộng khắp tứ hải, phân biệt là Đông có Đông Long Cung do Đông Cung Long Vương - Long Tử Du cai quản, Tây có Tây Long Cung do Tây Cung Long Vương - Long Tử Hạ cai quản, Nam có Nam Long Cung do Nam Cung Long Vương - Long Tử Hàn cai quản, Bắc có Bắc Long Cung do Bắc Cung Long Vương - Long Tử Vân cai quản. Trong Tứ Đại Long Vương thì Long Tử Hạ là nữ, còn lại là nam. Long Cung xung quanh được thiết đặt trận pháp và kết giới do Thánh Long kiến tạo, bảo vệ Long Tộc khỏi sự dòm có và nguy hiểm từ bên ngoài, đường ra chỉ có Tứ Đại Long Vương, Tứ Đại Long Thái Tử, Tứ Đại Long Nữ, Tứ Đại Long Tử, một số Long Cung Công Chúa và Long Cung Hoàng Tử là biết rõ và có thể ra ngoài. Long Tộc xưa nay rất ít khi xuất hiện trong Lục Giới, chỉ khi nào có chuyện hoặc việc gì thì Long Tộc mới xuất hiện.

Ngư Tộc tồn tại trong một không gian riêng biệt. Không gian này do Ngư Thánh sáng tạo. Cũng giống như Long Tộc, Ngư Tộc cũng cách biệt với thế giới bên ngoài. Ngư Tộc chính là Nhân Ngư - được con người gọi là mĩ nhân ngư, bởi vì nhân ngư có hình dạng phía trên giống người, phía dưới thay vì đôi chân lại là đuôi cá. Nhân Ngư có tu vi ít nhất năm trăm năm đã có thể biến đuôi cá thành đôi chân, đi lại sinh hoạt giống con người. Nhân Ngư còn có đặc điểm khi khóc nước mắt hóa thành Lam Hải Trân Châu. Tuy nhiên nhân ngư lại không biết khóc, họ chỉ khóc khi thật sự xúc động, bị thương.

Điều Tộc là chủng tộc các loại chim, trong đó Đại Bàng được coi là Vương của Điều Tộc, mệnh danh Kim Thiên Điều. Điều Tộc cũng trong một không gian do Điều Thánh tạo ra, cô lập với thế giới bên ngoài.

Thiên Giới hiện nay nổi tiếng và có thể lực lớn ảnh hưởng đến Thiên Giới là Ngũ Đại Tiên Sơn, lần lượt là : Bạch Vân Sơn, Thanh Tâm Sơn, Từ Nga Sơn, Linh Phong Sơn và Hòa Nghi Sơn.

Trong đó, Bạch Vân Sơn là Tiên Phái có danh vọng nhất, mặc dù chỉ mới xây dựng cách đây một ngàn năm nhưng đã có hơn một vạn đệ tử, đa số thần tiên trên Thiên Giới đều là do Bạch Vân Sơn đào tạo nên. Bạch Vân Sơn do Cửu Vĩ Thượng Thần trên Thần giới, nhận lệnh của Thần Đế mà hạ Thiên Giới lập nên Bạch Vân Sơn, sau lại từ Thiên Giới thu được ba đệ tử là Đại đệ Tử Lãnh Tà Trần, Tam đệ tử là Linh du Phi, tứ đệ tử là Phong Dật Lưu. Riêng nhị đệ tử Phong Vân Lưu Thủy lại chính là....

Vừa nghe đến đây, Hoa Lạc Tử Nguyệt không khỏi kinh ngạc, thật không nghĩ tới Phong Vân Lưu Thủy lại là....

Suy nghĩ đình trệ chốc lát nàng tiếp tục tiếp nhận thông tin.

Bạch Vân Sơn hiện tại do Phong Vân Lưu Thủy tiếp quản làm chủ môn, cùng Nghiêm Tôn Lãnh Tà Trần và Vũ Tôn Phong Dật Lưu tiếp quản Bạch Vân Sơn, Linh Tôn thì đã rời Thiên Giới đến Nhân Giới kết duyên cùng với Nguyệt Hoa Nữ Hoàng Hoa Tự Minh Ân vì Hoàng Phu. Riêng Cửu Vĩ Thượng Thần thì đã trở về Thần giới.

....

Từ thuở hồng hoang, khi vũ trụ mới được hình thành, thế giới chìm trong bóng đêm vô tận. Một luồng sáng loé lên trong bóng đêm vô tận, hai sự sống mới được hình thành. Một đại diện cho cái thiện chính là Ngân Nguyệt Thánh Vương, một đại diện cho cái ác chính là Huyết Nguyệt Thánh Hoàng

Ngân Nguyệt Thánh Vương đại diện cho sức mạnh của sự sống, có khả năng sáng tạo ra thế giới, thiết lập trật tự.

Huyết Nguyệt Thánh Hoàng đại diện cho thể lực tà ác đen tối, chuyên huỷ diệt sự sống, và phá huỷ trật tự.

Hai thể lực được sinh ra là để đối đầu nhau, trợ giúp nhau cùng phát triển duy trì sự cân bằng quy tắc thiên địa.

Hiểu được điều đó, Ngân Nguyệt Thánh Vương và Huyết Nguyệt Thánh Hoàng đã cùng nhau sáng tạo nên thế giới.

Ngân Nguyệt Thánh Vương dùng Thánh Lực ban phát ánh sáng cho vũ trụ. Tạo ra vạn vật, lập nên quy tắc thiên địa. Dùng đất nặng nên con người lập nên Nhân Giới, lại ban cho chúng linh thức. Lựa chọn từ nhân loại những người có năng lực, ban phát cho họ Thần Lực tạo nên Thần Giới giúp Ngân Nguyệt Thánh Vương cai quản vũ trụ. Sau vài trăm vạn năm, có vài vị Thần kết hợp với con người tạo nên bán thần, nhưng vì huyết mạch không thuần mà tu vi không cao. Từ đó sáng tạo nên Thiên Giới.

Lại dùng năng lượng hỗn độn tạo ra các Thánh Thú như Hoàng Kim Long, Hoàng Kim Phượng Hoàng, Nhân Ngư, Kim Thánh Điều... cho chúng sinh sôi nảy nở tạo ra các chủng tộc như ngày nay.

Huyết Nguyệt Thánh Hoàng dùng hỗn độn hắc ám chi lực tạo nên Thánh Ma và Thánh Yêu, sáng lập nên Ma Giới và Yêu Giới. Cho các giới chém giết lẫn nhau, tạo nên thế cục chính tà bất phân lưỡng lập. Lại quy định tà bất thắng chính.

Ngân Nguyệt Thánh Vương đại diện cho cái thiện và Huyết Nguyệt Thánh Hoàng đại diện cho cái ác. Hai người đại diện cho hai thể lực luôn đối chọi nhau, theo lí nên hận nhau thấu xương, nhưng kì lạ là hai người lại phá lệ thân thiết, tình cảm rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Khế Ước Linh Thú

Một lúc sau, ngân quang xung quanh Hoa Lạc Từ Nguyệt dần biến mất, cả thân thể hạ xuống tọa băng, nàng dần mở mắt ra, đáy mắt thoáng hiện tia lưu động phảng phất như có ánh sáng thất thải lưu ly lưu chuyển bên trong. Toàn bộ tinh hoa trong thiên địa như là ở trong mắt nàng bình thường, mĩ bất ngôn từ.

Khi tiếp nhận thông tin do Minh Nguyệt Thiên Thư truyền tải thì lúc đó nàng cũng đã tiếp nhận kí ức của kiếp trước, đồng thời nàng cũng cảm nhận được linh lực trong cơ thể có sự biến đổi. Nói chính xác hơn là nàng thăng cấp, không cần vượt Lôi Kiếp mà vẫn có thể thăng cấp, trực tiếp thăng thành Tiên Nhân, đây thật sự là ngoa a. Chắc hẳn nếu để những tu chân giả kia biết được chắc sẽ nổi điên, ghen tị đến chết.

Không chỉ vậy, khả năng tiên đoán, biết trước tương lai của nàng cũng cao hơn, bây giờ trong Lục Giới này, chỉ cần nàng muốn biết chuyện gì là ngay lập tức Minh Nguyệt Thiên Thư sẽ truyền thông tin vào đầu nàng. Tuy nhiên, vì tu vi của nàng hiện còn thấp nên điều khiển Minh Nguyệt Thiên Thư cũng không được suông sẻ, tu vi càng cao thì việc điều khiển Minh Nguyệt Thiên Thư càng suông sẻ.

Cao hứng hơn là nàng còn nhận được một bộ tâm pháp tên là Minh Nguyệt Tâm Pháp. Kì thực trước kia khi ở thể kí 21, nàng trong đầu là có xuất một bí pháp tu luyện, tên gọi Nhật Minh Bí Pháp. Nhật Minh Bí Pháp thực chất là bộ bí pháp sơ cấp của Minh Nguyệt Tâm Pháp. Minh Nguyệt Tâm Pháp gồm ba bộ bí pháp là Nhật Minh Bí Pháp, Thiên Minh Bí Pháp, Thượng Minh Bí Pháp. Sau khi luyện xong Minh Nguyệt Tâm Pháp thì sẽ trở thành vị Thánh tối cao của Minh Nguyệt Lục Giới, có khả năng xé rách không gian, xuyên thời không, thậm chí sáng tạo thế giới, đây cỡ nào là điều tốt đẹp a. Thật không nghĩ đến, một lần xuyên không nàng lại trở thành đại boss thế giới này, bây giờ nàng có thể hiểu tại sao lại có nhiều người tha thiết ước mơ xuyên không như vậy rồi, ở thể kí 21 người chỉ là nhân viên, nhưng chỉ cần xuyên không một cái liền thành đại boss, đây là cỡ nào hạnh phúc a. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy vui vẻ không thôi.

Ngay lúc Hoa Lạc Từ Nguyệt đang còn chìm đắm trong thế giới của nàng, thì trong lòng nhiều hơn một thứ mềm mại. Nàng hoàn hồn nhìn vào thứ đang ở trên người mình thì thấy một khối tuyết cầu, này không phải là Tuyết Miêu sao.

Tuyết Miêu ban nãy thấy Hoa Lạc Từ Nguyệt thành công triệu hồi Minh Nguyệt Thiên Thư thì trong lòng vui vẻ, kích động, cao hứng không thôi. Nó đã chờ chủ nhân rất lâu rồi, nay thấy người ngay tại trước mặt nó bảo nó làm sao không kích động đây.

Tuyết Miêu càng nghĩ càng thấy uất ức, tròng mắt ướt đầm, đôi mắt ngập nước tràn đầy uỷ khuất nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, trong đôi mắt đó còn xem lẫn nhung nhớ, hoài niệm...

Hoa Lạc Từ Nguyệt thấy vậy thì chợt cảm thấy áy náy không thôi. Thật là đã uỷ khuất Tuyết Miêu rồi. Ôn nhu nhìn Tuyết Miêu nhẹ giọng nói. " Xin lỗi, đã để ngươi lo lắng và chờ đợi bao năm qua. "

" Không, không sao cả, chỉ cần ngươi trở về là tốt rồi. " Tuyết Miêu không kiềm nén được khóc lên, vừa khóc vừa nói.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhẹ vuốt lông Tuyết Miêu, một bên vừa nói lời an ủi.

Thủy Long, Yêu Từ Cửu, Kim Huyền thì kích động tiến đến Hoa Lạc Từ Nguyệt cung kính quỳ xuống nói. " Tam Thú tham kiến Minh Nguyệt Thánh

Vương Nữ. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt đối với tam thú chính là một cái gạt đầu nhẹ, thanh âm nhẹ nhàng nhưng cũng đầy uy nghiêm vang lên "Đứng lên hết đi, vất vả các ngươi rồi. "

Tam thú đồng loạt đứng dậy, cung kính nói. "Tạ Vương Nữ, đây vốn là công việc của chúng thần. Được làm việc cho người là vinh hạnh của chúng thần, cho dù có phải hi sinh thân này cũng không hối hận. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe xong thâm cảm thấy vui mừng, đối với tam thú cũng là cực kì hài lòng. Ôn nhu nói. "Ân, rất tốt. "

Nàng quay sang Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo đang đứng cách đó không xa thì thấy hai người đang nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, có kính sợ, có bi thương, có vui vẻ, có lo lắng, có không tha, nhiều hơn chính là yêu say đắm. Dù loại cảm xúc trong đôi mắt của hai nam tử khiến nàng sững sờ không thôi, đây là làm sao a, lòng màu không khỏi nhũn nhũn, quan tâm hỏi. "Hai người sao vậy. "

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nghe vậy thì lo lắng nhìn nàng, mím mím môi muốn nói lại thôi.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn hai người một lúc thì chợt hiểu, ôn nhu nói. "Yên tâm ta sẽ không bỏ hai người đâu. Dù sao hai người cũng đã là người của ta. Sao ta có thể buông tay hai người đây. "

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nghe vậy thì vui vẻ không thôi. Nở nụ cười hướng nàng nói. Thanh âm ôn nhu lại chan chứa yêu say đắm vang lên. "Ân, ta biết là sẽ vậy mà. Nàng không lí gì bỏ rơi chúng ta a. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt cười nói. "Ân. "

Tuyết Miêu nằm trong lòng Hoa Lạc Tử Nguyệt sau khi ổn định tinh thần liền như nhớ ra điều gì đó liền nói. Thanh âm hưng phấn, vui vẻ lại xen lẫn khẩn trương. "Chủ nhân, bây giờ người mau khế ước với ta đi. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt quay sang Tuyết Miêu nghĩ một chút rồi gạt đầu. Dù sao Tuyết Miêu vốn là sủng vật của nàng ở kiếp trước, lúc đó là vì muốn bảo toàn Tuyết Miêu nên mới phải cưỡng chế giải trừ khế ước, phải biết rằng khế chủ mà chết thì khế sủng cũng mất mạng. Tuyết Miêu đã theo nàng rất lâu, nàng làm sao có thể nhẫn tâm để Tuyết Miêu vì nàng mà mất mạng đây. "Được. "

Dứt lời nàng liền đặt tay để lên đầu Tuyết Miêu, trong miệng nhẩm chú ngữ phức tạp, hai mắt nhắm lại tập trung tinh thần.

Một lúc sau, thiên địa quy tắc bùng xuống tạo ra trận đồ xung quanh Hoa Lạc Tử Nguyệt và Tuyết Miêu, ngân quang bao bọc lấy hai người trong đó. Đồng thời hai đạo thanh âm vang lên.

"Ta - Hoa Lạc Tử Nguyệt - Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ hướng ngươi Tuyết Miêu lập khế ước linh thú, từ nay về sau lấy mệnh tướng đối, đồng sinh cộng tử, ngươi có đồng ý không? "

"Ta - Tuyết Miêu đồng ý khế ước, từ nay về sau nguyện cùng khế chủ - Hoa Lạc Tử Nguyệt - Minh Nguyệt Thánh Vương Nữ đồng sinh cộng tử, trung thành tận tâm, quyết không hai lòng, nguyện cả đời vì người mà sống. Quyết không làm trái lời thề, nếu làm trái tình nguyện hồi phi yên diệt. "

Dứt lời, ngân quang phát ra càng thịnh, giữa Hoa Lạc Tử Nguyệt và Tuyết Miêu dần xuất hiện mối liên kết, năng lượng linh lực của cả hai cũng lần lượt chảy vào người đối phương. Ngân quang dần suy yếu, thiên địa quy tắc khế ước dần biến mất. Chưa dừng ở đó, ngay lập tức thiên địa quy tắc thăng cấp liền bao vây lấy Hoa Lạc Tử Nguyệt và Tuyết Miêu, hào quang thăng cấp hiện lên. Hoa Lạc Tử Nguyệt từ Nhất Thiên Tiên Nhân trở thành Tiên Tông Nhất Thiên. Tuyết Miêu thì từ Hoàng Thần Thú Cửu Nguyệt trở thành Vương Thần Thú Tam Nguyệt.

Sau khi ngân quang yếu dần, thiên địa quy tắc thăng cấp biến mất. Hoa Lạc Tử Nguyệt mạnh mẽ mở mắt ra, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía câu hồn đoạt người. Tam thú cùng Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thấy vậy không khỏi ngây người một lúc sau mới tỉnh lại. Đồng thời thâm than trong lòng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt phả ra một ngụm trọc khí. Về mặt bình thân nhìn không ra cảm xúc. Tuy nàng một lần thăng lên nhiều giai nhưng là so với thực lực kiếp trước thì vẫn còn rất yếu. Từ Thiên Cấp đến Thánh Cấp không phải là chuyện dễ, nhưng nàng tin nàng có thể làm được, rất nhanh thôi.

Minh Nguyệt Lục Giới thì chỉ có sáu giới là Thần - Thiên - Minh - Nhân - Yêu - Ma. Nhưng kì thực vẫn còn một giới nữa chính là Thánh Giới.

Thánh Giới nằm trong một không gian khác, đó là một cái không gian rất cường đại. Thánh Giới đứng đầu là Thánh Đế, là Chủ nhân tối cao của Thần Phong Vũ Trụ. Mà Minh Nguyệt Lục Giới lại là một phần của Thần Phong Vũ Trụ. Theo giải thích đơn giản thì Thánh Đế mới là Boss Chủ, còn nàng chỉ là một trong các Boss quản lí. Quan trọng hơn là nàng lần này hạ phạm lịch lãm đã trải qua trăm vạn năm, trải qua biết bao nhiêu kiếp luân hồi chuyển thế, có kiếp là người, yêu, ma, quỷ, thú, tiên, thần. Dù loại kiếp nạn phải trải qua tại nhiều không gian khác nhau. Chủ yếu là để hiểu hơn về nhân sinh tồn tại, thiên địa vạn vật, từ đó cảm ngộ ra được Vũ Trụ Quy Tắc, thuận lợi tấn giai. Mà kiếp này lại có kiếp nạn lớn nhất của nàng, cũng là nặng nề nhất, hung hiểm nhất, chỉ cần đi sai một bước đó chính là vạn kiếp bất phục.

Nhưng điều nàng thắc mắc là rõ ràng kiếp nạn này của nàng là kiếp nạn quan trọng, sao còn cho nàng hồi phục kí ức sớm như vậy, mấy kiếp trước toàn đến giai đoạn cuối cùng mới khôi phục kí ức mà. Kì lạ nha, thật sự rất kì lạ. Rốt cuộc thì Thánh Đế tính làm gì đây, thật khó hiểu.

Nghĩ mãi vẫn không ra, Hoa Lạc Tử Nguyệt dứt khoát không thèm nghĩ nữa, chẳng phải cô nhân có câu 'Thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng' sao. Đến thời điểm tự nhiên sẽ rõ.

Tuyệt Miêu từ thăng cấp tỉnh lại lập tức vui vẻ hướng Hoa Lạc Tử Nguyệt cười vui vẻ nói. " Chủ nhân ta thăng cấp rồi ,thật tốt quá a. "

" Ân, chúc mừng ngươi. " Hoa Lạc Tử Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tam thú thấy một màn vừa rồi cũng cảm thấy vui vẻ vạn phần. Nhìn xem, chủ nhân của họ rất cường đại, rất mỹ... Tóm lại rất tốt a.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, đáy mắt không tránh khỏi tuyệt điểm sắc, tuy biết nàng rất đẹp nhưng lại không nghĩ đến bây giờ xem nàng còn đẹp hơn nữa, vẻ đẹp của nàng quá chói mắt, mỹ bất ngôn từ.

Chỉ thấy nữ tử một thân bạch y phiêu dật xuất trần, dung nhan mỹ lệ tuyệt sắc lạnh nhạt , thần bí mà quyến rũ, tính khiết lại phong tình vạn chủng, tuy mâu thuẫn nhưng khi xuất hiện trên người nữ tử lại rất hoà hợp, dường như nó vốn là như thế bình thường. Thủy mâu trong vắt lạnh lùng, bên trong lại mang vẻ lạnh lùng xa cách. Khí chất cao quý, lạnh lùng trong như mặt trăng, thực không ăn nhân gian khói lửa. Lại như ẩn như hiện một cô uy nghiêm vương giả khí, khiến người khác không khỏi xuất từ trong sâu thẳm đáy lòng thần phục nàng, từng cái giờ tay nhắc chân đều là một phen tao nhã, tự nhiên.

Hoa Lạc Tử Nguyệt không thèm để ý Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo dùng ánh mắt nóng rực nhìn nàng mà hướng Thủy Long, Yêu Tư Cửu và Kim Huyền lạnh nhạt nói . " Tam thú các ngươi tính kế tiếp làm gì, đi theo ta hay vẫn ở lại đây. "

Tam thú nghe xong lập tức vui mừng cung kính nói. " Chúng thần nguyện đi theo chủ nhân cả đời. Tuyệt không hối hận. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt gật đầu tiếp nói. " Nếu đã vậy thì Tam thú các ngươi tự chọn một trong hai người Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo làm kẻ ước chủ đi. "

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nghe Hoa Lạc Tử Nguyệt gọi tên bản thân thì khẽ sùng sờ nhìn nàng, thấy nàng cũng nhìn với ánh mắt tràn đầy ý cười thì cũng đáp trả lại nàng một nụ cười vui vẻ . Giữa ba người cũng không cần gì nhiều lời nói, chỉ cần một cái nhìn của đôi phương là đã hiểu ý đôi phương rồi, điểm này cũng là niềm tự hào của hai người .

Tam thú nghe xong Hoa Lạc Tử Nguyệt thì cũng hiểu rõ, tam thú cũng là nhìn ra được Vương Nữ là thật tâm quan tâm đến hai nam nhân này, quan hệ tất không bình thường nên mới không ngại dẫn cả hai đến đây. Cũng liền không nhiều lời, tam thú liếc mắt nhìn nhau sau đó lần lượt hướng Hoa Lạc Tử Nguyệt nói .

" Vương Nữ, ta nguyện kẻ ước với Mạc Thiên Kỳ. " Thủy Long Cung kính nói.

" Vương Nữ, ta nguyện ý kẻ ước với Tần Thiên Hạo. " Kim Huyền kiên định nói.

" Chủ Nhân, ta nguyện đi theo người, cầu người thu nhận ta. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn tam thú , suy nghĩ một chút liền gật đầu. " Được, vậy Thủy Long và kim Huyền mau kẻ ước đi. "

Lại nhìn xem Yêu Tư Cửu, thật ra nàng cũng rất thích hồ ly, này hồ ly cũng không sai, kẻ ước cũng tốt. Nàng lúc trước khi hạ giới tình cờ gặp được Tuyệt Miêu lúc đó còn là Linh Thú cấp thấp, toàn thân tràn đầy vết thương, nhưng ánh mắt quật cường nhìn nàng, lúc đó liền động lòng cứu nó một mạng, giữ bên người làm sủng vật. Lại không nghĩ đến nó có bộ dạng rất đẹp, thiên phú không tồi. Liền kẻ ước với nó, đưa về Thánh Giới làm sủng vật. Nay thấy Yêu Tư Cửu hồ ly này cũng rất đẹp, thiên phú không tồi liền gật đầu đồng ý. " Được, vậy kẻ ước. "

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo cảm kích nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Hai người biết là nàng lo cho hai người . Muốn giúp hai người tăng tu vi, liền cũng không nói nhiều làm theo, hai người dù thế nào cũng đều tin tưởng Hoa Lạc Tử Nguyệt . Nàng chắc chắn sẽ không bao giờ làm hại hay tổn thương hai người, hai người đồng thời cũng vậy.

Ba đạo ngân quang hiện lên, tam đạo thiên địa quy tắc kẻ ước xuất hiện xoay quanh Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo. Một lúc sau, ngân quang yếu dần, thiên địa quy tắc kẻ ước cũng biến mất, kẻ ước thực hiện xong.

Tiếp liền không ngoài dự đoán xuất hiện thiên địa quy tắc thăng cấp. Ngân quang sau khi biến mất, thăng cấp thành công.

Theo đó thực lực ba người, tam thú cũng biến đổi.

Hoa Lạc Tử Nguyệt vốn là Tiên Nhân Nhất Thiên thành Tiên Tông Nhất Thiên . Yêu Tư Cửu vốn là Hoàng Linh Thú Bát Nguyệt thành Vương Linh Thú Nhị Nguyệt . Tuyệt Miêu thì không có dấu hiệu thăng cấp, Thần cấp cần nguồn linh lực rất lớn, nên nó đành phải đợi.

Mạc Thiên Kỳ thăng thành Tiên Nhân Ngũ Thiên. Kim Huyền từ ngọc linh thú lục nguyệt thành hoàng linh thú lục nguyệt.

Tần Thiên Hạo thăng thành Tiên Nhân Nhị Thiên. Thủy Long từ tôn linh thú ngũ nguyệt thành ngọc linh thú ngũ nguyệt .

Sau khi thăng cấp, Hoa Lạc Tử Nguyệt nở nụ cười hài lòng nhìn tứ thú và nhị nhân.

Thực ra, kẻ ước bình thường là không thể thăng cấp, nhưng cái chú ngữ kẻ ước của nàng là kẻ chú thượng cổ, dùng nó kẻ ước có thể giúp huyền thú và kẻ chủ đồng thời tăng tu vi, quan hệ bình đẳng như nhau, kẻ chủ mà chết thì kẻ sủng cũng mất, và ngược lại kẻ sủng mà chết thì kẻ chủ cũng sẽ chịu tổn thương.

Nhưng do sự biến đổi theo thời gian mà Kẻ chú thượng cổ lại bị biến đổi thành kẻ chú linh hồn và kẻ chú tướng sinh. Kẻ chú linh hồn là dùng linh

hòn để kẻ ước, dùng hình thức này thì huyền thú và kẻ chủ sẽ bình đẳng trong quan hệ. Còn kẻ chủ tướng sinh là dùng sinh mạng để kẻ ước, theo đó huyền thú phải phục tùng mệnh lệnh của kẻ chủ, nếu có ý phản bội sẽ bị hôi phi yên diệt, cả đời chỉ có thể trở thành nô lệ cho kẻ chủ, vĩnh viễn không có tự do. Điểm chung là hai loại kẻ ước này đều không có khả năng đồng thời tăng tu vi cho cả huyền thú và kẻ chủ khi kẻ ước, kẻ chủ chết thì kẻ sủng cũng mất, kẻ sủng chết thì kẻ chủ cũng không bị ảnh hưởng gì. Huyền thú và kẻ chủ phải tự tu luyện để tăng tu vi chứ không thể tăng tu vi cho nhau.

Trong Minh Nguyệt Lục Giới hiện nay thì kẻ chủ tướng sinh được sử dụng rộng rãi hơn, bởi vì những kẻ chủ kia chỉ kẻ ước với huyền thú chỉ vì một mục đích là biến chúng thành nô lệ, vì họ bán mạng và sử dụng. Kẻ chủ linh hồn chỉ có một số ít sử dụng.

Bình thường khi kẻ ước bằng kẻ chủ thượng cô thì cả kẻ chủ và kẻ sủng đều sẽ chuyển giao linh lực cho nhau nhờ đó mà đồng thời thăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Kết Giao Bằng Hữu.

Đám người Hoa Lạc Tử Nguyệt sau khi sắp xếp xong liền rời khỏi sơn động. Lúc mọi người ra ngoài cũng đã là sáng sớm hôm sau. Bất tri bất giác đã hết một ngày, chỉ còn một buổi chiều là kết thúc cuộc thí luyện. Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn một chút xung quanh sau liền dẫn đầu đi trước. Mạc Thiên Ki và Tàn Thiên Hạo không nói một lời liền đi theo, còn Tuyết Miêu, Yêu Tư Cửu, Thủy Long, Kim Huyền đã trở về không gian linh thú.

*****

Vân Nguyệt Điện

Phong Vân Lưu Thủy, Lãnh Tà Trần, Phong Dật Lưu và Lãnh Vân Hàn đồng thời ngạc nhiên nhìn chăm chăm nhóm Hoa Lạc Tử Nguyệt bên trong Vân Linh Kính. Bốn người có thể nhận ra tu vi của ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt lúc này, đây cũng khiến họ quá bất ngờ. Chỉ chưa đầy một ngày, Hoa Lạc Tử Nguyệt liền trở thành Tiên Tông Nhất Thiên, Mạc Thiên Ki là Tiên Nhân Ngũ Thiên, Tàn Thiên Hạo thành Tiên Nhân Nhị Thiên. Đây cũng quá thần kì rồi. Người ta tu tiên phải ít nhất năm ngàn năm mới phi thăng thành Tiên, còn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt thì chỉ cần qua một đêm liền trở thành Tiên. Có cần cho người tu tiên bọn họ sống không a.

Phong Dật Lưu bất khả tư nghị nhìn đám người Hoa Lạc Tử Nguyệt, chỉ một lúc liền từ kính ngạc trở thành vui vẻ nói. "Nguyệt Nhi quả không hổ là nữ nhi của tam sư huynh, còn có hai nam nhân kia nữa, người dị giới quả thật không tầm thường a."

Phong Vân Lưu Thủy gật đầu xem như đồng ý, ánh mắt thâm thúy nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Lãnh Tà Trần chỉ kính ngạc thoáng qua, sau liền im lặng không nói gì.

Lãnh Vân Hàn nhìn ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt hâm mộ không thôi, không hề có một tia ghen ghét, y đã tu luyện bốn ngàn năm, chỉ vừa phi thăng cách đây không lâu, nên hiểu rất rõ sự vất vả trong đó. Nay nhìn thấy ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt có thành tựu như vậy thì vui mừng không thôi.

"Chuyển tiếp." Trầm mặc hồi lâu, Phong Vân Lưu Thủy liền lạnh lùng nói.

Lãnh Vân Hàn kính ngạc nháy mắt liền dùng phép chuyển hình ảnh.

Phong Vân Lưu Thủy, Lãnh Tà Trần, Phong Dật Lưu bắt đầu nhìn hình ảnh trong Vân Linh Kính. Về mặt bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

****

Vân Tiêu Điện.

Ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt đi vài vòng liền tìm đủ năm gốc Vân Thiên Thảo. Trên đường đi rất thuận lợi hầu như không gặp chuyện gì, cho dù có cũng rất nhanh bị xử lí.

Sau khi tìm đủ năm gốc Vân Thiên Thảo, ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt liền tiến tới bia rừng, tìm truyền tống trận trở về Vân Tiêu Điện. Lúc về đến nơi, thì ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn thấy đã có đại đa số người có mặt, xung quanh không ngừng có người bước ra từ truyền tống trận.

Cách đó không xa là Lãnh Vân Hàn. Y vận thanh y, ôn hoà nhã nhặn nở nụ cười đứng đó không ngừng nhận Vân Thiên Thảo từ các đệ tử.

Ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt đi về phía Lãnh Vân Hàn, hơi gật đầu nói. "Vân Hàn sư huynh. Đây là năm gốc Vân Thiên Thảo." Dứt lời đưa năm gốc Vân Thiên Thảo lấy từ Giới Linh* đến trước mặt Lãnh Vân Hàn.

* Giới Linh : gần giống không gian trừ vật, tồn tại trong tâm thức của tu chân giả.

Lãnh Vân Hàn mỉm cười ôn hoà nhận lấy năm gốc Vân Thiên Thảo. " Ân, ba người vất vả rồi. "

" Không có gì. Bọn muội không làm phiền sư huynh nữa. "

" Ân "

Ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đội khi tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ thì cũng đã giữa trưa. Lãnh Vân Hàn lúc này mới nói. " Cũng không còn sớm, mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi, chiều tập hợp tại Vân Tiêu Điện nghe kết quả. "

" Vâng, sư huynh đi thông thả. " Mọi người uể oải nói. Dứt lời liền lần lượt rời đi, trở về nơi ở.

" Tử Nguyệt, ngươi thế nào, làm tốt không. "

Ngay lúc ba người Hoa Lạc Tử Nguyệt muốn rời đi thì một giọng nữ vang lên đằng sau lưng nàng. Kế tiếp trên vai nhiều hơn một bàn tay. Hoa Lạc Tử Nguyệt khẽ nhú mày nhìn lại thì phát hiện người tới là Nam Cung Hồng Liên .

Nam Cung Hồng Liên một thân hồng y, khá sạch sẽ, nhìn qua cũng không gặp rắc rối gì trong khi thí luyện.

Hoa Lạc Tử Nguyệt chỉ quan sát một lúc liền nói. " Rất tốt. "

" Ân, Tử Nguyệt và ta cùng trở về nha. Dù sao cũng tiện đường. " Nam Cung Hồng Liên mặc kệ giọng điệu lạnh nhạt của Hoa Lạc Tử Nguyệt mà cười tươi nói.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nghe vậy thì sắc mặt đen lại. Chuyện gì đây, kì đà cản mũi à, ở đâu ra vậy. Khó khăn lắm mới có thể cùng Nguyệt Nhi ở chung, bọn họ mới không cần có người cản bước.

" Cùng về đi. " Hoa Lạc Tử Nguyệt lạnh nhạt nói.

" Ân. " Nam Cung Hồng Liên nghe hiểu ý liền gật đầu đồng ý , cùng về thì cùng về, cũng chẳng sao cả.

Đằng sau Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt mang theo mũi nhọn nhìn chăm chăm vào Nam Cung Hồng Liên, nếu ánh mắt có thể giết người thì Nam Cung Hồng Liên đã chết vạn lần. Trong thâm tâm thì thầm lời tố tiền mười tám đời của Nam Cung Hồng Liên ra thăm hỏi một lần.

Đến trước Vân Tâm Điện , Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo lưu luyến không rời nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt bị Nam Cung Hồng Liên nắm tay về phòng. Bản thân thì tức tối, hậm hực trở về.

****

" Tử Nguyệt, hai nam nhân đó có quan hệ gì với ngươi vậy. Tình nhân hả. " Nam Cung Hồng Liên vừa về đến phòng liền kéo Hoa Lạc Tử Nguyệt vặn hỏi. Nàng thật tò mò a.

" Phu thi của ta. " Hoa Lạc Tử Nguyệt không mấy khi kiên nhẫn giải thích. Nói xong liền hướng giường đi đến, bắt nhả nằm ườn trên đó. Không biết tại sao nàng lại cảm thấy phi thường mệt mỏi. Hay là... nghĩ vậy khoẻ miệng không khỏi nhếch lên nụ cười vui vẻ.

Nam Cung Hồng Liên nghe vậy thì kinh ngạc không thôi, ngay lập tức kéo Hoa Lạc Tử Nguyệt dậy nói. " Phu thi, Tử Nguyệt, ngươi thật có phúc a. Nhưng Tam Tôn có biết không, tại sao Nghiêm Tôn có thể để cho ba người cùng đến học vậy. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt phiến cái khinh bi liếc mắt không kiên nhẫn nói. " Sao ta biết được. Ngươi thật lắm chuyện. "

" Uy, lắm chuyện là biệt danh của ta mà. " Nam Cung Hồng Liên rất chi là tự hào nói.

Hoa Lạc Tử Nguyệt không nói gì nhìn trời thờ dài. Sau đó nói. " Được rồi, mau thay y phục rồi đến thiện phòng thôi. "

Nam Cung Hồng Liên nghe vậy liền cười hi hi, sau đó vào phòng thay đồ, tắm rửa. Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng vào phòng bên cạnh vệ sinh cá nhân.

Hai khắc sau, Nam Cung Hồng Liên hớn hờ kéo Hoa Lạc Tử Nguyệt đến Thiện Phòng ăn cơm.

*****

Thiện phòng

Thiện phòng rất lớn, có thể chứa được một ngàn người. Bàn ghế được xếp theo hàng, nhìn sơ qua cũng phải năm mươi hàng được xếp thẳng tắp, mỗi hàng có hai mươi bộ bàn ghế.

Tần môn đệ từ hầu như đều đến đầy đủ, có bàn năm sáu người tụ tập, vừa ăn cơm vừa trò chuyện rôm rã.

Hoa Lạc Tử Nguyệt cùng Nam Cung Hồng Liên vừa đến thấy cảnh này không khỏi nghĩ đến căn tin trong trường học ở thời hiện đại.

" Tử Nguyệt, chúng ta lại đăng kia nhận thức ăn đi. Ta đói lắm rồi. " Nam Cung Hồng Liên kéo Hoa Lạc Tử Nguyệt lấy thức ăn.

Mọi người đang ăn cơm thì bỗng nghe thấy thanh âm mềm mại như nước, đặc biệt là lời nói của nàng đều đồng loạt ngừng đầu lên nhìn về phía cửa, vừa nhìn không khỏi khiến mọi người ngây ngốc không thôi.

Chỉ thấy trước cửa là hai nữ tử tuyệt sắc.

Nữ tử dung nhan thanh tú đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, mày liễu, mũi nhân như tơ, sống mũi cao thẳng, miệng anh đào, da trắng như ngọc nhẵn mịn. Ba ngàn sợi tóc dài ngang thắt lưng vẫn cao, hai lọn tóc thắt con rít để trước ngực, dây buộc tóc màu xanh buộc thành hình nơ trên đỉnh búi tóc, phần còn lại của dây theo tóc chảy dài xuống. Váy hồng dài chấm đất thêu hoa sen bao lấy đáng người nhỏ nhắn. Khí chất thanh tao, cao nhã, thanh thuần tựa như đoá sen mới nở. Nữ tử không ai khác chính là Nam Cung Hồng Liên.

Tuy Nam Cung Hồng Liên xinh đẹp, nhưng vẫn không khiến mọi người kinh diễm như khi nhìn thấy nữ tử ngân y bên cạnh.

Nàng có một gương mặt tinh xảo trắng nõn không tí vết, đôi mày liễu cong cong như vẽ, hai hàng mi dài rủ xuống như cánh bướm đêm che dấu bên dưới là hai đôi con ngươi màu đen như hắc diệu thạch, sâu trong đôi mắt là một mảnh tĩnh lặng như mặt nước, tựa như không có gì có thể chạm đáy mắt nàng, cái mũi thẳng cao tinh tế, môi anh đào không tô vẫn hồng. Ba ngàn tóc đen dài mắc cá chân không vẫn tùy ý theo gió nhẹ bay, da trắng như tuyết. Bốn chữ Khuyết Quốc Khuyết Thành vẫn chưa đủ để hình dung vẻ đẹp của nàng. Váy dài ngân sắc bao lấy đáng người tinh tế nhỏ nhắn của nàng, y phục được may bằng tơ tằm ngàn năm, như là một khối thống nhất không hề nhìn thấy bất kì đường kim mũi chỉ, viền áo, tay áo thêu vân hoa, váy áo dài chấm đất thêu tuyết liên. Kết hợp với khí chất thanh nhã, thoát tục, không vướng bụi trần của nàng thật sâu chạm vào đáy lòng mọi người. Xung quanh nàng như có như không hiện lên một tầng ngân sắc quang mang, tạo cảm giác phiêu miểu không giống thực, tuy thời có thể biến mất bình thường. Nàng không ai khác chính là Hoa Lạc Tử Nguyệt

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng tĩnh lặng dị thường, ngay cả tiếng kim rơi xuống đều có thể nghe thấy, mọi người cứ như vậy ngây ngốc nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, thật lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Hoa Lạc Tử Nguyệt lạnh nhạt nhìn một lượt trong phòng, thấy Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo chưa đến, liền đến chỗ phát thức ăn nhận cơm. Tuy nàng đã thành Tiên không cần ăn ngũ cốc , nhưng là vẫn thích ăn cơm, ba bữa một ngày. Nam Cung Hồng Liên theo sau như hình với bóng đi theo nàng.

" Sư tỷ, phiền cho hai xuất thức ăn. " Vừa đến bàn phát thức ăn, Nam Cung Hồng Liên liền nhẹ giọng nói với vị sư tỷ chịu trách nhiệm phát thức ăn.

Nghe thấy thanh âm mềm mại này, mọi người mới sực tỉnh lại.

Vị sư tỷ họ có dung mạo thanh tú, vận lục y, tóc búi cao. Nét đẹp hài hoà, đáng yêu. Nàng khẽ mỉm cười, tay chân lanh lẹ làm xong hai xuất cơm đưa cho Hoa Lạc Tử Nguyệt và Nam Cung Hồng Liên. " Hai xuất cơm của nhị vị sư muội đây. "

" Cảm ơn. " Thanh âm tựa thiên âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, nhất thời khiến mọi người như rơi vào mộng âm. Nàng nhận lấy thức ăn dưới sự ngạc nhiên của vị sư tỷ họ. Bên trong khay là một chén cơm, một đĩa đậu phụ nước tương, một đĩa rau xào, và ba cái bánh màn thầu. Ai cũng như ai, thanh đạm và ngon. Sau đó nàng liền tìm một bàn cạnh đó ngồi xuống.

" Cảm ơn sư tỷ. " Nam Cung Hồng Liên cũng nhẹ nhàng cười nói, rồi theo ngồi xuống bên cạnh Hoa Lạc Tử Nguyệt .

Dần dần mọi người cũng hồi phục lại tinh thần, ai làm việc nấy, thỉnh thoảng có vài đạo ánh mắt liếc sang bên này. Hoa Lạc Tử Nguyệt thấy nhưng cũng không nói nhiều.

Vừa ngồi xuống một lúc, thì Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo tới.

Mạc Thiên Kỳ bộ dạng tuấn mã, ngũ quan tinh xảo lạnh lùng, cương nghị, mắt phượng lạnh lùng tựa hàn băng, chỉ khi đối mặt với Hoa Lạc Tử Nguyệt mới toát ra vẻ dịu dàng cùng yêu say đắm, sống mũi cao thẳng tắp, môi đỏ mọng mê người. Ba ngàn sợi tóc dài ngang thắt lưng tùy ý buộc lại bằng một sợi dây cột tóc màu đen. Một thân hắc y thêu hoa anh túc bao lấy đáng người cao ráo, săn chắc của y. Khí chất lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm.

Tần Thiên Hạo ngũ quan tuấn mã ôn nhuận như ngọc, mày kiếm như vẽ, mũi dài cánh quạt, một đôi mắt xé tà mị, môi đỏ mọng. Ba ngàn sợi tóc búi cao trụ cảm ngọc trâm. Một thân y phục màu xanh dương tinh tế bao trọn đáng người hoàn mỹ của y. Khí chất như cây trúc thanh cao, quật cường nhưng cũng không kém phần mềm dẻo.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo ánh mắt đầu tiên liền thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt , hai người mỉm cười nhìn nàng, sau khi lấy xong thức ăn, tiến tới bàn Hoa Lạc Tử Nguyệt đang ngồi, một tả một hữu ngồi cạnh nàng.

Nam Cung Hồng Liên ban đầu ngồi bên phải nàng liền bị Tần Thiên Hạo dùng một ánh mắt băng lãnh nhìn sợ hãi, buộc phải rời đi, ngồi đối diện nàng. Hoa Lạc Tử Nguyệt thấy vậy chỉ cười nhẹ không nói gì. Nam Cung Hồng Liên ngồi đối diện không ngừng dùng ánh mắt nhìn chòng chọc Tần Thiên Hạo như muốn chọc thủng vài lỗ lên người y, nhưng là đối phương lại chẳng thèm để ý, chán nản ăn cơm. Bên kia Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thì vui vẻ ăn cơm.

" Có thể cho bọn này ngồi chung được không ? "

Bốn người đang ăn cơm thì bất chợt có ba người cầm khay đựng thức ăn đến.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nâng mí mắt lạnh nhạt nhìn người tới thì phát hiện ba người đến là Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi. Mà người lên tiếng là Bạch Phong.

Bạch Phong sở hữu gương mặt tuấn tú, thân hình cao ráo săn chắc, không ốm không mập, khoát lên người kiện y phục màu lam, làm nổi bật khí chất cao quý của y.

Bạch Trúc Hi xinh đẹp đáng yêu, gương mặt tinh xảo có ba phần giống Bạch Phong, mày liễu cong cong, mâu quang ánh nước xinh đẹp, mũi nhỏ, miệng anh đào chúm chím nở nụ cười ngọt ngào. Ba ngàn sợi tóc đen nhánh xõa xuống thắt lưng. Một thân hoàng y thêu lá trúc bao lấy dáng người mềm mại.

Hàn Vi Vi lạnh lùng, băng lãnh, dung nhan thanh tú lạnh lùng, phượng mâu nâu đen lạnh lùng, mũi cao, miệng hồng. Ba ngàn sợi tóc đơn giản buộc bằng sợi dây buộc tóc màu xanh. Phần y dài chấm đất.

Ba người ba tính cách, ba khí chất.

Bạch Phong chừng chặc, kiêu ngạo.

Bạch Trúc Hi ngây thơ, đáng yêu.

Hàn Vi Vi lạnh lùng, băng lãnh từ xương.

Quả là tổ hợp đặc biệt.

" Ngồi đi. " Hoa Lạc Tử Nguyệt quan sát xong , rũ mắt lạnh nhạt nói.

Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi nghe vậy thì gật đầu, ngồi đối diện nàng.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo không tự chủ nhíu mày, hơi khó chịu nhìn Bạch Phong, này cũng không thể trách họ a, Bạch Phong từ nãy tới giờ đều như có như không vô ý liếc nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, ánh mắt không đúng, quả thật khiến hai người chướng mắt không thôi.

Bạch Trúc Hi không chịu nổi ánh mắt của đại ca mình, bắt đầu mở miệng. Đáy lòng khinh thường ca ca không thôi, rõ ràng muốn làm quen lại không dám nói, thật nhất gan hết chỗ nói. " Nguyệt tỷ, Kỳ ca, Hạo ca, Liên tỷ, các người hảo. Cùng là đồng học nên làm quen nhau ha. "

Hoa Lạc Tử Nguyệt lạnh nhạt gật đầu xem như đồng ý, miệng không ngừng nghĩ nhai thức ăn.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo không nói gì xem như ngầm đồng ý, chỉ chú tâm ăn cơm.

" Nên a, nên a. Đồng học cùng một lớp nên quan tâm lẫn nhau a. " Nam Cung Hồng Liên thì vui vẻ không thôi.

" Ân, hi... " Bạch Trúc Hi vui vẻ.

" Ân " Hàn Vi Vi lạnh lùng lên tiếng, nhưng khoé miệng không tự giác kéo thành một đường cong. Cuối cùng cũng có thêm bạn.

Bạch Phong thì khỏi nói, chính là cao hứng a. Ánh mắt không tự chủ nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt .

Mạc Thiên Kỳ đáy mắt thâm sâu như có điều suy nghĩ nhìn Bạch Phong.

Tần Thiên Hạo thì chỉ cười không nói.

Hoa Lạc Tử Nguyệt chính là thờ ơ. Có thêm bạn hay không cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Huyết Nguyệt

TUYẾT HUYỀN THÁNH VƯƠNG CUNG

Giáng Thiên Tuyết nhìn trước mặt Linh Tâm Kính, bên trong là hình ảnh của Hoa Lạc Tử Nguyệt, vẻ mặt chán nản nhìn Vu Nhật Thủy bĩu môi nói. " Thủy, hình như sai cốt truyện rồi. "

Vu Nhật Thủy nhìn Giáng Thiên Tuyết, vẻ mặt bất khả tư nghị nói. " Sai rồi, làm sao đây. "

" Tại sao có thể sai chứ, rõ ràng ta đã đưa cốt truyện cho Không Uyển Mộng Liên rồi mà, sao diễn biến lại thành thế này chứ. " Giáng Thiên Tuyết càng nghĩ càng thấy khó hiểu, này rốt cuộc là sao, tại sao lại vậy a.

" Cứ hỏi sẽ biết thôi. " Vu Nhật Thủy cũng nghĩ không ra, liền cách không gọi người. " Không Uyển Mộng Liên, người mau đến Thánh Cung gấp, có chuyện cần hỏi. "

Vài giây sau, trong phòng liền xuất hiện một nữ nhân tuyệt sắc, thân vận hồng y thêu cánh hoa. Nữ tử nhìn thấy bản thân mặc danh kì diệu xuất hiện ở đây thì khó hiểu không thôi. Lại nhìn thấy Giáng Thiên Tuyết và Vu Nhật Thủy thì kinh ngạc trong nháy mắt liền hành lễ nói. " Hạ thần tham kiến Tuyết Huyền Thánh Vương Nữ, Thánh Chủ đại nhân. "

" Miễn lễ, Không Uyển Mộng Liên, ta hỏi người, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này, rõ ràng ta đưa cho người cốt truyện, sao mọi việc lại không đi theo đúng cốt truyện. " Giáng Thiên Tuyết không hề giận nói.

Không Uyển Mộng Liên cái này thật hết chỗ nói. Không phải trong thư ghi rõ cốt truyện như vậy sao. Nàng không hiểu nhìn Giáng Thiên Tuyết, ý niệm vừa động, trên tay xuất hiện một phong thư đưa đến chỗ Giáng Thiên Tuyết. " Vương Nữ, ta làm đúng những gì người viết trong thư mà, không tin người xem. "

" Để ta xem. " Giáng Thiên Tuyết hồ nghi nhìn Không Uyển Mộng Liên, cầm thư mở ra xem. Nàng càng đọc càng đen mặt, sau cùng vẻ mặt bùng tình đại ngộ, tình bơ nói. " Hóa ra là ta đưa nhầm thư, mà thôi, kệ đi, tất cả đều là ý trời đã định. "

Không Uyển Mộng Liên và Vu Nhật Thủy đồng thời giật giật khoé miệng, hỗn độn trong gió, thân thể lác lác sắp đổ.

Không Uyển Mộng Liên gào khóc trong lòng. Có nhầm không vậy, đưa nhầm thư mà còn hùng hồn đầy lí lẽ như vậy. Lại còn giọng quở trách nàng nữa là sao.

Vu Nhật Thủy thì vẻ mặt đầy hắc tuyến nhìn Giáng Thiên Tuyết. Tính khí này của nàng bao năm qua vẫn không thay đổi a.

Giáng Thiên Tuyết nhìn Vu Nhật Thủy và Không Uyển Mộng Liên, thấy hai người bị nàng làm cho ngẩn ngơ trong gió thì vui vẻ không thôi. Tội nghiệp hai đứa nhỏ bị nàng chơi đùa a.

*****

VÂN TIÊU ĐIỆN

Một trăm lẻ ba đệ tử sau giờ ăn trưa, trở về phòng nghỉ ngơi, đến giờ Mùi (13h00 - 15h00) tập trung xếp hàng trong sân Vân Tiêu Điện.

Lãnh Vân Hàn nhìn một trăm lẻ ba đệ tử hài lòng nở nụ cười nói. " Bây giờ sư huynh sẽ công bố kết quả khảo sát lần này. Kết quả sẽ hiển thị trên Thư Không, các sư đệ, sư muội nhìn để biết kết quả. "

Dứt lời Lãnh Vân Hàn huy phát tay, một luồng ánh sáng trắng hiện lên hướng không trung tạo thành một bức tường linh lực, trên mặt dần dần hiện ra chữ.

Cái được gọi là Thư Không chính là do linh lực tạo ra, huyền phù trong không trung, có thể hiển hiện ra chữ do người sử dụng quy định.

Một trăm lẻ ba người nhìn trước mặt xuất hiện Thư không liền cao hứng tìm kiếm tên của bản thân. Có người vui vẻ, có người buồn bã thất vọng, đủ loại cảm xúc hiện lên.

Hoa Lạc Tử Nguyệt không mất nhiều thời gian liền thấy tên nàng. Điều này cũng khó trách, ai kêu tên nàng ở ngay đầu bảng đầu, vị trí thứ hai trở xuống lần lượt là Mạc Thiên Kỳ, Tần Thiên Hạo, Thiên Ngọc Vũ, Vũ Thiên Từ...

Hoa Lạc Tử Nguyệt chỉ nhìn sơ qua rồi cũng không để ý gì nhiều.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo bình thân im lặng đứng cạnh Hoa Lạc Tử Nguyệt.

" Được rồi, sư huynh tin chắc mọi người đã thấy rõ. Mười vị đứng đầu cuộc khảo sát lần này sẽ nhận được một ít linh dược, linh quả phụ trợ tu luyện là ba viên Linh Cơ Đan, ba Phục Linh Quả làm phần thưởng. " Dứt lời Lãnh Vân Hàn liền phát tay, từng món phần thưởng lập tức xuất hiện trôi lơ lửng trên không trung trước mặt mười người đứng đầu.

Đợi cho mười người thu đồ vào Giới Linh xong Lãnh Vân Hàn mới tiếp tục nói. " Những người còn lại tuy không nhận được phần thưởng nhưng cũng đã cố hết sức, như vậy là tốt rồi, không cần phải buồn. "

Y ngưng một lúc rồi nói tiếp. " Như mọi người biết, không đầy một tháng nữa là đến Tân Sinh Tranh Tài, trong thời gian này mọi người nên chăm chỉ luyện tập kiếm pháp, tiên thuật để đạt được kết quả tốt nhất trong Tân Sinh Tranh Tài, đồng thời tìm cho bản thân sư phụ. Mọi người đã rõ chưa. "

" Đã rõ. " Mọi người hô to hưởng ứng, xem chừng là rất phấn khởi.

" Ân, rất tốt. Bây giờ mọi người giải tán, mau đi luyện tập a. Sư huynh còn có việc đi trước. " Lãnh Vân Hàn nở nụ cười nói, hài lòng nhìn mọi người. Dứt lời người đã biến mất .

Ngay sau đó mọi người cũng dần giải tán đi làm chuyện của bản thân.

" Từ Nguyệt, chúng ta cùng luyện kiếm nha. " Nam Cung Hồng Liên vỗ vai Hoa Lạc Từ Nguyệt nói.

Hoa Lạc Từ Nguyệt lạnh nhạt nhìn Nam Cung Hồng Liên, nhìn Mạc Thiên Kỳ, Tàn Thiên Hạo, Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi liền gật đầu đồng ý. " Hảo, vậy ra sau núi luyện kiếm "

Dứt lời Hoa Lạc Từ Nguyệt liền cùng bảy người ra sau núi luyện kiếm.

Buổi luyện kiếm thường là đơn phương chịu ngược.

Hoa Lạc Từ Nguyệt , Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo kiếm thuật rất tốt, lại thêm tu vi cao mà dễ dàng đánh bại nhóm người Bạch Phong, Bạch Trúc Hi, Hàn Vi Vi và Nam Cung Hồng Liên.

Tuy vậy, nhóm người Nam Cung Hồng Liên không nản, vẫn chăm chỉ tìm Hoa Lạc Từ Nguyệt luyện kiếm, thề phải theo kịp Hoa Lạc Từ Nguyệt.

Chính vì vậy mà những ngày tiếp theo đó, Nam Cung Hồng Liên cùng Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi luôn tìm ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt luyện kiếm, luyện tiên thuật.

Ban đầu Hoa Lạc Từ Nguyệt cũng cảm thấy phiền phức, nhưng dần dần cũng cảm thấy vui vẻ, mỗi ngày cùng đám người này luyện kiếm , hồ nháo vui đùa cũng rất vui.

Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo tuy khó chịu nhưng thấy Hoa Lạc Từ Nguyệt vui vẻ liền thoải mái, chỉ cần nàng vui, hai người làm gì cũng vui vẻ.

Bạch Phong thì khỏi nói, chính là cao hứng không thôi, mỗi ngày gặp mặt nàng, cùng nàng thân vận nói chuyện vui đùa càng khiến y vui vẻ. Mong sao cuộc sống cứ mãi trôi qua như vậy.

Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi mỗi lần đấu kiếm đều ở hạ tầng, không chỉ khiến hai người chán nản mà nhiều hơn là kiên định, cố gắng luyện tập..

Nam Cung Hồng Liên cũng không nhiều suy nghĩ cho lắm, đối nàng mà nói, thắng thua không quan trọng. Quan trọng là nàng cảm thấy vui vẻ trong thời gian này, quen biết và tìm hiểu càng khiến nàng đối Hoa Lạc Từ Nguyệt thêm kính trọng và cảm phục, nhưng là lại nhiều hơn là cảm thấy rối rắm.

*****

Thời gian dần trôi, mới đây mà cách ngày diễn ra Tân Sinh Tranh Tài không còn xa

Cách Tân Sinh Tranh Tài một ngày, Lãnh Vân Hàn tập hợp tất cả tân môn đệ từ lại dặn dò đôi câu.

" Các vị sư đệ, sư muội. Như mọi người đều biết, ngày mai Tân Sinh Tranh Tài sẽ chính thức tổ chức. Đây là cơ hội dành cho mọi người thể hiện bản thân, nếu thể hiện tốt sẽ có cơ hội được bá sư. Mười vị trí đầu tiên có khả năng được Tam Tôn nhận làm đệ tử. Sư huynh còn có một tin vui muốn thông báo cho mọi người, năm nay Bạch Vân Chương Môn sẽ nhận đồ đệ. Mọi người chắc cũng biết Thượng Tôn xưa nay không nhận đồ đệ , lần này lại phá lệ nhận đồ đệ, đây là cơ hội hiếm có cỡ nào, mọi người phải nắm chắc a. " Lãnh Vân Hàn rất kích động nói.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc không thôi, ngay sau đó là vui mừng. Phải biết trong một ngàn năm Bạch Vân Sơn đã tổ chức biết bao Tân Sinh Tranh Tài, nhưng là không có năm nào người chịu nhận đồ đệ, nay Thượng Tôn lại muốn nhận đồ đệ đây là cỡ nào hấp dẫn a. Cho nên mọi người ai cũng cao hứng ngất ngưởng quyết tâm phải đứng đầu Tân Sinh Tranh Tài lần này để bá Thượng Tôn vi sư.

Hoa Lạc Từ Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo chỉ lạnh nhạt xem chuyện không kiên quan đến ta. Dù sao với tu vi hiện giờ của ba người muốn thắng rất dễ dàng.

" Nhân tiện đây, sư huynh cũng giới thiệu sơ về quy tắc cuộc thi Tân Sinh Tranh Tài lần này. Quy định cũng rất đơn giản, sẽ có tổng cộng ba vòng thi. Vòng một - Đấu Loại sẽ tổ chức đấu tập trung, chia làm hai mươi nhóm, mỗi nhóm năm người, vì tân môn đệ từ có một trăm lẻ ba người nên sẽ có ba nhóm sáu người, mười bảy nhóm năm người, các nhóm đấu với nhau theo cách hỗn chiến cho đến khi chỉ còn một người trên võ đài. Cuối cùng chọn ra hai mươi người của hai mươi nhóm. Hai mươi người này sẽ tiếp tục lọt vào vòng hai - Song Đấu, lần này đấu đôi, hai người một cặp đấu với nhau. Sau khi thi đấu kết thúc sẽ chọn ra mười người, mười người này tiếp tục vào vòng ba - Sơ Đấu đấu theo cặp, loại ra năm người, giữ năm người. Năm người sẽ bước vào vòng bốn - Hồn Đấu, năm người này sẽ hỗn chiến cho đến khi một người bị đánh bay ra khỏi vòng chiến, bốn người còn lại tiếp tục vào vòng trong. Đến vòng năm - Bán Kết, sẽ có bốn người, vòng này bốn người sẽ chia làm hai nhóm thi song đấu. Vòng sáu - Chung Kết, còn lại hai người sẽ đấu với nhau phân hạng. Người thắng cuối cùng là người đứng đầu Tân Sinh Tranh Tài lần này. Nói vậy mọi người đã hiểu rồi chứ. Cũng nói luôn, trong vòng một, hai mươi người đầu tiên bị đánh bại thua cuộc sẽ phải rời khỏi Bạch Vân Sơn. Lý do không cần nói chắc mọi người cũng hiểu. " Lãnh Vân Hàn nhìn một lượt tân môn đệ từ, khẽ cười nói, thanh âm hờ hững lạnh nhạt thờ ơ, nhìn không ra cảm xúc.

Mọi người nghe vậy đều sùng sốt, hai mươi người bị loại đầu tiên sẽ bị đuổi khỏi Bạch Vân Sơn, này cũng quá khắc nghiệt a. Nghe vậy ai cũng không muốn bản thân là người bị loại, nên kiên định ban đầu giờ đã là bắt buộc phải thắng, cho dù không thể đứng đầu, chí ít cũng phải đủ tiêu chuẩn ở lại.

Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo vẫn thản nhiên không mấy quan tâm.

Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi thì hơi lo lắng, nhưng ngay sau đó liền tự tin. Thời gian này cùng Hoa Lạc Tử Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo luyện kiếm đã giúp ba người có thêm nhiều kinh nghiệm thực chiến, lần này thi đấu tuy không thể đứng đầu nhưng vẫn có đủ khả năng ở lại.

Nam Cung Hồng Liên chỉ thản nhiên cười, bằng vào tu vi hiện tại nàng hoàn toàn có thể lọt vào top hai mươi.

" Sư huynh đã nói xong, bây giờ mọi người có thể giải tán, làm việc của bản thân. Vào giờ Mão ngày mai phải có mặt tại sân chính Bạch Vân Đảo để tổ chức thi đấu. "

" Vâng. "

Lãnh Vân Hàn gật đầu mỉm cười, tay áo khẽ phất, người liền biến mất chỉ để lại một vệt sáng hướng Vân Nguyệt Điện rời đi.

Ngay sau đó, mọi người cũng dần tản ra.

Hoa Lạc Tử Nguyệt cảm thấy hơi mệt nên liền trở về phòng.

Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo thì kéo nhau đi luận kiếm.

Bạch Phong, Bạch Trúc Hi và Hàn Vi Vi liền kéo nhau ra sau núi luyện kiếm.

Nam Cung Hồng Liên cảm thấy chán, nên cũng nhập nhóm Bạch Phong luyện kiếm.

*****

VÂN NAM ĐIỆN

Hoa Lạc Tử Nguyệt sau khi trở về phòng liền leo lên giường nhắm mắt ngủ. Quanh thân linh lực chuyển động nhập vào cơ thể nàng.

*****

Yên trần lượn lờ, sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn.

Hoa Lạc Tử Nguyệt mở mắt ra đã thấy bản thân ở một nơi như thế.

Nàng khẽ cười phẩy tay áo, yên trần lập tức tan biến, cảnh vật trước mắt cũng liền hiện ra trước mắt nàng.

Cảnh đẹp như họa, thơ mộng yên tĩnh.

Bầu trời trong xanh không gợn mây, xa xa là núi non trùng điệp.

Trước mắt nàng là một cái hồ lớn, nước trong vắt thấy đáy, mặt hồ tràn đầy hồng liên nở rộ, từng làn gió nhẹ thổi làm lay động cánh hoa, trong nước từng đàn cá đủ loại màu sắc tung tăng bơi lội.

Chính giữa hồ là lương đình, bên trong lương đình đặt một cái bàn, hai cái ghế, trên bàn bày một bộ bàn trà, trên bàn để hai ly trà đầy nước.

Điểm quan trọng thu hút người xem chính là nữ tử huyết y đang ngồi dựa lan can, tay cầm ly trà nhẹ ắp.

Nữ tử huyết y có dung nhan tuyệt sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn, mày liễu như vẽ, mi cong cánh quạt, huyết mâu lãnh lẽo bằng hàn thấu xương nhưng chỉ khi nhìn về phía Hoa Lạc Tử Nguyệt mới có thể có điểm ôn nhu, mũi nhỏ cao thẳng tắp, môi anh đào đỏ mọng. Một thân huyết y diễm dúa tà mị mê hoặc bao trọn thân hình cao ráo của nàng tôn lên làn da trắng nõn không tỳ vết, ba ngàn tóc đỏ như máu không vắn tùy ý bay theo gió đỏ dài xuống thắt lưng.

Nữ tử huyết y ngồi trong lương đình, khoe miệng nở nụ cười ôn nhu hướng Hoa Lạc Tử Nguyệt, đáy mắt nhiễm thương ý cười.

Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng nở nụ cười nhìn nữ tử huyết y, bước chân dẫm lên con đường đá trước mặt hướng lương đình đi đến. Từng tảng đá nổi lênh bênh trên mặt nước, mỗi khi dẫm lên lại không lún xuống, vẫn nằm vững như khi trên đất bằng.

Chỉ vài bước nàng đã vào trong lương đình, ngồi xuống cạnh nữ tử huyết y, tay cầm ly trà nhấp một ngụm, cười nhẹ nói. " Huyết Nguyệt, lâu rồi mới thấy ngươi xuất hiện a. "

" Ta còn tưởng ngươi quên ta rồi, vậy có nhớ ta không. " Huyết Nguyệt nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, giọng điệu bồn chồn nói, nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện trong mắt còn có chờ mong, lo lắng.

Nữ tử huyết y không ai khác chính là Huyết Nguyệt, bất quá Huyết Nguyệt hiện giờ chỉ là linh hồn, còn nơi Hoa Lạc Tử Nguyệt đang đứng là Mộng Cảnh do Huyết Nguyệt dệt nên.

Hoa Lạc Tử Nguyệt phiến cái xem thường liếc mắt nhìn Huyết Nguyệt, tay mân mê ly trà không để ý nói. " Thôi đi, nói, rốt cuộc gọi ta tới làm gì. "

" Chẳng lẽ quan hệ giữa chúng ta chỉ có vậy, phải có việc ta mới được gặp ngươi. " Huyết Nguyệt tỏ vẻ bi thương, thái độ cộc nhễ, hề hề đáng thương bừa bãi nói. Ở chỗ Hoa Lạc Tử Nguyệt Không thấy, đáy mắt loé tia khổ sở, đau đớn.

" Đừng giả trang nữa, góm chết đi được, cũng may không ai thấy, nếu không lại tưởng ta và ngươi là bách hợp, ta nhưng là chỉ thích nam nhân a. " Hoa Lạc Tử Nguyệt đáy mắt chứa tiểu ý, cộc nhễ nói.

Huyết Nguyệt nghe xong, thu hồi vẻ cộc nhễ, thay vào đó vẻ mặt nghiêm túc nói, đáy mắt hiện tiểu ý, thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may nàng còn chưa lấy lại khí ức. " Không đùa ngươi nữa, lần này gọi ngươi là có việc quan trọng. Ta cảm nhận được tại đây có thứ có thể giúp ta trùng sinh. "

" Thứ gì. " Hoa Lạc Tử Nguyệt nghe vậy thì bất ngờ, đặt ly trà xuống bàn, nhìn Huyết Nguyệt hỏi.

" Là Ty Thánh Ngọc Châu. "

" Ty Thánh Ngọc Châu. " Hoa Lạc Tử Nguyệt lặp lại từ, vẻ mặt dăm chiêu. Lại là nó, lúc trước Ma Lãnh Hàn cũng là hướng Phong Vân Lưu Thủy đòi vật. Theo trong Minh Nguyệt Thiên Thư thì Ty Thánh Ngọc Châu là Thánh Vật, có khả năng khôi từ hồi sinh. Nếu có thứ này, nàng có thể giúp Huyết Nguyệt hồi sinh rồi. Nghĩ vậy nàng không khỏi thấy hưng phấn.

" Được, ta nhất định sẽ lấy nó cho ngươi. " Hoa Lạc Tử Nguyệt kiên định nhìn Huyết Nguyệt. Bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải lấy cho bằng được Ty Thánh Ngọc Châu. Từ năm nàng lên tám, nàng đã phát hiện trong cơ thể nàng có tồn tại Huyết Nguyệt. Ban đầu nàng cứ tưởng nàng bị đa nhân cách, nhưng sau này nàng mới hiểu ra Huyết Nguyệt là một linh hồn cùng linh hồn của nàng trú ngụ trong thân thể. Nàng không biết tại sao lại vậy, nhưng nàng biết một điều đó là Huyết Nguyệt là người quan trọng nhất của nàng. Mỗi lần nàng gặp chuyện không may đều là Huyết Nguyệt cứu nàng, những lúc nàng buồn tủi, cũng là Huyết Nguyệt an ủi nàng, lắng nghe mọi nỗi lòng của nàng. Chuyện nàng không làm được, là Huyết Nguyệt đứng ra giúp nàng giải quyết. Đã từ lâu, Huyết Nguyệt đối với nàng mà đã rất quan trọng, quan trọng như chính sinh mệnh của nàng. Nay có cách giúp Huyết Nguyệt hồi sinh, nàng nhất định phải đạt được nó tới tay, chẳng sợ trả bất kì đại giá nào. Nếu Ty Thánh Ngọc Châu ở chỗ Phong Vân Lưu Thủy, vậy thì Tân Sinh Tranh Tài này nàng nhất định phải đứng đầu, bất y vì sư, chỉ như vậy mới có cơ hội tiếp cận y, lấy đến Ty Thánh Ngọc Châu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tân Sinh Tranh Tài.

----- Sáng sớm hôm sau -----

Vừa đến giờ mảo, tại sân chính đã có vô số đệ tử đứng tập hợp xếp thành mười hàng.

Hôm nay đúng là ngày mở đầu Tân Sinh Tranh Tài.

Từ hơn một tháng trước đã có vô số người đại diện của hơn trăm tiên phái lớn nhỏ đến Bạch Vân Sơn dự tiên hội.

Trải qua ngàn vạn năm hình thành và phát triển. Trong Thiên Giới không ngừng xuất hiện vô số Tiên Phái. Bên cạnh đó cũng không có ít Tiên Phái có đệ tử tự rời khỏi Tiên Phái, tự lập phái riêng. Nhờ đó, Tiên Phái ban đầu xuất hiện nhiều chi nhánh Tiên Phái nhỏ khác. Thế lực, thanh danh cũng theo đó được đề cao.

Tuy trong Thiên Giới có hơn trăm Tiên Phái lớn nhỏ, nhưng cũng chỉ có thể nói là lớn thì ít, nhỏ thì nhiều.

Tiên Phái lớn cần phải kể đến Ngũ Đại Tiên Sơn. Đứng đầu đương nhiên là Bạch Vân Sơn.

Đề lọt vào danh sách trong Ngũ Đại Tiên Sơn không có môn phái nào là không có lịch sử trên vạn năm. Nhưng vì lí gì Bạch Vân Sơn chỉ mới thành lập một ngàn năm lại có thể đứng đầu ?

Lí do chỉ có một.

Không chỉ do Chưởng Môn Bạch Vân Sơn là người đứng đầu Thiên Giới, có danh vọng bậc nhất trong Thiên Giới. Mà còn là vì Bạch Vân Sơn đã dạy dỗ ra rất nhiều Tiên Gia có chỗ đứng nhất định trong Thiên Giới. Đặc biệt, là vào trận chiến tám trăm năm trước giữa Thiên Giới với Yêu - Ma Giới.

Nghe nói vào hơn tám trăm năm trước.

Ma Vương Ma Lãnh Hàn cùng Yêu Vương Yêu Tư Lục đem ba vạn đại quân Yêu Ma đến Thiên Giới quyết chiến.

Trận chiến này là một trận chiến không cân tài cân sức.

Thế lực Yêu Ma Giới không biết vì sao dưới sự chỉ đạo của Ma Lãnh Hàn dần lớn mạnh, cơ hồ có xu thế mạnh hơn Thiên Giới. Điều này quả thật rất nguy.

Cũng chính vì vậy mà Thiên Giới đã mất rất nhiều vị tướng đứng hàng đại thần. Trở thành nỗi mất mát lớn cho Thiên Giới.

Ngay sau đó, trận chiến càng ngày càng ác liệt. Chỉ trong một ngày, cơ hồ Thiên Giới đã lọt vào thế hạ phong. Kết quả thắng bại nhìn như đã định.

Cũng vào lúc đó.

Phong Vân Lưu Thủy cùng hơn một ngàn đệ tử tinh anh trong Bạch Vân Sơn kịp thời đến cứu giải nguy cơ trong khi vừa thoát khỏi sự vây cầm của quân đoàn Yêu Ma vây quanh đôi chiến tại Bạch Vân Sơn.

Đoàn người do Phong Vân Lưu Thủy dẫn đầu, ai nấy pháp lực đều cao cường chẳng mấy chốc đã giúp thế trận cân bằng.

Điều đáng nói ở đây là một mình Phong Vân Lưu Thủy đánh tay đôi với Ma Lãnh Hàn dành ưu thế.

Nhờ đó buộc Ma Lãnh Hàn phải cho quân rút lui.

Vài trăm năm nay, tuy thỉnh thoảng Yêu Ma Giới cũng cho binh đến gây chiến.

Nhưng nhờ có Phong Vân Lưu Thủy mà mọi chuyện đều được giải quyết. Thiên Giới không phải chịu nhiều tổn thất.

Cũng vì vậy mà Bạch Vân Sơn càng trở nên nổi bật, danh vọng càng cao. Vô số đệ tử nhập môn. Cũng có không ít nhân tài tu tiên đều từ đây mà ra.

Cho nên nghiêm nhiên Bạch Vân Sơn trở thành Tiên Phái đứng đầu trong Thiên Giới.

Đứng sau Bạch Vân Sơn lần lượt là Thanh Tâm Sơn, Từ Nga Sơn, Linh Phong Sơn và Hòa Nghi Sơn. Tất cả đều là Tiên Phái Tiên Sơn lớn nhất trong chi nhánh Tiên Cung bốn môn tại nhân gian.

Bốn Tiên Sơn này không cái nào là không tồn tại trên trăm vạn năm. Cũng có không dưới ngàn vạn đệ tử thuộc nhiều nhánh Tiên Sơn khác nhau.

Thanh Tâm Sơn là Tiên Phái lớn nhất trong Tiên Cung Huyền Vân Cung của Thiên Giới do Huyền Vân Cung Chủ sáng lập. Ngoài Thanh Tâm Sơn, Huyền Vân Cung còn có không dưới ba mươi Tiên Phái lớn nhỏ ở nhân gian, cũng như Thiên Giới, đệ tử có đến hai ngàn vạn người. Chương Môn Thanh Tâm Sơn hiện nay là Thanh Linh Đạo Chương, hiệu Thanh Linh Chân Quân.

Từ Nga Sơn là nhánh Tiên Phái lớn nhất của Vũ Linh Cung do Vũ Linh Cung Chủ sáng lập. Vũ Linh Cung còn có trên dưới hai mươi hai Tiên Phái lớn nhỏ trong nhân gian. Đệ tử bốn môn lên đến một ngàn vạn tám nghìn người. Chương Môn hiện nay của Từ Nga Sơn là Nga Mộng Tiên Từ.

Linh Phong Sơn thuộc nhánh của Ngân Phong Cung do Ngân Phong Cung Chủ sáng lập. Ngân Phong Cung có khoảng hai mươi Tiên Phái trong nhân gian và một ngàn vạn hai trăm đệ tử. Chương Môn Linh Phong Sơn hiện giờ là Ngân Từ Linh Quân.

Hoà Nghi Sơn thuộc Vô Mộng Cung do Vô Mộng Cung Chủ sáng lập. Vô Mộng Cung có khoảng mười tám Tiên Phái lớn nhỏ trong nhân gian, đệ tử bốn môn tổng cộng có một ngàn vạn. Chương Môn hiện nay của Hoà Nghi Sơn là Từ Uyên Thiên Nữ.

Mà Bạch Vân Sơn là nhánh của Phong Hoa Cung trên Thiên Giới, hiện do Phong Vân Lưu Thủy làm Phong Hoa Cung Chủ.

Nhưng có điều, chẳng hiểu vì sao Phong Vân Lưu Thủy lại không yên ổn ở Thiên Giới làm Thiên Hoàng lại chạy đến nhân gian làm Chương Môn, lập Tiên Phái. Đây cũng là điều mà mọi người luôn thắc mắc nhưng không có lời giải đáp.

---- Quay lại vấn đề ----

Mấy ngàn người từ mọi nơi trong Thiên Giới đổ dồn về sân chính Bạch Vân Sơn. Ai nấy sau khi chào hỏi mọi người liền yên lặng trở về chỗ ngồi xem thi đấu.

Lúc này một trăm lẻ ba tân môn đệ tử đều đứng thành năm hàng theo năm lớp trong sân. Đứng nghiêm thẳng tắp, y phục chỉnh tề, tay cầm kiếm.

Trên chủ đài bày biện một Vân Đẩu* kiểu dáng tinh xảo hoa mỹ. Xuống một chút là ba Vân Đẩu kiểu dáng tinh xảo. Bốn chiếc Vân Đẩu này là dành cho Thiên Hoàng Phong Vân Lưu Thủy, Nghiêm Tôn Lãnh Tà Trần, Linh Tôn Linh Du Phi và Vũ Tôn Phong Dật Lưu.

* Vân Đẩu : cứ hiểu nôm na là ghế ngồi kiểu dáng đẹp. Tuyệt đặt tên vậy cho đẹp.

Lúc này trên chủ vị đã có Lãnh Tà Trần và Phong Dật Lưu an tọa từ lâu. Trong lúc chờ đợi người chủ trì đại hội là Phong Vân Lưu Thủy và Linh Du Phi thì mọi người cười nói bàn tán.

Xuống phía dưới chia ra ngồi ở hai bên lần lượt là chỗ ngồi của Tứ Đại Cung Chủ gồm có Huyền Vân Cung Chủ Huyền Thiên Huyền, Vũ Linh Cung

Chủ Vũ Nguyệt Lam, Ngân Phong Cung Chủ Ngân Ngạo Tứ, Vô Mộng Cung Chủ Mộng Hạ Thu.

Xuống phía dưới là chỗ ngồi của các Chương Môn các Tiên Phái. Phía sau họ là đệ tử bốn môn.

Hoa Lạc Tử Nguyệt ở phía dưới nhàm chán nhìn mọi nơi. Thật là, đám người này làm gì lâu vậy. Sao còn chưa bắt đầu, nàng sắp bị nắng phơi cháy đầu a. Bực mình, bực mình.

< Mũi cô chịu đựng đi. Nhanh thôi. Mọi người là đang chờ Chương Môn sư thúc. Báo cho mũi hay, phụ hoàng mũi hôm nay cũng đến. > Lãnh Vân Hàn thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt có vẻ nhăn nhó. Biết nàng từ nhỏ sống trong nhung lụa đã quen, chưa bao giờ chịu khổ. Liên truyền âm an ủi.

< Thật sao ? > Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng truyền âm lại. Phụ Hoàng cũng đến đây sao ?

< Thật. Hôm nay là đại hội quan trọng của bốn môn, Linh Tôn há có thể không đến. > Lãnh Vân Hàn nói.

< Ân, nếu vậy mũi sẽ cố gắng. > Hoa Lạc Tử Nguyệt nghĩ thầm. Hoá ra là vậy. Tuy Linh Du Phi đã rời Bạch Vân Sơn, nhưng vẫn còn là Linh Tôn. Cho nên hễ Bạch Vân Sơn có sự kiện trọng đại gì. Y đều trở về tham dự.

Lãnh Vân Hàn cười gật đầu nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Y cũng yên tâm a.

Thời gian dần trôi.

Cuối cùng...

" Linh Tôn đến... Linh Tôn Phu Nhân đến... "

Một tiếng hô kéo dài.

Từ phía chân trời dần xuất hiện hai bóng dáng đang ngự kiếm đến gần.

Gần thêm chút nữa. Hoa Lạc Tử Nguyệt liền nhận ra, hai người này không ai khác chính là Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân.

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân từ trên không trung trực tiếp ngự kiếm vượt trên đầu chúng đệ tử đáp xuống chủ đài.

Kế tiếp là một hồi chào hỏi. Ngay sau đó an vị chỗ ngồi.

Ngay khi Hoa Tự Minh Ân vừa đến, đã có người bê lên một Vân Đẩu đặt cạnh chỗ Linh Du Phi. Như vậy đôi phu thê có thể gần nhau.

Sau khi ngồi xuống, Linh Du Phi lơ đãng nhìn một lượt nhóm tân môn đệ tử. Lúc nhìn thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt thì ánh mắt hiền hoà. Khẽ gật đầu với nàng.

Hoa Tự Minh Ân cười yêu thương nhìn nàng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng gật đầu đáp lại. Khoé miệng nở nụ cười.

Đợi thêm một lúc nữa. Ngay lúc Hoa Lạc Tử Nguyệt hết kiên nhẫn chờ thì.

" Thượng Tôn đến... "

Ngay sau một tiếng hét dài.

Từ phía chân trời xuất hiện bóng dáng một nam tử ngự kiếm bay tới.

Tư thế uy nghiêm của vị thượng vị giả hiển lộ ra. Khiến người nhìn vào không khỏi sinh lòng kính ngưỡng, muốn quỳ xuống dưới chân người cúng bái.

Chỉ một hình bóng đã có sức ảnh hưởng như vậy. Quả thật không thể không nói. Phong Vân Lưu Thủy rất có Phong độ của người đứng đầu.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn Phong Vân Lưu Thủy như vậy có trong phút chốc thất thần. Nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh trở lại.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy y, nhưng không lần nào là không khiến nàng bất ngờ, cảm thấy kinh diễm.

Xung quanh y như có một tầng hào quang màu bạc thần thánh, tinh khiết.

Ngân y tinh xảo. Tay áo phật theo gió tạo cảm giác phiêu dật xuất trần.

Một đầu ngân phát đơn giản vẫn, trụ cắm trâm ngọc.

Vài sợi tóc bay bay tựa như đang khiêu vũ trong gió.

Dung mạo tuyệt sắc, ngũ quan như khắc mà thành. Lạnh lùng, cô tịch, lạnh nhạt, lại mang đầu đó nét dịu dàng.

Y lạnh nhạt liếc nhìn sân chính. Y có thể cảm nhận được vô số tầm mắt nóng rực từ khắp mọi nơi. Có kính sợ, có mê luyến... đủ loại cảm xúc.

Nhưng không hiểu sao, y lại đưa mắt nhìn đám người này. Nếu là bình thường y đã tự động bỏ qua không thèm để ý.

Khi nhìn qua đám tân sinh đệ tử. Như vô ý, hoặc do số phận sắp đặt y nhìn thẳng vào mắt một nữ đệ tử. Cái nhìn này không hiểu sao khiến tim y vạn năm nay chưa từng có cảm xúc mãnh liệt nay lại đập lỡ một nhịp.

Là nàng !

Y thì thầm lấy tên của nàng.

Y chưa bao giờ biết cũng sẽ có một ngày y gặp được một người có thể lạnh nhạt nhìn y.

Phải !

Chính là lạnh nhạt.

Nàng lạnh nhạt nhìn y không mang theo bất kì tình cảm nào.

Quả là một nữ tử thú vị.

Xem ra, cuộc sống sau này của y sắp có thay đổi.

Y nhanh chóng dời tầm mắt.

Một vệt ngân quang xẹt qua bầu trời.

Tay áo phần phật bay, mái tóc như khiêu vũ.

Thân hình thon dài xuất hiện ngay trên chủ đài.

Tà áo khẽ phất.

Y lạnh nhạt mà đứng, đạm mạc nhìn chúng tiên.

Khí thế uy nghi không hiển mà uy.

" Tham kiến Lưu Thủy Thiên Hoàng. "

Ngay sau đó, vô số tiếng hô cung kính vang lên. Đông nghìn nghịt người quỳ xuống hành lễ.

" Các vị không cần đa lễ. " Phong Vân Lưu Thủy lạnh nhạt nói. Thanh âm lạnh lùng trong trẻo dễ nghe vang lên. Tựa như một dòng nước mát thấm đượm vào lòng từng người.

" Tạ Thượng Tôn. "

Tất cả mọi người lần lượt đứng dậy. Trở về chỗ ngồi của mình.

Phong Vân Lưu Thủy đi đến chủ vị ngồi xuống. Sau mới lạnh nhạt nói. " Mọi người đã đến đông đủ ? "

" Bẩm Thượng Tôn. Cũng đến không sai biệt lắm. Còn thiếu Minh Nguyệt Cung Chủ. " Lãnh Vân Tâm cung kính trả lời.

" Ân. " Phong Vân Lưu Thủy nhẹ đáp.

" Minh Nguyệt Cung Chủ Nguyệt Vô Thiên đến. "

Kèm theo tiếng hét dài.

Trên không trung dần xuất hiện những cánh hoa không biết từ đâu tới, như khiêu vũ trong không trung.

Ngay sau đó, một mỹ nhân như lửa xuất hiện, tay cầm chiếc phiến phe phẩy đáp xuống chủ đài.

Mỹ Nhân có dung mạo tuyệt sắc, ngũ quan tinh xảo, mày liễu, mi cong. Mắt phượng hoa đào mị nhãn như tơ, phong tình vạn chủng. Môi mông phiếm hồng sắc.

Một thân y phục màu đỏ như lửa, diêm dúa kiêu mị.

Những cụm từ tuy dành để tả nữ tử nhưng khi dùng trên người y lại rất hợp. Hoàn toàn không tạo cho người ta có cảm giác ghê tởm, mà ngược lại lại có vẻ thỏa đáng.

"Thượng Tôn. Thật ngại quá, bản Cung Chủ đến muộn. Hy vọng ngài không trách ta." Nguyệt Vô Thiên khoé miệng nở nụ cười tà nhìn Phong Vân Lưu Thủy.

Thế gian thiên hạ không ai không biết. Minh Nguyệt Cung là tổ chức tình báo bậc nhất thiên hạ, tồn tại hơn trăm ngàn vạn năm. Có chi nhánh lên đến hàng ngàn trải rộng khắp lục giới. Trong lục giới không có chuyện gì là Minh Nguyệt Cung không biết, không việc gì không thông.

"Làm sao có thể. Minh Nguyệt Cung Chủ nhiều việc bận rộn. Mời Cung Chủ hạ tọa." Phong Vân Lưu Thủy nhàn nhạt nói.

"Ha... ha... Đa tạ Thượng Tôn đã không trách tội. Vậy bản Cung không khách sáo." Dứt lời, Nguyệt Vô Thiên liền tiến tới chỗ ngồi xuống. Chỗ ngồi của y cạnh Tử Đại Cung Chủ.

"Mọi người đã đến đông đủ. Vậy thì nên bắt đầu đi."

"Đệ tử tuân mệnh." Lãnh Vân Hàn hướng Phong Vân Lưu Thủy chấp tay thi lễ nói.

Ngay sau đó.

Một vệt sáng xuất hiện.

Thân ảnh đã xuất hiện tại sân chính.

Y nhìn chúng tiên gia, đệ tử, lạnh lùng nói. "Các vị. Đại Hội Tân Sinh Tranh Tài năm nay chính thức bắt đầu. Quy định thi đấu chắc mọi người đã rõ. Ta sẽ không nhắc lại. Nay mọi người lần lượt tiến lên chọn thăm bốc trên tay ta. Các thăm được đánh số từ một đến hai mươi. Tương ứng với hai mươi Tiên Đài. Đệ tử nào bốc trúng thăm nào sẽ tiến tới Tiên Đài đó thi đấu. Được rồi. Mọi người mau tiến lên bốc thăm."

Trên tay y không biết khi nào xuất hiện một hộp thủy tinh, bên trong chứa thăm.

Chúng đệ tử lần lượt theo lời tiến lên rút thăm.

"Từ Nguyệt. Nhanh lên! Đến lượt cô bốc thăm trúng thưởng. Ý lộn. Là bốc thăm thi đấu." Nam Cung Hồng Liên giật nhẹ tay áo Hoa Lạc Tử Nguyệt nói.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn Nam Cung Hồng Liên, gật đầu rồi đi lên chỗ Lãnh Vân Tâm bốc thăm. Lần này bốc thăm để phân chia nhóm đấu.

Hoa Lạc Tử Nguyệt sau khi chọn thăm xong liền trở về chỗ của nàng.

Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo cũng đã bốc thăm xong từ lâu.

Sau khi chọn thăm xong.

Lãnh Vân Tâm thu bình thăm vào hư không. Phất tay một cái.

Một luồng ánh sáng màu vàng từ tay y bay thẳng đến sân trống. Ánh sáng bay đến đâu thì xung quanh hoàn cảnh thay đổi đến đó.

Nguyên bản mặt sân trống không. Nay đột nhiên xuất hiện vô số ánh sáng nhiều màu sắc.

Mặt sân vốn bằng phẳng đột nhiên xuất hiện hai mươi Tiên Đài.

Mỗi đài rất rộng, đủ cho trăm người quần áo trên đó. Mỗi Tiên Đài đều có số thứ tự.

Một trăm lẻ ba đệ tử thấy vậy đều sục sùi tìm Tiên Đài có số thứ tự giống số trong thăm cầm trên tay.

Theo đó, Hoa Lạc Tử Nguyệt ở Tiên Đài số bốn. Đối đầu cùng mười chín người khác. Trong đó có ba đệ tử lớp Linh. Nàng nhận ra ba người này không ai khác chính là Bạch Trúc Hi, Tiểu Văn Hàm và Thượng Quan Nhã Nhi. Nàng nở nụ cười đầy thâm ý nhìn ba người.

Bạch Trúc Hi ngay khi vừa nhìn thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt thì thầm kêu không ổn. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại thành một đồng. Tại sao lại cho nàng cùng đài với Hoa Lạc Tử Nguyệt a. Thật xui xẻo.

Tàn Thiên Hạo thì ở Tiên Đài số mười.

Mạc Thiên Kỳ ở Tiên Đài số tám.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã đứng trên Tiên Đài của mình.

Lãnh Vân Tâm nhìn một lượt hai mươi Tiên Đài. Nói. " Tất cả đệ tử nghe lệnh. Trận đấu vòng loại hỗn chiến bắt đầu. "

Sau tiếng hô, tất cả đệ tử lần lượt động thủ.

Phong Vân Lưu Thủy trên chủ vị như có như không nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Về mặt bình thân không biết đang suy nghĩ gì.

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Vui vẻ theo dõi nàng thi đấu. Hai người tin chắc nữ nhi của hai người sẽ chiến thắng một cách ngoạn mục.

Lãnh Tà Trần thì mắt lạnh quan sát hai mươi Tiên Đài. Ánh mắt sắc bén tựa camera liên nhìn các đệ tử. Chỉ cần phát hiện kẻ nào vi phạm quy chế thi lập tức sẽ bị y phát hiện, sau đó tiếp nhận hình phạt.

Chúng Tiên Gia đầy hứng thú nhìn hai mươi Tiên Đài, theo dõi trận đấu.

Nguyệt Vô Thiên neho mắt đầy hứng thú nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Nữ tử này thú vị a.

Xem ra, lục giới lại sắp có Phong ba. Sẽ có nhiều trò vui đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thi Đấu.

Rất nhanh, trên hai mươi Tiên Đài đã có vô số người động thủ. Nhìn qua cũng giống như các lần trước, không khác là vậy. Đó là suy nghĩ của vô số Tiên Gia khi nhìn trận đấu.

Tuy nhiên, năm nay lại có khác biệt.

Cụ thể là đây.

Tại Tiên Đài số bốn.

Hoa Lạc Tử Nguyệt lạnh nhạt thờ ơ nhìn mười chín người trước mặt, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, hiển nhiên không có ý gì là muốn động thủ.

Trên thực tế là nàng cũng lười động thủ. Địch không động, ta cũng không động.

Bạch Trúc Hi dè chừng, e ngại nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt. Thấy nàng không động, bản thân thậm chí thở nhẹ một hơi. Cho dù ra sao, nàng chỉ cần trụ cho đến lúc an toàn là được, trận này nàng vô vọng thắng a.

Tiểu Vân Hâm và Thượng Quan Nhã Nhi cảnh giác nhìn xung quanh, hai người cũng từng trông thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt thi triển tài năng, không thể không công nhận là tu vi của Hoa Lạc Tử Nguyệt hơn hẳn hai người. Nhưng cho dù thế nào, hai người cũng phải chiến đấu hết sức mới thôi.

Những người khác cũng đồng loạt không động, âm thầm quan sát đối phương.

Lúc này hai mươi người đều vây quanh thành một vòng tròn, ai nấy đều một dạng canh chừng đối phương. Nhất thời không gian im lặng đến bất ngờ.

" Xin đắc tội. "

Thật lâu sau, ngay giữa không gian tĩnh lặng đột ngột xuất hiện thanh âm đánh tan không khí trầm lặng này.

Kèm theo đó là tiếng gió. Một nam đệ tử tay huy động xuất kiếm. Kiếm thế thi triển tấn công người bên cạnh.

Đã có một người mở màn tất nhiên sẽ dẫn đến hiệu ứng dây chuyền. Những người khác cũng đồng loạt rút kiếm thi triển chiêu thức của bản thân.

Hoa Lạc Tử Nguyệt neho mắt nhìn một đám người đang hỗn chiến, nhàm chán cực kì gãi gãi móng tay.

Một đệ tử nữ đang thi chiêu mắt thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt nhàn nhã thì đột nhiên chiêu thức biến đổi đánh bay đối thủ xuống Tiên Đài. Bản thân thi lập tức huy kiếm tấn công Hoa Lạc Tử Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng không mang độ ấm.

Hoa Lạc Tử Nguyệt mắt nhìn ngón tay, cảm nhận được có người tấn công liền lười biếng nâng con mắt nhìn, khoé miệng khẽ nhếch. " Không biết tự lượng sức. " Tay áo khẽ phất.

Thân hình nữ đệ tử tựa con điều đứt dây gấp cản trở thẳng tắp bay ra ngoài. Ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. Cho đến khi thân thể đáp xuống Tiên Đài cũng không hiểu được bản thân là thể nào thua.

Những người khác cũng một dạng kinh ngạc. Trên tay phút chốc đình chỉ chiêu thức.

Bạch Trúc Hi khỏi nói là có bao nhiêu khiếp sợ. Nữ đệ tử đó ít nhiều gì cũng là đứng đầu lớp Ngọc, tu vi cũng đã đạt đến Trúc Vi. Là nữ nhi của Hư Linh Chương Môn phái Hư Linh Sơn, tên Lữ Đình. Nói thể nào thì nàng ra cũng là đệ tử có thiên phú nổi trội, ấy vậy mà không chịu nổi một chiêu, cứ thể thua.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhủ mảy nhìn đám người trên đài, thăm nghĩ đám người này thật chậm chạp.

Hay cứ để nàng giúp một tay.

Nghĩ vậy, khoé miệng nhếch nụ cười tà. Tay áo khẽ phất. Không cần dư thừa chiêu thức cứ như vậy đã giải quyết xong đám người. Nguyên một đám cứ thể rút xuống đài.

Lãnh Tà Trần không thể tin nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. Nếu y không đoán sai, ít nhất Hoa Lạc Từ Nguyệt nay đã là Tiên. Thật không thể tin được.

Phong Dật Lưu thì hứng thú vui vẻ nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. Đáy mắt kiên định. Nhất định phải nhận nàng làm đệ tử.

Phong Vân Lưu Thủy hài lòng nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt. Quả không hổ nữ nhi của tứ đệ.

Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân thì khỏi nói có bao nhiêu vui mừng. Từ khi sinh ra, nữ nhi của họ đã có tiên thân, nên là thiên phú tuyệt đối là nhất đẳng.

Nguyệt Vô Thiên neho mắt đầy thâm ý nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt.

Tứ Đại Cung Chủ chỉ hơi kinh ngạc, cái khác không nhiều lời cũng không dư thừa cảm xúc.

Chúng Tiên Gia khác đều là một bộ kinh ngạc. Không ngừng xì xào bàn tán.

Hoa Lạc Từ Nguyệt dưới chân một điểm, thân hình nhẹ nhàng liền đã xuất hiện bên cạnh Lãnh Vân Tâm.

Lãnh Vân Tâm xưa nay lạnh lùng nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, một lúc sau mới ổn định lại. Nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt gật đầu một cái xem như chào hỏi.

Hoa Lạc Từ Nguyệt cũng lạnh nhạt khẽ gật đầu xem như đáp lễ. Tiếp chuyển tầm mắt nhìn Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo.

Rất nhanh sau đó. Mạc Thiên Kỳ và Tần Thiên Hạo cũng nhanh chóng giải quyết đối thủ của bản thân. Nghiễm nhiên đứng cạnh Hoa Lạc Từ Nguyệt.

Trận đấu cũng không kéo dài lâu.

Rất nhanh, danh sách hai mươi người đứng đầu đã hiện ra.

Hai mươi người không ai khác lần lượt là Hoa Lạc Từ Nguyệt, Thiên Ngọc Vũ, Mạc Thiên Kỳ, Vũ Thiên Từ, Tần Thiên Hạo, Vong Tuyết, Minh Hàn Thần, Ngọc Lâm Diệu, Đoàn Tử Âu, Lạc Thiên Dương, Bạch Phong, Ngân Linh Thiên, Dạ Vân Hoa, Nam Cung Hồng Liên, Phương Huỳnh, Tuý Mộng Yên, Quân Thiên, Diệp Trúc Ly, Hồ Ngọc Linh, Thanh Thiếu Khanh.

Riêng lớp Linh đã có chín người lọt vào top hai mươi. Điều này cũng khiến mọi người bất ngờ không thôi.

Lớp Thừa thì có Ngân Linh Thiên, Lạc Thiên Dương, Diệp Trúc Ly.

Lớp Tri có Ngọc Lâm Diệu, Dạ Vân Hoa, Quân Thiên.

Lớp Thứ có Đoàn Tử Âu, Hồ Ngọc Linh.

Lớp Ngọc có Phương Huỳnh, Thanh Thiếu Khanh.

Sau khi kết thúc vòng một, hai mươi người lọt vào vòng hai đã được xác định.

Bên cạnh đó, hai mươi người yếu nhất cũng được xác định bị trục xuất khỏi Bạch Vân Sơn. Theo đó số đệ tử trong các lớp cũng xuất hiện thay đổi. Lớp Thừa loại bốn người, Lớp Tri loại sáu người, Lớp Thứ loại năm người, Lớp Ngọc loại ba người, Lớp Linh loại hai người là

Sau khi kết thúc việc thông báo. Tất cả đệ tử được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng lấy lại sức chuẩn bị cho cuộc thi đấu tiếp theo được tổ chức vào buổi chiều.

"Đại ca, chúc mừng huynh được lọt vào vòng hai. Không như mui." Vừa nhìn thấy Bạch Phong, Bạch Trúc Hi liền vui vẻ chạy lại chỗ y, vui mừng khoát tay y nói.

" Ân. Mụi cũng rất giỏi mà. Không cần phải lo. " Bạch Phong yêu thương nhìn Bạch Trúc Hi, nhẹ cười nói.

" Hi... Huynh nói đúng, ít nhất mụi không bị trục xuất khỏi Bạch Vân Sơn. " Bạch Trúc Hi là cười.

" Từ Nguyệt, tỷ cũng giỏi thiệt a, chỉ cần phát tay là đã giải quyết xong bọn mụi. " Bạch Trúc Hi mắt thấy Hoa Lạc Từ Nguyệt liền buông tay Bạch Phong chạy lại chỗ Hoa Lạc Từ Nguyệt, nắm tay nàng, về mặt sùng bái nói.

" Ủm " Hoa Lạc Từ Nguyệt chỉ đậm cười nói.

Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo đứng bên cạnh Hoa Lạc Từ Nguyệt, về mặt đầy tự hào. Thế chủ của hai người làm sao có thể tầm thường được.

***** Buổi chiều *****

Giờ mụi (từ 13h00 - 15h00) . Hai mươi đệ tử lọt vào vòng hai tập trung đầy đủ trên sân chính.

Các tân môn đệ tử khác tuy không thể lọt vào vòng hai, nhưng vẫn hào hứng không thôi đến xem trận đấu. Họ là muốn được tận mắt chứng kiến xem ai sẽ là người thắng cuối cùng đạt được vị trí đứng đầu Tân Sinh Tranh Tài lần này.

Cũng giống lần trước, hai mươi người lần lượt bốc thăm. Lần này số thăm gồm hai mươi thăm, đánh số từ một đến mười. Hai người bốc thăm có số thăm giống nhau thì thi đấu với nhau.

Lần này Hoa Lạc Từ Nguyệt bốc trúng thăm số tám, đối thủ của nàng là Minh Hàn Thần .

Mạc Thiên Kỳ bốc trúng thăm số ba, đối thủ là Ngọc Lâm Diệu.

Tàn Thiên Hạo bốc trúng thăm số năm, đối thủ là Ngạn Linh Thiển.

Sau một khắc, trận đấu bắt đầu.

Vòng song đấu này sẽ được thi đấu trên không trung, phía dưới là nước biển xanh thẳm, địa điểm ven biển. Trong khi thi đấu đòi hỏi người đấu vừa thi triển thuật ngự kiếm trên không trung, vừa thi triển chiêu thức tiên thuật thi đấu. Người nào bị rớt xuống đất trước, người đó thua.

Cặp đấu đầu tiên là Đoàn Tử Âu và Phương Huỳnh. Rất nhanh, trận đấu bắt đầu.

Nhìn sơ qua trận đấu cũng không có gì là đáng nói. Căn bản tu vi của Đoàn Tử Âu cao hơn Phương Huỳnh. Cho nên, rất nhanh Phương Huỳnh dần rơi vào thế hạ phong. Cuối cùng Phương Huỳnh do tu vi không đủ, thuật ngự kiếm dần không ổn định. Đoàn Tử Âu nắm chắc thời cơ, xuất ra một chiêu Bách Hải Vân Chiến trong Bạch Vân Kiếm Pháp khiến Phương Huỳnh trở tay không kịp, rớt từ trên cao xuống nước.

Một tiếng kinh công vang lên báo hiệu trận đấu kết thúc, người thắng cuộc đương nhiên là Đoàn Tử Âu.

Trận thứ hai là Nam Cung Hồng Liên đấu với Tuý Mộng Yên, không cần phải nói, đương nhiên là Nam Cung Hồng Liên giành chiến thắng.

Trận thứ ba là Mạc Thiên Kỳ đấu với Ngọc Lâm Diệu.

Ngọc Lâm Diệu nói thế nào cũng là một đại mỹ nữ yêu kiều thướt tha, vừa nhìn không khỏi khiến cho vô số nam nhân động lòng. Ấy vậy mà Mạc Thiên Kỳ vẫn vẻ mặt lạnh lùng, thủ pháp không lưu tình xuất ra khiến cho Ngọc Lâm Diệu thua thảm bại.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhìn không khỏi chặc lưỡi. Người này nha, đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc.

Kế tiếp là trận thứ tư do Thiên Ngọc Vũ đấu với Diệp Trúc Ly. Trận này đấu rất suông sẻ, hầu như là một bên chịu ngược. Cuối cùng người thắng không ai khác chính là Thiên Ngọc Vũ. Điều này không mấy ngạc nhiên.

Trận thứ năm là Tàn Thiên Hạo đấu với Ngạn Linh Thiển. Không ngoài dự đoán của Hoa Lạc Từ Nguyệt, Tàn Thiên Hạo thuận lợi dành chiến thắng.

Trận thứ sáu là Vũ Thiên Từ đấu với Hồ Ngọc Linh. Trận thứ bảy là Vong Tuyệt đấu với Thanh Thiểu Khanh.

Qua hai trận đấu đều là Vũ Thiên Từ và Vong Tuyệt lần lượt dành chiến thắng.

Trận thứ sáu là Hoa Lạc Từ Nguyệt đấu với Minh Hàn Thần.

Trải qua bảy trận đấu, đến khi Hoa Lạc Từ Nguyệt đối chiến đã là giờ Thân sáu khắc (từ 15h00 - 17h00, ở đây là 16h30) . Nàng thoáng nhìn sắc trời, bĩu môi. Cũng nhanh đến giờ cơm. Có lẽ nên nhanh chóng kết thúc trận đấu.

Hoa Lạc Từ Nguyệt nhìn Minh Hàn Thần đang trong tư thế sẵn sàng, khoé miệng khẽ nhếch, đáy mắt thoáng hiện lưu quang.

Nàng phẩy nhẹ tay, một đạo ngân quang hiện ra lơ lửng giữa không trung, nhìn kỹ sẽ thấy bên trong ngân quang có một thanh kiếm. Đây đúng là Vân Linh Kiếm, thanh kiếm bất diệt mà tất cả tân môn đệ tử phải dùng trong khi thi đấu với vai trò ngự kiếm.

Vân Linh kiếm được làm từ Vân Linh Mộc vạn năm. Mỗi thanh kiếm nặng tới đa trăm cân. Muốn sử dụng bắt buộc phải truyền linh lực vào kiếm. Bằng không không có cách nào sử dụng.

Hoa Lạc Tử Nguyệt điểm nhẹ chân liền an ổn đứng vững trên thân kiếm. Tâm niệm vừa động, giày lát sau đã an ổn trên Bạch Vân Hải.

Minh Hàn Thần ngay sau đó cũng đứng vững trên thân kiếm đối mặt với Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Tâm niệm vừa động, trên tay hai người lập tức xuất hiện Vân Hoa Kiếm.

Vân Hoa kiếm là thanh kiếm được tạo nên từ Kim Huyền Thiết vạn năm. Cũng giống Vân Linh Kiếm, muốn sử dụng phải truyền linh lực vào Vân Hoa Kiếm mới có thể sử dụng. Vân Hoa Kiếm chính là thanh kiếm dùng trong thi đấu.

Trên không trung, gió thổi phát phơ làm tà áo tung bay, tạo cảm giác phiêu dật xuất trần.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn thanh kiếm trong tay, hua hua thanh kiếm vài vòng, cảm thấy không sai. Kiểu dáng đẹp, thanh nhã, cầm rất vừa tay.

Nàng liền mắt nhìn Minh Hàn Thần, khoe miệng nở nụ cười nhẹ, cổ tay vừa chuyển, kiếm thẳng chỉ vào Minh Hàn Thần, môi đỏ mọng khẽ nhếch. "Đắc tội."

Minh Hàn Thần nhìn động tác duy mỹ xinh đẹp của Hoa Lạc Tử Nguyệt, nhìn đến thất thần. Vừa hoàn hồn đã thấy Hoa Lạc Tử Nguyệt tấn công thì có một chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Chiêu thứ dần thi triển.

Quả đúng như những gì Hoa Lạc Tử Nguyệt nghĩ. Nàng quả thật giải quyết rất nhanh. Chỉ trong vòng ba chiêu đã hoa hoa lệ lệ đánh bại Minh Hàn Thần.

Minh Hàn Thần nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt, ánh mắt loé sáng thẳng tắp rơi xuống biển. Lát sau nổi lên ngư kiếm trở về đất liền.

Kế tiếp là trận thứ chín do Quân Thiên đấu với Dạ Vân Hoa. Trận thứ mười là Lạc Thiên Dương đấu với Bạch Phong.

Hai trận này cũng không có gì bất ngờ. Quân Thiên và Bạch Phong lần lượt dành chiến thắng.

Kết thúc vòng hai, mười người lọt vào vòng ba đã được xác nhận lần lượt là Đoàn Tử Âu, Nam Cung Hồng Liên, Mạc Thiên Kỳ, Thiên Ngọc Vũ, Tần Thiên Hạo, Vũ Thiên Từ, Vong Tuyết, Hoa Lạc Tử Nguyệt, Quân Thiên, Bạch Phong.

Trải qua hai vòng thi đấu cũng đã đến tối. Mọi người lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi lâu lại sức cho vòng ba.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vòng Ba.

Sau khi kết thúc thi đấu. Mọi người lần lượt trở về phòng. Riêng Tứ Đại Cung Chủ Tiên Cung và Minh Nguyệt Cung Chủ Nguyệt Vô Thiên cùng tiến tới Vân Nguyệt Điện.

Lúc này, Huyền Thiên Huyền Nữ, Vũ Nguyệt Lam, Ngân Ngạo Tư, Mộng Hạ Thu, Nguyệt Vô Thiên đang nhàn nhã an tọa nhìn bốn người trên chủ vị.

Trên chủ vị ngồi không ai khác chính là Tứ Tôn Bạch Vân Sơn gồm Lưu Thủy Thiên Hoàng đồng thời cũng là Phong Hoa Cung Chủ kiêm Chương Môn Bạch Vân Sơn Phong Vân Lưu Thủy, Nghiêm Tôn Lãnh Tà Trần, Linh Tôn Linh Du Phi, Vũ Tôn Phong Dật Lưu.

"Lưu Thủy Thiên Hoàng, bản Cung thật bất ngờ a. Năm nay Tân Sinh Tranh Tài thật đủ bất ngờ a." Huyền Thiên Huyền Nữ lơ đãng nói. Nam tử tuyệt thế tuấn mã, ngũ quan tinh xảo như vẽ, khiến người xem qua khó mà quên được, nhất là đôi con ngươi màu đen thâm thẳm như bầu trời, bên trong đôi mắt như có hàng vạn ngôi sao trong đó, lung linh ảo diệu. Mái tóc màu đen búi đơn giản trụ cấm huyền trầm, một thân huyền y bao gọn thân hình hoàn mỹ của y, càng hiển lộ khí chất thần bí, lạnh lùng của y.

"Đúng, đúng. Nhất là nữ đệ tử kia. Tu vi cũng không thấp đâu. Chỉ ít cũng là Tiên Tông. Còn trẻ như vậy mà đã có tu vi cao như vậy, thật sự là tiền đồ vô lượng a." Mộng Hạ Thu than thở nói. Y có khuôn mặt không khác gì nữ tử, mày ngài như vẽ, mi cong cánh quạt, mắt phượng hẹp dài, mũi nhỏ thẳng dài, môi anh đào khẽ mím lại. Quả là một giai nhân tuyệt sắc, tuy bộ dạng giống nữ nhân nhưng trong nhu có cương, vẫn không dấu được nét khí khái của nam tử. Nhất là đôi con ngươi màu xám tro, xinh đẹp lạnh nhạt, lại ngạo mạn. Một đầu tóc dài màu vàng chảy xuôi như dòng thác nước từ đỉnh đầu qua vai xuống thắt lưng. Không buộc không búi tùy ý chạy tán loạn sau lưng. Nhưng kì lạ thay, không những không khiến người ta cảm thấy khó chịu mà còn làm nổi bật vẻ xinh đẹp của y. Một thân kim y thêu chỉ vàng bao trọn dáng người tiêm gầy của y. Tuấn mã tuyệt luân, anh tuấn tiêu sái. Nếu không có loại khí chất của nam tử thì nhìn qua ai cũng nghĩ y là nữ tử.

"Này còn không phải sao. Hai mươi tuổi đã là Tiên Tông. Tiền đồ rạng rỡ. "Nguyệt Vô Thiên yêu nghiệt cười, như không để ý nói. Nhưng lời y nói ra lại như một quả bom nguyên tử chấn kinh những người có mặt tại đây.

"Nguyệt Vô Thiên, ngươi không nói chơi chứ. Làm sao có thể. " Vũ Nguyệt Lam như không thể tin nhìn Nguyệt Vô Thiên hỏi. Này cũng quá biến thái đi. Nam tử sở hữu gương mặt tuấn tú vô song, thân hình cao ráo cân đối, một thân lam y bao trọn dáng người thon dài xinh đẹp của y, càng hiển khí chất phong lưu phóng khoáng.

"Nguyệt Vô Thiên ta nói còn có thể là giả sao. Không chỉ Hoa Lạc Tử Nguyệt nay đã là Tiên Tông, mà ngay cả hai phụ thị của nàng ta là Mạc Thiên Ki và Tần Thiên Hạo cũng đã là Tiên Nhân. "Nguyệt Vô Thiên liến mắt khinh bỉ nhìn Vũ Nguyệt Lam.

"Thú vị. "Huyền Thiên Huyền không đầu không đuôi nói một câu. Sau đó lại nói tiếp. "Linh Tôn, nữ nhi của ngài quả nhiên không tầm thường a. Còn có hai nam tử bên cạnh nàng ta nữa. "

"Huyền Vân Cung Chủ đã quá lời rồi. "Linh Du Phi không nóng không lạnh, khiêm tốn lễ độ nói.

"Hừ, đừng vội đắc ý. Nói không chừng... "Mộng Hạ Thu hừ lạnh nói. Tuy không nói hết câu nhưng ý thì ai cũng hiểu.

"Đồ ẻo lả. Ngươi muốn chết. "Linh Du Phi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mộng Hạ Thu căm giận nói.

"Ngươi nói ai ẻo lả, đồ thần kinh. Ta cho ngươi nói lại đó. "Mộng Hạ Thu cũng tức giận không kém đập bàn đứng dậy hét lên, ngón tay thon dài chỉ thẳng mặt Linh Du Phi. Đời này y ghét nhất là bị người nói là ẻo lả. Tên thần kinh này lại dám.

"Ta nói ngươi là đồ ẻo lả đó, thì sao. Muốn đánh nhau. "Linh Du Phi cũng không thua kém, tức giận đứng lên, hừ lạnh nói.

"Thôi, thôi được rồi. Tứ sư đệ. Đệ không cần tức giận, Vô Mộng Cung Chủ ngài cần gì sinh khí. Nghe lời ta, dĩ hoà vi quý, ha. "Phong Dật Lưu cười làm lành nói, bắt đầu đi từ trên ghế đứng dậy hoà giải. Hai người này thật tình. Mỗi lần thấy mặt nhau phải gây lộn là sao chứ. Thật là. Aizz...

"Hừ... "Linh Du Phi trừng mắt nhìn Mộng Hạ Thu. Ngay sau đó không thèm để ý quay mặt đi. Ngồi trở lại ghế. Hừ lạnh nói. "Nể mặt tam sư huynh, hôm nay ta tạm tha cho ngươi.

"Làm bộ. "Mộng Hạ Thu thâm mắng hai chữ. Bản thân cũng yên ổn ngồi trở lại chỗ.

Những người khác nhìn cũng chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Hai người này cứ như nước với lửa. Hễ gặp nhau không đầu khẩu thì là đánh nhau. Nhìn riết cũng quen. Hai ngàn năm trôi qua cũng chưa từng thay đổi bao giờ.

Phong Vân Lưu Thủy như có điều suy nghĩ từ nãy tới giờ luôn trầm mặc không nói.

Ngân Ngạo Tư thì lạnh lùng tựa khối băng. Đương nhiên nếu muốn khối băng mở miệng là chuyện không tưởng.

Lãnh Tà Trần im lặng hồi lâu mở miệng. "Các vị, lần này gọi các vị đến là có chuyện cần thương lượng. Hiện tại hai giới Yêu Ma đang có động tĩnh. Chi e sắp tới lại sẽ có một trận chiến khốc liệt. Chúng ta cũng nên chuẩn bị mọi thứ. "

"Cuối cùng thì tên Ma Lãnh Hàn đó cũng ra tay, xem ra hắn đã hết kiên nhẫn rồi. "Vũ Nguyệt Lam hừ lạnh khinh thường nói. Không khó nhận ra hận ý trong lời nói.

"Khi nào thì đối chiến. "Huyền Thiên Huyền nhìn Phong Vân Lưu Thủy không mạnh không nhạt hỏi một câu.

"Sau Đại Hội Tiên Kiếm. "Phong Vân Lưu Thủy nhàn nhạt đáp.

"Vậy là chỉ còn chưa đầy nửa năm. "Ngân Ngạo Tư thờ dài nói. Nam tử có dung mạo anh tuấn, ngũ quan tinh xảo giống như được gọt dũa tỉ mỉ. Một đôi mắt màu xanh ngọc, lạnh lùng sắc bén, mái tóc dài màu xanh ngọc đơn giản được buộc lại bởi một sợi dây cột tóc màu xanh ngọc. Một thân y phục màu xanh ngọc xinh đẹp lạnh lùng. Xung quanh y như có một tầng băng mỏng ngăn cách với bên ngoài.

"Ta nói, Ngân Ngạo Tư, ngươi đừng nói chuyện giống ông cụ có được không? Không hợp với dung mạo này của ngươi a. "Phong Dật Lưu lắc đầu ai oán nói, à không, chính xác mà nói phải là trêu ghẹo.

"Đừng đừng đừng. Ngân Ngạo Tư, ngươi nên cười nhiều một chút. Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ đó. Cười nhiều cho đời thêm vui, phải không? "Vũ Nguyệt Lam gật đầu phụ họa nói. Trêu chọc khối băng rất vui a.

Ngân Ngạo Tư trực tiếp xem hai người như không khí, không nghe không nói. Bình thần nhấp trà. Nếu người khác muốn trêu chọc ngươi mà ngươi lại để ý gây gổ, rất ấu trĩ a. Cách tốt nhất là không quan tâm, trực tiếp lơ đi. Như vậy mới là cách trả thù ác nhất.

Phong Dật Lưu và Vũ Nguyệt Lam hai mặt nhìn nhau. Nha, khối băng không trả lời, không sao. Cứ tiếp tục tự biên tự diễn.

"Chắc, khối băng không thích cười rất khó thành thân a. Ta đoán kẻ nào xui xẻo lắm mới bị y yêu a. "Phong Dật Lưu vuốt vuốt cằm nói.

" Tam sư huynh nói không sai, nếu có ngày y có thể vì một người mà cười, vì yêu thành cuồng si, thì đệ sẽ đáp ứng y một điều kiện. " Linh Du Phi hứng thú, chỉ sợ thiên hạ không loạn mở miệng cho ra một lời hứa.

Mà cũng chính vì sự tùy hứng hôm nay mà tương lai y phải khổ sở không ít.

" Ta không có hứng thú, nhàm chán. " Ngân Ngạo Tư khinh thường nói, y trước giờ chưa từng nghĩ đến yêu. Y cũng khinh thường loại tình cảm này.

" Chưa chắc, mọi chuyện đều có ngoại lệ, và cả bất ngờ. " Nguyệt Vô Thiên không đầu không đuôi nói một câu, lời nói lại nghe ra mơ hồ bí ẩn.

***** Vân Tâm Điện *****

" Từ Nguyệt, hôm nay cô thật cừ a. Chỉ phát tay một cái đã giải quyết xong đám người. Ta đoán người đứng đầu Tân Sinh Tranh Tài năm nay chắc hẳn là cô rồi. " Nam Cung Hồng Liên tỏ vẻ ngưỡng mộ nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt nói.

" Ân. Cô cũng không vừa. Có thể lọt vào top mười. " Hoa Lạc Từ Nguyệt nhàn nhạt nói.

" Hi, đó là đương nhiên. " Nam Cung Hồng Liên vui vẻ nói. Nàng cũng rất lợi hại a.

" Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn phải thi đấu nữa. Cô cũng sớm nghỉ ngơi đi. " Hoa Lạc Từ Nguyệt lấy tay che miệng ngáp. Hôm nay nàng thật sự rất mệt. Đã vậy suốt dọc đường trở về lại luôn bị Nam Cung Hồng Liên làm phiền.

" Thôi được, Từ Nguyệt nghỉ ngơi đi. Tạm biệt, ngủ ngon. "

" Ân, ngủ ngon. "

Dứt lời hai người đều trở về phòng nghỉ ngơi.

***** Thất Tuyệt Điện *****

Đêm dài trầm lặng.

Ánh trăng trong màn đêm toả ánh sáng mờ mờ ảo ảo chiếu xuống Thất Tuyệt Điện.

Thất Tuyệt Điện là nơi cao nhất trong Bạch Vân Sơn, từ trên đây có thể nhìn rõ toàn cảnh Bạch Vân Sơn.

Hoa mai bay đầy trời, trong không khí thoang thoảng hương hoa mai thanh thuần nhẹ nhàng.

Từng gốc hoa mai ở đây đều có tuổi thọ trên vạn năm, không ai biết là chúng được từ đâu, chỉ duy nhất Phong Vân Lưu Thủy mới biết sự thật.

Hoa mai trong Thất Tuyệt Điện nở quanh năm suốt tháng, không bao giờ tàn. Đây cũng là điều mà mọi người đều tò mò, tạo hoá tự nhiên, quy luật vạn vật đâu phải ai cũng có thể thay đổi và nắm bắt. Cho dù có thể cũng phải trả giá đại giới.

Tuy nhiên, Phong Vân Lưu Thủy lại làm được, y hoàn toàn có thể điều khiển tự nhiên, so với Thần càng giống Thần hơn.

Phong Vân Lưu Thủy một thân ngân y phiêu dật xuất trần, xung quanh như có một đoàn sương mù thanh lãnh, lạnh lùng, ngăn cách y với mọi thứ xung quanh.

Y đứng dưới gốc hoa mai ngẩng đầu nhìn bầu trời. Chốc lát lại thờ dài.

" Cuối cùng mọi chuyện cũng phải kết thúc. "

Thanh âm trong trẻo vang dài trong bóng đêm, theo gió tản dần, cuối cùng hoá thành từng tiếng thờ dài.

***** Sáng hôm sau - Quảng Trường *****

" Trận thi đấu hôm nay chắc sẽ rất thú vị. " Phong Dật Lưu phe phẩy chiếc phiến hứng thú nhìn một lượt khán đài, kể đó ghé sát vào Phong Vân Lưu Thủy nói.

" Ân. " Phong Vân Lưu Thủy nhàn nhạt ứng tiếng, bộ dạng không thèm để ý.

" Sao vẫn chưa thấy Hạ Âm đến nhỉ. " Linh Du Phi một bên khó hiểu nói. Y cùng Hạ Âm vốn là bằng hữu tốt, có thể xem là tri kỉ của nhau. Nay không thấy người đương nhiên phải hỏi thăm.

" Đến rồi kìa. " Phong Dật Lưu gấp quạt nói.

Ngay sau tiếng y thì là một giọng thét dài. " Hạ Âm Thượng Tiên cùng đệ tử là Hàn Mai Tiên Từ đến. "

Tiếp đó hai mặt bóng dáng ngự kiêu xuất hiện trước mắt mọi người.

Nam thì tuấn mỹ tuyệt luân, nữ thì giai nhân tuyệt sắc. Quả là tổ hợp hai người tuyệt đẹp.

" Thiên Hoàng, thực xin lỗi, ta đến muộn. " Hạ Âm cung kính hành lễ hướng Phong Vân Lưu Thủy. Nam tử có khuôn mặt tinh xảo, từng đường trên mặt đều rõ ràng vô cùng. Phượng mâu lạnh lùng, tóc dài búi gọn trụ cấm trâm ngọc, một thân y phục xanh nhạt tôn lên dáng người cao ráo của y.

" Hàn Mai tham kiến Thiên Hoàng. " Hàn Mai nở nụ cười ngọt ngào hướng Phong Vân Lưu Thủy hành lễ. Nữ tử xinh đẹp tinh thuần, dung nhan tinh xảo, nhất là đôi mắt đen tuyền xinh đẹp ánh lên tia nhìn thông minh nghịch ngợm. Tóc dài đen tuyền buộc thành đuôi ngựa, một thân y phục cổ trang màu vàng thêu hoa mai, xinh đẹp mà thanh thuần tự nhiên. Y phục cổ trang lại buộc tóc đuôi ngựa trông nam không ra nam, nữ không ra nữ. Trông rất kì cục. Tuy nhiên có vài người nhìn đã quen mắt nên cũng không để ý nhiều.

" Miễn lễ. Hai vị cứ tự nhiên. Trận đấu cũng sắp bắt đầu. " Phong Vân Lưu Thủy lạnh nhạt nói.

" Đa tạ. " Hạ Âm đáp nhẹ một tiếng, Hàn Mai chỉ gật đầu không nói, khoé miệng nở nụ cười ngọt ngào.

" Hạ Âm huynh, đã lâu không gặp. " Linh Du Phi tiến tới chấp tay nói.

" Hạ Âm huynh. " Hoa Tự Minh Ân cũng chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

" Linh đệ, Hoa muội, hai người hảo. " Hạ Âm cũng cười nói.

" Linh Tôn, Linh Mẫu. Hàn Mai xin thỉnh an. " Hàn Mai nhẹ nhàng thi lễ, nở nụ cười ngọt ngào.

" Ân, Mai nhi thật ngoan. Quả là một cô nương hiểu lễ lễ, nhu thuận. " Hoa Tự Minh Ân gật đầu hài lòng, không tiếc lời khen.

" Linh mẫu đã quá lời. " Hàn Mai cười híp mắt, hơi cúi đầu tỏ ra e thẹn.

Hạ Âm một bên nhìn chột cảm thấy ách hán, tiểu tinh nghịch cũng có ngày nhu thuận như vậy sao. Tại sao nàng ta chỉ nhu thuận đối người khác, còn với y thì toàn giương nanh múa vuốt là sao. Trong lòng Hạ Âm Thượng Tiên thật sự là khóc không ra nước mắt.

" Được rồi, có chuyện gì thì đợi sau khi kết thúc thi đấu chúng ta lại tiếp tục ôn chuyện. " Hạ Âm nhìn nhìn chột mở miệng nói.

" Được, đến lúc đó ta và huynh cùng đấu mấy ván cờ. " Linh Du Phi cũng cười gật đầu.

" Được, cứ quyết định như vậy. " Hạ Âm sáng khoái đáp ứng. Y cũng đã lâu không cùng Linh Du Phi đấu cờ.

" Vân Tâm, mau bắt đầu đi. " Phong Vân Lưu Thủy nhìn mọi người đã đến không sai biệt lắm liền nhắc nhở Lãnh Vân Tâm.

" Đệ tử tuân mệnh. " Lãnh Vân Tâm cung kính lĩnh mệnh.

Phút chốc cả người đã đứng trên khán đài.

" Như các vị đã biết, sau khi kết thúc vòng hai, mười người lọt vào vòng ba đã được xác nhận lần lượt là Đoàn Tử Âu, Nam Cung Hồng Liên, Mạc Thiên Kỳ, Thiên Ngọc Vũ, Tàn Thiên Hạo, Vũ Thiên Từ, Vong Tuyệt, Hoa Lạc Tử Nguyệt, Quân Thiên, Bạch Phong. Bây giờ mười người sẽ chia ra thi đấu theo hình thức song đấu. Luật như cũ, mỗi người lên bốc thăm chọn đối thủ cho bản thân. " Lãnh Vân Tâm nhìn mười người nói. Trên tay xuất hiện một hộp bốc thăm.

Từng người lần lượt bước lên bốc thăm.

Sau khi công bố kết quả, rất nhanh trận đấu liền bắt đầu.

Trận thứ nhất : Đoàn Tử Âu đấu với Mạc Thiên Kỳ.

Mạc Thiên Kỳ thật sự là người lạnh lùng, không ra nhiều chiêu thức, vền vẹn trong hai chiêu đã đánh bại Đoàn Tử Âu.

Trận thứ hai : Nam Cung Hồng Liên đấu với Vũ Thiên Từ.

Vũ Thiên Từ tu vi cũng không kém, ngay từ trận đầu tiên Hoa Lạc Tử Nguyệt đã nhận ra là y giấu thực lực, còn thực lực chân chính thì không kém năng bao nhiêu. Cũng chính vì vậy mà chỉ trong vòng hai chiêu Nam Cung Hồng Liên cứ như thế mà thua.

Trận thứ ba : Thiên Ngọc Vũ đấu với Vong Tuyệt.

Hai người bạn cùng phòng đấu với nhau chắc hẳn sẽ không tránh khỏi lúng túng, ra chiêu cũng không dứt khoát, chắc chắn trận đấu sẽ rất nhàm chán. Đó là điều mà tất cả mọi người đều nghĩ. Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Thiên Ngọc Vũ và Vong Tuyệt không những không nể tình mà chiêu chiêu đều vô cùng sắc bén. Nhưng không may, Vong Tuyệt tu vi vẫn luôn thấp hơn Thiên Ngọc Vũ, chính vì vậy mà Vong Tuyệt thua.

Trận thứ tư : Tàn Thiên Hạo đấu với Bạch Phong.

Trận này khỏi phải nói cũng biết kết quả. Bạch Phong làm sao có thể là đối thủ của Tần Thiên Hạo, nên rất nhanh Bạch Phong đã thua.

Trận thứ năm: Hoa Lạc Tử Nguyệt đấu với Quân Thiên.

Hoa Lạc Tử Nguyệt ngự kiếm trên không trung đối mặt với Quân Thiên. Hai người làm tư thế hữu lễ ngay sau đó bắt đầu xuất chiêu.

Hoa Lạc Tử Nguyệt khoe miệng khê nhếch. Quân Thiên tuy tu vi cao, lại còn là yêu linh hoá thành. Tuy nhiên so với nàng vẫn còn kém xa.

Chẳng mấy chốc, trận chiến cứ thế kết thúc với chiến thắng thuộc về Hoa Lạc Tử Nguyệt.

Sau khi kết thúc thi đấu vòng ba - Song Đấu.

Mọi người lần lượt nghỉ ngơi cho trận thi đấu vào buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: 21.1: Tâm Loạn

" Tử Nguyệt, chúc mừng cô a. Được lọt vào top năm luôn. Woa... thật không nghĩ đến năm người lọt vào top năm đều là đệ tử lớp Linh của chúng ta. Thật bất ngờ, thật hưng phấn, thật vui, thật kích thích, thật... " Nam Cung Hồng Liên nói liên miên không dứt, mặc cho Hoa Lạc Tử Nguyệt không quan tâm vẫn tự biên tự diễn.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhũm mày tỏ vẻ không kiên nhẫn, cô gái này đúng là lảm chuyện a, từ khi trở về cứ nói liên miên không dứt. Nghe khiến tai nàng sắp bị ù luôn rồi. Có ai cứu nàng không a.

" Cho hỏi Tử Nguyệt sư muội có ở bên trong không. "

Ngay lúc Hoa Lạc Tử Nguyệt mày nhăn mặt nhũm, nội tâm không ngừng khóc rống thì rốt cuộc nghe được một thanh âm tuy không hay cho lắm nhưng có thể xem như là thanh âm cứu mạng nàng lúc này.

Thế là Hoa Lạc Tử Nguyệt nhanh chóng chạy vèo ra cửa, bỏ mặc Nam Cung Hồng Liên với vẻ mặt ngờ ngác không hiểu chuyện gì. Lát sau tay trái sờ sờ cảm tỏ vẻ bí hiểm, hai mắt nheo lại đầy thâm ý. Vui mừng chạy ra như vậy là sao đây, đừng tưởng nàng không biết là ai mới gọi. Nhìn hai người họ bình thường thân quen gần gũi nhau đến vậy, chắc chắn có gian tình.

Chắc chắn ...

" Vân Hàn sư huynh gọi muội có chuyện gì không? " Hoa Lạc Tử Nguyệt vừa chạy đến cửa liền thấy Lãnh Vân Hàn, nàng hơi nhũm mày theo thói quen, đáy mắt hiện ý cười nhàn nhạt, cười nói.

Lãnh Vân Hàn nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp không khỏi ngây người, bất giác hai má hơi hồng, tim đập loạn xạ không hiểu. Có trấn tĩnh nói. " Thiên Hoàng, Nghiêm Tôn, Vũ Tôn, Linh Tôn và Linh Mẫu cho truyền gặp muội, mau đi thôi. "

" Ân, đi thôi. " Woa, Vân Hàn sư huynh đỏ mặt a, trông thật đẹp. Trong lòng Hoa Lạc Tử Nguyệt tà ác nghĩ. Sau này phải nhiều chọc cho Vân Hàn sư huynh đỏ mặt mới được.

Lãnh Vân Hàn ứng một tiếng liền ngự kiếm đi trước, Hoa Lạc Tử Nguyệt liền theo sau.

Lúc này y dĩ nhiên không hiểu những suy nghĩ tà ác trong lòng Hoa Lạc Tử Nguyệt, nếu y biết thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

" Sư huynh, sao dạo này muội không thấy Vân Tâm sư huynh, huynh ấy bận gì sao? " Hoa Lạc Tử Nguyệt nhằm chán tìm đề tài hỏi Lãnh Vân Hàn, dù sao cũng không vội, cứ từ từ đi là được.

" Huynh ấy phải bế quan tu luyện. "

" Ân. Ừm, sắp tới có đại hội gì không huynh ? "

" Có đó, sau Tân Sinh Tranh Tài là Đại Hội Tiên Kiếm. "

" Nga, Đại Hội Tiên kiếm? "

" Ân, Đại Hội Tiên kiếm tổ chức trăm năm một lần, ba tháng nữa là đến rồi. Đại Hội Tiên Kiếm được tổ chức tại Nguyệt Thiên Cung, nơi ở của Nguyệt Thiên Thánh Mẫu, đây là thời điểm phân tranh cao thấp giữa các tiên phái với nhau, cho nên quy mô tổ chức cũng lớn hơn nhiều. Trong Thiên Giới có hàng vạn tiên phái lớn nhỏ khác nhau, nhưng tính ra cũng chỉ có hai mươi tiên phái là đủ điều kiện tham gia tranh tài, đệ tử tham gia tranh tài không thể vượt qua trăm tuổi. Mà nhiều năm qua, Bạch Vân Sơn luôn giữ vị trí đứng đầu trong Đại Hội Tiên Kiếm. "

" Chắc hôm đó sẽ náo nhiệt lắm nhỉ, muội cũng muốn đi. " Hoa Lạc Tử Nguyệt như lơ đãng nói, nếu nàng có thể tham gia thì thật tốt, chắc sẽ có nhiều trò vui để xem a.

" Tu vi muội cao như vậy, chắc sẽ được tham gia. " Lãnh Vân Hàn cười sùng nịch nhìn nàng nói.

... ..

Vừa ngự kiếm vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc cả hai người đã đến Vân Nguyệt Điện.

Hoa Lạc Tử Nguyệt theo sau Lãnh Vân Hàn bước vào đại điện.

Bên trong điện gồm có tứ tôn Bạch Vân Sơn ngồi trên thượng vị, Hoa Tự Minh Ân ngồi kế bên Linh Du Phi, Lãnh Vân Tâm đứng sau Lãnh Tà Trần.

Xuống phía dưới phân chia hai bên ngồi lần lượt là Tứ Đại Cung Chủ ngồi bên trái, ngồi bên phải là Nguyệt Vô Thiên, Hạ Âm và Hàn Mai.

Lãnh Vân Hàn cùng Hoa Lạc Tử Nguyệt trước tiên hành lễ, sau đó Lãnh Vân Tâm liền bước đến đứng cạnh Lãnh Vân Tâm, còn Hoa Lạc Tử Nguyệt thì bị kéo đến ngồi gần Hoa Tự Minh Ân.

" Hoá ra đây là Tử Nguyệt muội muội, hân hạnh gặp mặt, tỷ tên Hàn Mai, hiệu Hàn Mai Tiên Tử, là đệ tử duy nhất của Hạ Âm Thượng Tiên. " Hàn Mai nở nụ cười thân thiện nói.

" Ân, hân hạnh gặp mặt. " Hoa Lạc Tử Nguyệt cũng khách khí đáp lại. Nàng nhìn mái tóc của Hàn Mai như có điều suy nghĩ.

" Khiến chư vị chê cười rồi. " Hạ Âm Thượng Tiên không khỏi cười khổ nói. Con bé này quả là nghịch ngợm, vẫn chứng nào tật nấy, sửa mãi không được.

" Không sao, Mai nhi chỉ là thẳng thắn thôi mà, vói lại con bé nói đúng mà. " Linh Du Phi nhìn Hàn Mai thâm ý nói.

Hạ Âm thật không còn gì nói, y có một đệ tử như nàng đã đủ đau đầu rồi, làm sao còn dám nhận thêm a.

" Chắc, không nghĩ đến Hạ Âm Thượng Tiên cũng có một ngày vì người khác mà phải đau đầu a. " Nguyệt Vô Thiên nheo mắt cười thâm ý nói.

" Đùng là không ngờ đến. " Hạ Âm lắc đầu ngán ngấm. Một phút lầm lỡ cả đời ân hận a.

" Sư phụ, người đang chê con phiền phức sao. " Hàn Mai nghe Hạ Âm than thở, tuy biết sẽ không có chuyện gì nhưng vẫn không tránh khỏi hoảng hốt, giả trang ủy khuất để che giấu cảm xúc.

" Vì sư sao có thể chê con được. " Hạ Âm ôn nhu sùng nịch nhìn nàng. Đồ đệ này tuy có chút nghịch ngợm khiến y đau đầu không thôi, nhưng cũng đã đi theo làm bạn với y trăm năm rồi. Sao có thể bỏ được a.

Hàn Mai nghe vậy cười đắc ý không thôi, nàng biết mà, sư phụ yêu thương nhất là nàng a.

Hoa Lạc Tử Nguyệt như có như không nhìn hai người. Đáy mắt hiện tia hiểu rõ. Sự đồ luyến hà, rất hay.

" Phụ hoàng, mẫu hậu gọi con có chuyện gì không? " Gọi nàng đến từ nãy tới giờ rốt cuộc là sao a, vòng vo lòng vòng hoài chi bằng để nàng hỏi thẳng.

" Phụ hoàng muốn con làm quen với các vị sư bá, sư thúc của con. Từ khi con đến đây vì không muốn phiền con dẫn đến làm chậm tiến độ tu hành nên không cùng con giao thiệp, nay sẵn tiện làm quen luôn. " Linh Du Phi ôn hoà nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt nói.

Vậy bây giờ không phiền nàng nghĩ ngợi sao, chiều nàng còn trận chiến a. Hoa Lạc Tử Nguyệt chỉ có thể ở trong lòng gào thét.

" Tiểu mỹ nhân, hân hạnh làm quen. " Vũ Nguyệt Lam đầu tiên giơ giọng trêu ghẹo.

" Đa tạ Mỹ nhân sư thúc khen tặng. " Dám trêu ghẹo nàng, chán sống a.

Nụ cười bên môi phút chốc tắt hẳn, khoé miệng run rẩy không thôi. Mỹ nhân sư thúc... Vũ Nguyệt Lam trong lòng không ngừng tỏ ra bí thông. " Mỹ nhân sư thúc của con không phải ta, là Mộng Hạ Thu kia kìa. "

Mộng Hạ Thu không ngừng ném ánh mắt như lưỡi dao nhìn Vũ Nguyệt Lam, trong lòng thầm mắng không thôi. Dám tính kẻ y, không biết xấu hổ. Y cũng không quên nở nụ cười xinh đẹp nhìn Hoa Lạc Tử Nguyệt nói. " Ca ca không phải thúc thúc, cho nên không thể nói vậy được. Muội gọi huynh là ca ca là được. "

" Ân, mỹ nhân ca ca. " Hoa Lạc Tử Nguyệt nở nụ cười tươi tắn, không gọi thúc thúc thì gọi ca ca, chi là thêm danh hiệu do nàng đặt a.

Phong Vân Lưu Thủy bình thần nhìn về mặt cứng ngắc của Vũ Nguyệt Lam và Mộng Hạ Thu. Dù sao cũng không liên quan đến y nên y cũng lười quan tâm.

Phong Dật Lưu, Linh Du Phi, Hoa Tự Minh Ân thì nín cười không thôi sợ có người thẹn quá hoá giận làm chuyện điên rồ a.

Lãnh Tà Trần khoé miệng khê nhếch, hiển nhiên y cũng cảm thấy danh hiệu này rất hợp.

Lãnh Vân Hàn cùng Lãnh Vân Tâm thì trong lòng sợ hãi than. Từ Nguyệt muối thật mạnh.

Ngân Ngạo Từ tay cầm tách trà hơi ngừng một chút, sau lại rất nhanh bình tĩnh trở lại, nâng tay nhấp trà. Ân, mùi vị không tệ a.

Huyền Thiên Huyền nhìn Hoa Lạc Từ Nguyệt, ánh mắt mang theo tia tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng. Dung mạo tuyệt sắc, ánh mắt mang ý cười nhưng chỉ cười đơn thuần, có cảm giác... vô tình. Quả là một nữ nhân thú vị.

" Từ Nguyệt muối, muối thật vui tính. Mà Vũ Nguyệt Lam và Mộng Hạ Thu đã đắc tội gì với muối mà muối nở làm khó người ta như vậy a. " Hàn Mai cười hi hi to mò hỏi Hoa Lạc Từ Nguyệt . Nàng thật không rõ rốt cuộc hai người họ đã làm gì khiến Hoa Lạc Từ Nguyệt chơi xỏ như vậy a.

Điều mà Hàn Mai nói cũng chính là điều mà tất cả mọi người thắc mắc. Đặc biệt là Vũ Nguyệt Lam và Mộng Hạ Thu thì vô cùng chờ mong lắng nghe. Hai người thật không hiểu rốt cuộc bản thân đã làm gì mà bị nàng ghi thù a. Đây là lần đầu tiên hai người gặp nàng mà.

Trong lúc ai nấy đều mong muốn nghe được câu trả lời lại không nghĩ đến nhận được một câu trả lời khiến ai nấy đều dờ khóc dờ cười.

Nàng nói. " Nga, tại hai người họ xinh đẹp quá, hai từ mỹ nhân rất thích hợp để gọi a. "

Rất nhanh thời gian thi đấu vòng bốn đã bắt đầu.

Năm người Hoa Lạc Từ Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ, Tàn Thiên Hạo, Vũ Thiên Từ, Thiên Ngọc Vũ đồng loạt ngự kiếm đứng vững vàng trên không trung. Vị trí năm người đứng vừa đúng với hình ngũ giác.

Dưới hàng vạn đôi mắt mong chờ dõi theo, rất nhanh cả năm người đã nhập trận hỗn chiến.

" Thú vị, Hoa Lạc Từ Nguyệt, Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo là cùng một phe, nếu một trong hai người Vũ Thiên Từ hoặc Thiên Ngọc Vũ thua cuộc, vậy không phải là Hoa Lạc Từ Nguyệt phải một mình đối chiến với tình nhân của nàng sao. Cảnh này đáng xem. " Phong Dật Lưu phe phẩy chiết phiến trong tay, vừa không ngừng bình luận, chỉ có điều ánh mắt kia toàn là ý muốn xem cuộc vui.

" Cũng chưa chắc, có thể là một trong ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt thua cũng không chừng. Dù sao tên tiểu tử Thiên Ngọc Vũ kia tu vi cũng không tồi. " Nguyệt Vô Thiên nhân nhợt nói.

" Cũng có thể, a... nhìn xem. " Phong Dật Lưu vừa nói vừa nhìn chỗ năm người Hoa Lạc Từ Nguyệt hỗn chiến, như thấy được thứ gì thú vị vội la lên.

Mọi người bị tiếng kêu của y gây chú ý đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy cả năm người đang chiến đấu rất hăng say, từng chiêu từng chiêu liên tiếp xuất ra không ngừng nghỉ, công phòng thủ đều có đủ, cương nhu đều đặn. Điều đáng nói là cả năm người tu vi dường như không kém nhau bao nhiêu. Người này đánh người kia, người kia ra đỡ lại có người khác đánh tới. Trong phút chốc, người đánh kẻ đỡ, chiêu kiếm xuất ra, kiếm hoa văng ra khắp nơi, màu sắc tiên pháp không ngừng loé sáng. Chẳng mấy chốc trận chiến cũng sắp kết thúc, không biết là do vô ý hay cố ý mà Tàn Thiên Hạo bị đánh bay ra khỏi Tiên Đài.

Một tiếng hiệu lệnh vang lên, trận chiến kết thúc. Và cũng hiển nhiên kết quả cuối cùng cũng đã xuất hiện.

" Ta nói mà, kết thúc thế này là tốt rồi. Tên tiểu tử Tàn Thiên Hạo kia cũng được đấy chứ. Đại sư huynh, hay huynh nhận y làm đồ đệ đi. " Phong Dật Lưu nở nụ cười đắc ý, nhìn Lãnh Tà Trần cợt nhả góp ý nói.

Lãnh Tà Trần phiến ánh mắt xem thường nhìn y, im lặng không nói. Vị sư đệ này của y đúng là vô dụng, chỉ biết chơi đùa.

Phong Dật Lưu sờ sờ mũi tỏ vẻ không thú vị. Đại sư huynh quá lạnh lùng rồi, trêu không vui.

Nguyệt Vô Thương nhìn Phong Dật Lưu phiến ánh mắt khinh bỉ nhìn y. Rõ ràng là y tiên đoán một trong ba người Hoa Lạc Từ Nguyệt sẽ thua mà, sao đến bây giờ y nói như thể chính y tiên đoán vậy. Đúng là vô si.

Kết thúc vòng bốn, bốn người được tạm nghỉ ngơi nửa canh giờ, nửa canh giờ sau liền bắt đầu vòng năm - song đấu.

Nửa canh giờ sau, sau khi phân chia cặp đấu lần lượt là : trận thứ nhất là Ngọc Thiên Vũ và Mạc Thiên Kỳ , trận thứ hai là Hoa Lạc Từ Nguyệt và Vũ Thiên Từ.

Rất nhanh, trận chiến ngay lập tức bắt đầu.

Ban đầu Ngọc Thiên Vũ và Mạc Thiên Kỳ đấu ngang tài ngang sức, nhưng hiển nhiên Ngọc Thiên Vũ tu vi cao hơn Mạc Thiên Kỳ rất nhiều, chính vì thế mà chỉ qua hai ngàn chiêu, Mạc Thiên Kỳ thua.

Hoa Lạc Tử Nguyệt nhìn trận với vẻ bình thản. Nàng có thể nhìn ra Ngọc Thiên Vũ tu vi không kém nàng bao nhiêu, mà cũng phải, y là tam hoàng tử thiên giới, là nhi tử mà Thiên Đế yêu thương nhất há có thể là kẻ yếu, ban đầu Thiên Đế là muốn cho y bài Phong Vân Lưu Thủy vi sư, nhưng ngặt nỗi Bạch Vân Sơn có môn quy muốn bài sư phải vượt qua Tàn Sinh Tranh Tài, chính vì vậy mà y mới phải trở thành đệ tử ngoại môn của Bạch Vân Sơn. Với kết quả hiện nay, nàng không mấy ngạc nhiên, cũng nằm trong dự đoán. Nàng thật rất chờ mong cuộc chung kết, nàng và y so đấu, xem ai mạnh hơn ai, đảm bảo phấn khích.

Kết thúc trận thứ nhất, ngay lập tức trận thứ hai bắt đầu.

Hoa Lạc Tử Nguyệt và Vũ Thiên Từ lần lượt ngự kiếm lên không trung. Hai người mặt đối mặt nhìn nhau. Nàng nở nụ cười nhẹ với y, ngay sau đó động chiêu. Nàng nghĩ muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu cho nên chỉ còn cách động thủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: 21.2 : Tâm Loạn

Từ Nguyệt vùng kiếm xuất chiêu, kiếm khí lưu động biến hoá muôn vàn, từng chiêu từng thức đều ép sát Vũ Thiên Từ.

Vũ Thiên Từ bình tĩnh gặp chiêu phá chiêu, thoát nhìn không hề nao núng. Nàng nhìn không khỏi thán khen y thân pháp tốt, kế tiếp chiêu thức xuất ra cũng mãnh liệt hơn.

Y tuy đấu với nàng cũng qua mấy trăm hiệp, nhưng cho dù thế vẫn không thấy trong chiêu thức của nàng có bất kì sơ hở nào, tuy vậy y vẫn không nóng vội. Y không tin nàng không có sơ hở nào trong chiêu thức.

Cứ thế, từng giây từng phút trôi qua, hai người vẫn đấu ngang tay ngang sức, ai cũng không chiếm được lợi thế.

Trong lúc giao đấu, bất chợt y nhìn thấy được chiêu kiếm của nàng lộ ra một chút sơ hở, y không dám manh động vì lo đó là kế sách của nàng, muốn lừa y rơi vào bẫy, nhưng sau vài hiệp đấu, y nhận thấy bộ pháp của nàng không ổn, y ngầm nghĩ chắc nàng cũng đã kiệt sức, dù cho nàng có giỏi đến đâu thì nàng vẫn còn quá trẻ, đấu với y lâu như vậy cũng nên kiệt sức rồi. Sau khi thông suốt, y không chần chờ lợi dụng sơ hở hiếm có của nàng sử dụng chiêu thức kết thúc. Ngay lúc nghĩ bản thân đã thành công thì không nghĩ đến tình thế bỗng chốc xoay chuyển, chỉ vì một phút sai lầm cả đời ân hận. Lúc ngã xuống biển, được Lãnh Vân Hàn cứu lên, y vẫn không thể tin bản thân cứ thế mà thua. Y quả thật vẫn coi thường nàng.

" Đa tạ sư huynh đã nhường. "

Y bỗng chốc nở nụ cười mang ba phần tự giễu, bốn phần cảm thán, hai phần xấu hổ, một phần cảm giác phức tạp mà nàng đoán không ra nhìn nàng mà nói. " Sư muội đã khách khí, sư huynh tự nhận tài không bằng muội, mong sau này vẫn còn cơ hội được cùng muội bàn luận. " Có trách cũng chỉ có thể trách y đã quá chủ quan xen thường nàng, dẫn đến thua cuộc.

" Chắc chắn rồi. " Nàng cười rất tươi, hai mắt toả sáng lung linh giống như ánh sáng của những vì sao trên trời vào ban đêm, khiến y nhìn mà không khỏi trong phút chốc bị nàng mê hoặc. Nàng thật sự rất đẹp và tinh khiết giống như ánh trăng trên bầu trời, tuy lạnh lùng nhưng lại mang vài phần ấm áp dịu dàng khiến cho người ta không khỏi bất tri bất giác bị nàng mê hoặc, hấp dẫn.

Nàng thật lòng cảm thấy rất thích y, lần đầu tiên gặp mặt, y mang cho nàng cảm giác ấm áp dịu dàng, tính cách cũng ôn hoà. Sau lần giao đấu hôm nay, vốn dĩ nàng muốn đánh nhanh thắng nhanh, nhưng không nghĩ đến y xuất chiêu lại rất cẩn thận, cũng giống như con người của y, cẩn thận, thông tuệ. Muốn thắng y không phải dễ, chỉ có thể dụng kế, chính vì vậy mà nàng cố ý kéo dài trận đấu khiến cho y hơi lơ lửng, lựa đúng thời cơ lộ ra sơ hở, vài lần như thế cuối cùng cũng khiến y mất cảnh giác, thuận lợi đánh bại y.

Từ Nguyệt ngậm mình trong bồn tắm, hơi nước bốc lên tạo thành một lớp sương mờ như có như không lưu động trong không khí, nàng thả mình về phía sau gối đầu lên thành bồn tắm, hai mắt khẽ híp lại, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Haizz, thật thoải mái. Cả ngày vận động thật không dễ chịu tí nào. Tuy nhiên cũng không thể không nói, nam nhân kia thật không phải hạng vừa, xem ra thực lực đối phương cũng không thấp. Ngày mai nàng phải tỉ thí với y rồi, chắc hẳn đây sẽ là một trận chiến đáng chờ mong.

Về việc Tàn Thiên Hạo và Mạc Thiên Kỳ thua, nàng cũng không mấy để bụng, dù sao đến vòng này rồi, ai người có thắng hay thua cũng không qua trọng. Không phải nàng lãnh tình, mà là nếu hai nam nhân kia mà vào vòng trong, thì ắc hẳn ba người phải đấu với nhau, đó là điều mà cả ba người các nàng đều không muốn thấy. Lọt vào top năm đã xem như không tồi rồi.

Những kì lạ làm sao, kể từ khi nàng đến đây, nàng đều luôn có một cảm giác kì lạ, lật giờ Minh Nguyệt thiên thư cũng không thể xem được chuyện gì đang xảy ra, thật là, chỉ cần là những việc có liên quan đến vận mệnh của nàng thì nàng không cách nào thấy được, cũng không có cách nào làm gì để

xoay chuyển, nản ghét cái cảm giác này, mọi chuyện đều không nắm trong tay, vận mệnh là cái gì, nàng không quan tâm, nàng chỉ biết bản thân phải trở nên mạnh mẽ, nàng muốn mọi thứ phải được nắm trong tay nàng, tùy nàng định đoạt. Ngày đó gặp phải Ma Lãnh Hàn, nàng đã cảm nhận sâu sắc cái cảm giác biết nhưng không thể làm gì được. Từ khi sinh ra đến nay, đều là nàng quyết định tất cả mà không phải là chấp nhận số phận, mặc cho mọi chuyện sắp đặt, nhưng kể từ khi đến đây, nàng mới biết bản thân nhỏ bé đến chừng nào. Lúc trước nàng tự tin vào bản thân, tự phụ cho rằng mọi chuyện trên đời không gì nàng không làm được, nhưng từ ngày đó nàng ới biết, ở trong thế giới này nàng chỉ là một hạt bụi không đáng kể. Nàng nhất định phải trở nên mạnh hơn, mạnh hơn nữa, phải đứng trên cao nhìn xuống vạn vật, tuyệt đối không thể cúi đầu trước ai.

“ Từ Nguyệt, cô không nên quá guồng ép bản thân. Từ từ rồi mọi chuyện sẽ đến. ” Một thanh âm trong trẻo trầm thấp vang lên trong đầu nàng không khó nhận ra sự lo lắng quan tâm trong đó.

“ Không. Huyết nguyệt, ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ. Ta không muốn trở thành quân cờ của ai hết, tuyệt đối không? ” Nàng kiên trì nói, trong giọng nói đầy kiên quyết, chứa đựng sự không cam lòng. Nàng tuyệt đối sẽ không để ai nắm giữ cuộc sống của nàng, cũng không để ai có thể tính kế nàng, nếu có, kẻ đó phải chết.

“ Không ai bắt ép em cả, tin tôi, trên thế gian này sẽ không ai có thể đủ sức tính kế em, cho dù có, thì hãy để tôi giúp em diệt trừ bọn họ. ” Nếu có ai dám làm hại nàng, cho dù phải chết, y nhất định sẽ khiến bọn chúng cùng xuống địa ngục. Cho nên nàng không cần lo. Y dùng từ ngữ hiện địa, muốn cho nàng hiểu rõ tình cảm của y hơn.

“ Huyết Nguyệt. ”

“ Ân. ”

“ Cảm ơn. ” Cảm ơn vì tất cả những gì y đã làm cho nàng.

“ Không có gì. ” Y đều là tự nguyện, cho nên nàng không nên cảm ơn.

Từ Nguyệt thở hắt ra, khóe miệng nở nụ cười an lòng.

“ Huyết Nguyệt, em tin tưởng chị. Đừng khiến em thất vọng. ”

Thật lâu sau, thanh âm đó mới vang lên lần nữa. “ Hào. ” Kì thật, y muốn nàng biết y không phải là chị, nhưng bây giờ chưa phải lúc. Một ngày nào đó, nàng sẽ hiểu rõ.

Màn đêm lạnh lùng bao trùm vạn vật, ánh trăng to tròn treo lơ lửng trên bầu trời tỏa ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Từng cơn gió nhẹ lướt qua mang theo từng cánh hoa mai theo từng làn gió mà nhảy múa một vũ điệu tuyệt đẹp rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Tháp thoáng đầu đó trong những cánh hoa mai là những đốm sáng lấp lóe, thỉnh thoảng nhưng xđốm sáng còn chụm lại với nhau phát ra những âm thanh nói chuyện, lại gần hơn nữa có thể nhìn rõ hình dáng của chúng, trông chả khác gì những nàng tiên bướm trong phim hoạt hình Barbie, nhưng kì lạ là đôi cánh của chúng lại giống cánh chuồn chuồn, có con thì không có cánh. Chúng chính là những tinh linh hoa mai đã tu luyện trong Thất Tuyệt Điện cả ngàn năm. Là những tinh linh chăm sóc vườn mai này. Mà những tinh linh này đng không ngừng bàn tán một việc gì đó, chắc hẳn chúng có liên quan đến chủ nhân nơi này và còn cả một vị khách lâu ngày mới đến nữa.

Bên trong Thất Tuyệt Điện hiện đang có hai nam nhân dung mạo vô song ngồi đối diện nhau đánh cờ. Đó là một bàn cờ tướng, thế cờ xem chừng rất ảo diệu, hai bên không ai nhường ai, nhưng cũng phải dè dặt cẩn thận suy nghĩ từng nước cờ của nhau.

“ Tâm không vững đại nạn cũng đến. ” Theo sau thanh âm trong trẻo như tiếng chuông ngân lại mang về lạnh lùng đó là tiếng động của quân cờ được di chuyển và hạ xuống.

“ Nhân sinh như một giấc mộng, hà tất phải xem xét đến nhiều việc. ” Thanh âm êm tai như gió thoảng qua vang lên xem như trả lời người đối diện.

“ Xem ra huynh đã quyết định. ” Như là tiếng thở dài, chàng thật không hiểu người trước mắt này đng nghĩ gì nữa. Cần thiết sao, đáng giá sao?

“ Người nhìn vào thì đó là chuyện không thể tha thứ, không dung thể tục, nhưng đối ta mà nói, đó là hạnh phúc. ” Hạ Âm nhẹ nở nụ cười nhẹ, vẻ mặt ôn hòa lại mang theo nhu tình. Y nghĩ đến nàng, chỉ cần có nàng, đối y mà nói hết thảy đều đáng giá, đều là hạnh phúc.

“ Ta tôn trọng huynh. ”

“ Đa tạ. ”

“ Không cần thiết, huynh nên lo lắng cho tương lai thì tốt hơn. Ta biết huynh đến đây vì chuyện gì, ta sẽ giúp huynh hết khả năng, coi như để trả ơn năm đó huynh giúp ta. ”

“ Ta chỉ mong được vậy. ” Hạ Âm như trút được gánh nặng. Như vậy thì tốt quá, cuối cùng y và nàng cũng có thể ở bên nhau.

“ Sur phụ. ”

Từ bên ngoài vang lên một giọng nói làm cho Hạ Âm thân mình không khỏi cứng đờ, nhưng trong chốc lát về mặt lại có hơi xấu hổ nhìn Phong Vân Lưu Thủy, đồ đệ này của y đúng là vô phép tắc mà, nhưng đó cũng là điểm đáng yêu của nàng mà.

Rất nhanh, một bóng dáng màu vàng liền chạy vào trong đại điện đến bên cạnh y, vẻ mặt vui sướng khó che giấu.

“Xem con kia, lại vô phép tắc rồi, biết đây là đầu không hải. Còn không mau thỉnh tội với Thiên Hoàng.” Lời nói tuy là trách móc nhưng không khó nhận ra sự sùng nịch yêu thương bên trong.

Hàn Mai nghe vậy thì thâm bĩu môi, ánh mắt mang ý cười nhìn y, có vẻ tinh nghịch. “Uầy, Thiên Hoàng đại nhân đại lượng như vậy sao có thể trách Mai Nhi được chứ. Phải không Thiên Hoàng đại nhân.”

Phong Vân Lưu Thủy cảm tách trà lên uống, im lặng không nói gì.

Hạ Âm ôn nhu sùng nịch xoa đầu Hàn Mai, thế này mới quay sang khách khí nói với Phong Vân Lưu Thủy. “Đêm đã khuya, ta không quấy rầy đệ nữa, cáo từ.”

Phong Vân Lưu Thủy chỉ đáp nhẹ một tiếng.

Hạ Âm liền lôi kéo Hàn Mai rời đi, xa xa còn có thể nghe thấy tiếng cười nói vui đùa của hai người.

Phong Vân Lưu Thủy cũng không biết làm sao, chỉ có thể thảm than một tiếng ‘nghiệt duyên’. Nhưng biết sao được, thiên mệnh khó cãi.

Chàng lại nhìn tay mình, chàng đã rất nhiều lần tính toán xem năm nay chàng sẽ nhận đồ đệ ra sao, tương lai thế nào. Nhưng dù có ra sao cũng không thể tính được, không lẽ đây cũng là số trời. Chàng lại nhớ đến lời dặn dò của Sư Phụ chàng, đó là lúc trước khi người lịch kiếp.

Người trong tam giới (Nhân Giới, Thiên Giới – Minh Giới, Ma Giới) chỉ biết rằng sư phụ chàng lịch kiếp phi thăng thành thần, nhưng trên thực tế, người lại lịch kiếp thành Thánh. Mà Thánh Kiếp lần này lại là Mộng Cảnh, cũng không biết hiện tại người đang làm gì, đã chuyển thể thành ai, lịch kiếp ra sao.

Đêm trước khi lịch kiếp, người đã gọi cả năm sư huynh đệ đến, bàn giao mọi chuyện, lúc đó, y mới biết được rằng bản thân mình còn một kiếp nạn cần phải trải qua.

“Lưu Thủy, Con còn có một kiếp nạn nữa, chỉ khi qua kiếp này, con mới có đủ tư cách trở thành Thánh Tử, được Thánh Giới, góp sức cho Thánh Cung. Tuy nhiên, con cần phải hiểu rõ một điều, kiếp này con không thể tránh, mà phải đối mặt, ai cũng không thể can thiệp, nếu con thất bại, cái giá phải trả chính là việc con sẽ thành Ma.”

“Sư phụ, vậy làm sao để nhận biết kiếp nạn đó khi nào thì tới, và đó là kiếp nạn gì.”

“Kiếp nạn này được gọi là Tâm Sinh Kiếp, do tâm mà ra, kết thúc cũng từ tâm. Kiếp này không phải là cái gì khác, mà là vì một người mà sinh ra, vì một người mà kết thúc. Muốn chọn lựa ra sao, cái này phải hỏi con, chọn lựa đúng thì Lục Giới thái bình, chọn lựa sai thì cả Lục Giới sẽ vì con mà hủy. Hãy cẩn thận suy nghĩ, lựa chọn cho đúng đắn, đừng vì những thứ khác mà phải ân hận cả đời. Nhớ kỹ, nhớ kỹ.”

Chẳng lẽ những gì sư phụ đã nói sắp ứng nghiệm. Y nhìn Vân Sinh Thạch trên tay mình đã chuyển sang màu bạc từ bao giờ.

Tâm Sinh Kiếp, vì tâm mà ra, cũng từ tâm mà kết thúc.

Không thể tránh, chỉ có thể đối đầu.

Rốt cuộc là vì sao?

Haizz...

Tiếng thở dài như có như không vang vọng bên trong Thất Tuyệt Điện.

Là gì thì sau này sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: 22: Chung Kết

Từ sáng sớm đã có vô số người tụ tập nơi diễn ra thi đấu.

Hôm nay là ngày thi đấu trận chung kết Tân Sinh Tranh Tài năm nay. Cho nên có rất nhiều người tụ tập, nhất thời khung cảnh trở nên nhộn nhịp vô cùng. Có nhiều người lúc trước không xuất hiện, nay đều xuất hiện, đại đa số là người có địa vị cao quý trong Tiên giới lẫn Nhân Giới, trong đó không thể không kể đến sự xuất hiện của một vị có thân phận tôn quý nhất Tiên giới – Thiên Đế. Tuy Thiên Đế là người đứng đầu Tiên Giới, nhưng khi xem chỗ ngồi của y thật khiến người ta cảm thán, y vậy mà lại ngồi ngang hàng với Phong Vân Lưu Thủy, điều này đủ thấy rõ địa vị của Lưu Thủy Thiên Hoàng

cao đến đâu, nếu để ý kĩ hơn sẽ thấy Thiên Đế còn có mấy phần kính trọng Phong Vân Lưu Thủy, điều này thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Từ Nguyệt híp mắt đánh giá tràn náo nhiệt trước mặt. Ngoài Thiên Đế đến ra thì còn có cả Tứ Đại Tiên Quân, Tiên vương, Vương Gia, Hoàng Đế nhân giới... cũng đến góp vui. Có thể thấy rõ cuộc thi hôm nay rất được coi trọng thế nào.

Thiên Ngọc Vũ đứng gần Thiên Đế, thỉnh thoảng liếc nhìn Từ Nguyệt, thấy nàng nhàn nhả tự tại như thể không khỏi cười thầm. Y thật sự rất mong chờ được cùng nàng giao đấu. Mong rằng nàng sẽ không khiến y thất vọng.

Sau khi xem xét thấy mọi người đã đến đông đủ, Phong Vân Lưu Thủy liền ra lệnh cho trận đấu bắt đầu.

Ngay sau đó, Từ Nguyệt và Thiên Ngọc Vũ đồng thời ngự kiếm lên không trung, mặt đối mặt nhau, dưới chân là Bạch Vân Hải, mặt nước trong xanh không gợn sóng, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy đàn Ngư Hải có vây bạc óng ánh đang đưa đuôi cá bơi qua bơi lại.

Từ Nguyệt nhếch miệng cười nhìn Thiên Ngọc Vũ. Y so với lần đầu tiên nàng gặp cũng không khác mấy, vẫn lạnh nhạt, lạnh lùng. Nhìn y trông khá giống Phong Vân Lưu Thủy, không nhiễm bụi trần, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc. Nói thật, nàng cũng không mấy tiếp xúc với y, bình thường người này đều là một bộ xa cách người bộ dáng, muốn gần gũi nói chuyện khá khó khăn, có vài lần nàng cũng cố đến làm quen với y, nhưng chưa nói được gì nhiều y liền rời đi trước, quá vài lần, nàng cũng bỏ cuộc không miệt mài theo đuổi. Cũng không phải do nàng mê trai, cái chính là nàng từng vận dụng Minh Nguyệt Thiên Thư tìm hiểu về y, nhưng ngoài thân phận của y và một số chuyện mà ai cũng biết về y thì hoàn toàn không còn hiện ra gì nữa, hại nàng tò mò không thôi. Mặc dù Minh Nguyệt Thiên Thư cái gì cũng biết, cái gì cũng thông, nhưng chỉ cần là chuyện dính liếu đến nàng thì đều úp úp mở mở, lúc xem được, lúc xem không được. Mà chuyện về y nàng lại không thể biết được thì chỉ còn cách nghĩ là y tương lai có dính liếu đến nàng, chính vì vậy mà nàng mới nhiều lần cố ý tiếp cận tìm hiểu y, nhưng người ta lại không gần gũi sắc, trực tiếp ngó lơ đại mỹ nữ là nàng, thật đáng giận mà.

Thiên Ngọc Vũ nhìn vẻ mặt tự hỏi của Từ Nguyệt thì thầm buồn cười. Nàng trông có đôi lúc nghiêm túc, đôi lúc đáng yêu, có lúc giống trẻ con, đôi lúc chính chắn trưởng thành, đôi lúc lạnh lùng vô tình, đôi lúc ân cần chu đáo.

Hai mặt khác nhau nhưng khi nàng thể hiện thì rất tự nhiên, y thật không hiểu rốt cuộc nàng là người ra sao nữa. Thật muốn đi tìm hiểu mọi chuyện về nàng. Nhưng đồng thời y cũng cảm thấy nàng có điều gì đó bí ẩn, y cũng biết nàng tiếp cận y chỉ vì tò mò, mà y không thích nàng nhìn y với con mắt như đang nghiên cứu một món đồ, cho nên nhiều lần y liền dùng nhiều cái cớ khác nhau rời đi trước. Nha đầu này cũng thật vô tâm, được vài lần liền không thêm để ý đến y nữa, đôi lúc thấy y cũng bắt đầu làm lơ, thật khiến người khác sầu não mà.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu trận đấu bắt đầu đồng thời cũng kéo hai vị nào đó ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

Từ Nguyệt và Thiên Ngọc Vũ đều hiểu rõ trận đấu sắp bắt đầu, lần lượt thu hồi cảm xúc, tư thế sẵn sàng. Nha, mọi người còn đang chờ họ thi đấu đâu, cũng không thể để mọi người thất vọng, huống chi hai người cũng muốn cùng đối phương tỷ thí, đương nhiên phải nghiêm túc lên rồi.

Song phương ai cũng không động thủ trước, cứ như thể chờ đối phương ra tay trước, rồi tìm sơ hở mà phá chiêu, đã bại đối phương. Hiển nhiên hai người đều là người có tính kiên nhẫn cao cho nên cứ như vậy đứng nhìn đối phương suốt nửa canh giờ. Nhìn thông thường thì ai cũng nghĩ là vậy, nhưng chỉ cần người có tu vi cao thâm đều sẽ biết hai người đang âm thầm giao đấu bằng mắt và kiếm khí. Loại giao đấu này là dùng tinh thần lực mà đấu, khá quá mà nói thì chính là so sức bền, ai có sức chịu đựng cao thì người đó thắng.

Bề ngoài nhìn thì hai người đang trừng mắt nhìn nhau suốt nửa canh giờ, nhưng trong nửa canh giờ đó Hai người cũng đã đấu với nhau trên dưới ngàn chiêu. Người đi ta đến, kiếm chiêu xuất ra như mây bay nước chảy, hành văn liền mạch, nghĩ là ra chiêu, không chút do dự.

Phong Dật Lưu hai mắt sáng trưng nhìn Từ Nguyệt cùng Thiên Ngọc Vũ, nhìn Thiên Đế với ánh mắt tán thưởng không thôi. “Thiên Đế, thật không ngờ nhi tử của ngài lại tài giỏi đến vậy, quả là một viên ngọc sáng bóng, một mầm non tốt, đáng để mọi người tốn sức gieo trồng.”

“Đa tạ Vũ tôn ưu ái khen, khuyến tử tư chất cho dù tốt đến mấy cũng cần có một thầy giỏi, chỉ mong lần này khuyến tử có thể thông qua đó có thể bái một vị sư phụ giỏi.” Thiên Đế cười hiền lành từ tốn nói. Nhưng trong tâm thì đã vui sướng hết sức. Nhi tử ông tốn công bồi dưỡng suốt hai mươi mấy năm, không giỏi sao được, huống chi trong mấy nhĩ tử, ông ưng ý nhất là đứa con này, tương lai Đế Vị cũng có thể sẽ là của y, chỉ cần y có thể bình an vượt qua kiếp này. Haizz, nghĩ đến đây, mỗi Thiên Đế nào đó không khỏi thở dài, kiếp gì không trùng lại đi dính cái kiếp rắc rối này, nếu không phải vậy y cũng đã không phải tốn tâm tư bằng mọi cách phải khiến y bái Phong Vân Lưu Thủy làm sư phụ. Cũng không biết người ta có chịu không nữa, vì chuyện này, cái mặt già của ông cũng sắp mất hết rồi.

Ông cứ nghĩ rằng chỉ cần cho nhi tử bái Phong Vân Lưu Thủy làm sư phụ, bằng vào tu vi và đạo hạnh của y có thể giúp cho khuyến tử bình an qua kiếp này, nhưng nếu để cho ông biết rằng thân mình Phong Vân Lưu Thủy còn lo chưa xong, sao có thể lo cho con ông được, lại thêm việc lần bái sư lần này vô tình khiến con ông bắt đầu trải qua kiếp nạn thì phỏng chừng sẽ tức chết, ngàn tính vạn tính lại tính sai một nước, dẫn đến hối hận muộn đời.

Phong Dật Lưu nhìn vẻ mặt giả dối của mỗi Thiên Đế nào đó thì thầm phì cười nhìn xem thường. Tương y không biết trong tâm ai kia đang nghĩ gì sao, đúng là giới diễn trò, theo như Hàn Mai sư diệt nói thì đây điển hình là diễn trò, xứng đáng làm con hát.

Nguyệt Vô Thiên híp mắt nhìn Từ Nguyệt. Xem ra ngày sau mọi chuyện càng ngày càng thú vị, y đang nghĩ bản thân có nên tham gia góp vui không? Cuộc sống thường ngày quá nhàm chán, nên làm điểm gì mới mẻ để tiêu khiển mới được. Nếu không cứ như thế này có ngày sẽ buồn chết mất.

Vì chính suy nghĩ này mà sau này cuộc sống của y thật bi thảm. Tuy nói chỉ muốn là người xem diễn, tham gia vào vai diễn phụ, nhưng có ai dám đảm bảo rằng xem diễn sẽ không nhập vai, mà đã nhập vai lại không muốn làm vai chính. Một khi y nghĩ muốn làm vai chính trở nên mãnh liệt thì đến lúc đó tình huống sẽ khác, kết quả đến càng bất ngờ.

Bên kia, tình hình chiến đấu của Từ Nguyệt và Thiên Ngọc Vũ đang rất gay cấn căng thẳng. Trong thần thức của cả hai đang giao chiến một cách kịch

liệt.

Bên trong thần thức là một khoảng trắng không gian vô tận.

Một nam một nữ đang không ngừng tung chiêu tấn công đối thủ, người đánh ta đi, bóng dáng thoát ầm thoát hiện.

Thiên Ngọc Vũ huy kiếm xuất ra một chiêu Bách Hải Quy Tụ đánh về phía Từ Nguyệt, thế chiêu mạnh mẽ mà cương liệt, như muốn cuốn bay mọi thứ. Từ Nguyệt cũng không yếu thế sử xuất một chiêu Âm Thiên Quả Hải, chiêu thức vừa có nhu có cương, khi thì mềm mại uyển chuyển, khi thì tàn nhẫn lạnh lùng xuất ra vừa hay phá giải chiêu Bách Hải Quy Tụ của Thiên Ngọc Vũ. Kế đó, chưa chờ Thiên Ngọc Vũ định thần lại, nàng đã dụng Ân Thân Thuật ẩn thân đến phía sau y, ngưng tụ nội lực vào lòng bàn tay, tung chưởng vào sau lưng y, nàng muốn cho y một kích bất ngờ. Hiên nhiên y cũng không phải người vô năng, nhanh chóng lật người mặt đối mặt đối chưởng cùng nàng, cả hai vì chưởng lực mạnh mẽ đều bị chấn kinh lùi về sau hai bước. Y ngạc nhiên nhìn nàng, thật không nghĩ đến tu vi của nàng lại ngang bằng với y, một chưởng này cũng không thua kém y. Quả nhiên, người y chọn chúng không thể nào tầm thường được. Y nhanh chóng định thần, tiếp tục xuất chiêu về phía nàng. Kiếm khí lay động, từng chiêu từng thức sắc bén cương liệt, nhưng tuyệt không có sát ý, dù sao cũng chỉ là luận võ tỷ thí, y sao có thể giết nàng được. Nàng cũng nhận ra điều này nên từ đầu chí cuối đều không ra sát chiêu, từng chiêu từng thức đều là kiếm pháp nàng học được ở Bạch Vân Sơn. Khi thì nhẹ nhàng mây bay như tiếng nước chảy, khi thì dập dềnh như con sóng nhẹ, khi thì mãnh liệt như tiếng gió kêu. Tất cả đều tạo nên một trận chiến ác liệt nhưng cũng không tàn nhẫn.

Phong Vân Lưu Thủy như có điều suy nghĩ nhìn Từ Nguyệt và Thiên Ngọc Vũ ngự kiếm trên không. Có lẽ trận đấu cũng sắp kết thúc rồi.

Phong Dật Lưu húng thú không thôi, y hít thật nhìn hai bóng dáng trên không trung. Y thật rất muốn biết rốt cuộc ai sẽ là người chiến thắng a. Là Từ Nguyệt cũng được, mà Thiên Ngọc Vũ cũng xong. Đều như nhau cả.

Lãnh Tà Trần vượt cảm híp mắt nhìn trận đấu: cả hai đệ tử này tư chất không tồi, sư đệ nhận ai làm đồ đệ cũng đều rất tốt, nếu nhận cả hai lại càng tốt trong tốt.

Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo căng thẳng nhìn Từ Nguyệt. Hai người chỉ mong nàng không bị thương, cái khác không quan trọng, nhưng nam nhân đó sẽ đã thương nàng sao. E rằng sẽ không, nàng không biết nhưng hai người họ thì rất rõ tình cảm mà y dành cho nàng.

Chúng tiên gia đều là một bộ nóng lòng mong đợi kết quả. Ai cũng không thể chính xác đoán ra rốt cuộc ai sẽ là người thắng cuộc, dù sao chỉ cần nhìn là biết, hai người họ tu vi đều ngang nhau, Thiên Ngọc Vũ ít nhiều cũng đã tu luyện suốt hơn hai mươi năm mới đạt đến tu vi như rồng đó, đã được xem là kì tài tu đạo trong Thiên giới rồi, nhưng Từ Nguyệt thì lại khác, cho dù đã dùng cách gì thì mới hai mươi tuổi đã là tiên tông tuyệt không thể là giả, hai đại thiên tài cùng đối chiến với nhau quả thật rất gây cảm, kết quả lại càng bất ngờ.

Lãnh Vân Hàn và Lãnh Vân Tâm cũng đều không nhịn được lo lắng, hồi hộp. Không biết tình hình trận đấu ra sao, tuy biết nàng sẽ không có vấn đề gì nhưng lại không nhịn được lo lắng cho nàng.

Cũng không để cho mọi người chờ lâu, rất nhanh trận chiến liền có kết thúc.

Chỉ thấy một ánh sáng trắng từ trung tâm khoảng cách giữa hai người xuất hiện đem hai người bao phủ trong lớp ánh sáng trắng tinh thuần đó. Ánh sáng phát ra mang theo một cỗ thanh mát tự nhiên bao quát khắp xung quanh. Ánh sáng dần dần càng thịnh, đến một mức độ nào đó liền dần yếu đi. Từ bên trong ánh sáng trắng toát ra một bóng dáng roi xuống biển.

Mọi người nín thở nhìn lại thì thấy người kia không ai khác chính là Từ nguyệt.

Từ Nguyệt còn chưa rơi xuống biển thì đã được một vòng ôm rộng lớn ôm vào trong lòng. Thiên Ngọc Vũ nhìn nàng ở trong lòng sắc mặt trắng bệch thì thương tiếc không thôi: Cần gì phải liều mạng như vậy chứ, mà cũng không thể không nói, tu vi nàng so với y không kém là bao. Nếu không phải y còn con bài chưa lật thì chỉ e người thua sẽ là y.

Mạc Thiên kỳ và Tàn Thiên Hạo ngay khi nhìn thấy nàng rơi xuống đã hốt hoảng ngự kiếm muốn đến gần nàng, nhưng do khoảng cách khá xa nên vẫn chậm một bước, lúc này đang đứng cách Thiên Ngọc Vũ không xa. Ánh mắt nhìn y không khỏi có thêm tia e ngại, và thêm nét tìm tòi nghiên cứu: Y cư nhiên có thể đã bại nàng, không chỉ nói đến tu vi của nàng nay đã cao bao nhiêu, nhưng chẳng phải vẫn còn Huyết Nguyệt sao? Xem ra y là người sâu không lường được, hai người nghĩ bản thân nên để ý người này một chút mới được. Là bạn không nói, nhưng nếu là địch e rằng sẽ rất khó giải quyết.

Thiên Đế nhìn nhi tử của ông, càng nhìn càng thấy ưng mắt, càng nhìn càng thấy hài lòng không thôi. Nhi tử của ông quả là thiên tài, hai mươi tuổi đã là Tiên tông thì sao, còn không phải thua dưới tay nhi tử ông sao? Lần này chắc chắn Thượng tôn không thể không nhận con ông làm đồ đệ rồi. Thật tốt quá! Chỉ cần nghĩ đến lợi ích tương lai ông có được khi nhi tử bá Thượng Tôn làm sư phụ thì ông đã không thể không vui sướng rồi. Có Thượng Tôn làm hậu thuẫn, ông còn sợ những kẻ khác sao?

Leng Keng... Tiếng chuông thông báo trận đấu kết thúc vang lên. Ngay sau đó, Lãnh Vân Hàn liền hô to: “Trận Chung Kết kết thúc, chiến thắng thuộc về Thiên Ngọc Vũ đệ tử Lóp Linh.”

Ngay khi tiếng tuyên bố kết quả chung cuộc vang lên thì ngay lập tức chúng tiên gia reo hò vui mừng. Thiên Đế khỏi phải nói, đương nhiên là cười đến không khép lại miệng được.

Lãnh Tà Trần vượt vượt cảm tỏ vẻ hài lòng nhìn Thiên Ngọc Vũ. Quả là mầm non rất tốt a.

Phong Dật Lưu thì thầm bĩu môi. Haizz, kệ đi, kệ đi, thua thì thua, như vậy có khi càng tốt, y sẽ có thể nhận nàng làm đồ đệ rồi. Dù sao sư huynh nhận Thiên Ngọc Vũ tiểu tử kia làm đồ đệ cũng nên thấy thỏa mãn rồi.

Chương 24: 23: Bái Sư

Trong đại sảnh Vân Nguyệt Điện lúc này đang chật kín người. Hơn tám mươi tân môn đệ tử đang đứng phía dưới. Trên chủ vị tại vị trí cao nhất là Phong Vân Lưu Thủy và Thiên Đế Thiên Mạnh Lăng, xuống dưới một chút phân ra ở hai bên trái phải lần lượt là Lãnh Tà Trần, Phong Dật Lưu ngồi bên phải, Linh Du Phi và Hoa Tự Minh Ân ngồi bên trái. Xuống dưới bậc thềm phân ra hai bên ngồi lần lượt là Tứ Đại Cung Chủ Thiên Giới và Nguyệt Vô Thương. Kế đó mới lần lượt là các vị Tiên Vương, Tiên Quân, Thượng tiên... Hoàng Đế, Vương nhân giới, và các trưởng lão, lão sư trong Bạch Vân Sơn, những đệ tử có địa vị cao trong Bạch Vân Sơn cũng được sắp xếp chỗ ngồi phía sau các trưởng lão hoặc sư phụ của mình.

Từ Nguyệt lạnh nhạt nhìn xung quanh đại điện, như có như không liếc nhìn Phong Vân Lưu Thủy, đứng hai bên trái phải của nàng lần lượt là Mạc Thiên kì và Tần Thiên Hạo, còn người đứng trước nàng chính là Thiên Ngọc Vũ. Vừa nhìn là biết chỗ đứng hiện giờ của mỗi người đều là dựa theo kết quả trong Tân Sinh Tranh Tài.

Sau khi trận chiến kết thúc cũng là lúc nghi thức bái sư bắt đầu. Chúng đệ tử đều được tập trung trong Vân Nguyệt Điện để tiến hành nghi thức bái sư.

Nghi thức được tổ chức cũng rất đơn giản, người muốn nhận đệ tử chỉ cần trao Vân Linh cho người bản thân muốn nhận làm đệ tử đợi đến khi Vân linh được thu thì chính thức xong việc bái sư, còn đệ tử nào mà muốn nhận sư phụ thì chỉ cần cầm Vân Thảo đưa đến trước người bản thân muốn bái làm sư phụ nếu Vân Thảo được nhận thì nghi thức bái sư cũng được hoàn thành. Về thứ tự bái sư thì tất nhiên là tứ tôn sẽ nhận đệ tử trước, kết đó là các trưởng lão, sư phó, rồi đến đệ tử đã đến thời điểm nhận đệ tử, cuối cùng là những đệ tử nào không được nhận Vân Linh mà vẫn muốn bái sư sẽ cầm Vân Thảo tìm sư phụ.

Trong đại sảnh trang nghiêm chúng tân môn đệ tử nghiêm chỉnh quỳ dưới đại sảnh chờ đợi nghi lễ bái sư bắt đầu. Ai nấy cũng đều hồi hộp không thôi, không biết bản thân sẽ có thể được bái ai vì sư, lại được ai nhận làm đồ đệ.

Hàn Vi Vi, Bạch Phong, Bạch Trúc Hi trong lòng cũng hồi hộp không kém. Nhất là Bạch Trúc Hi, nàng hồi hộp đến nỗi tay đều là mồ hôi, Bạch Phong nhìn muội muội của mình không khỏi đau xót, nhẹ nắm tay nàng an ủi. Bạch Trúc Hi trả lại cho y một nụ cười nhẹ nhàng: Được ca ca an ủi nàng cũng cảm thấy tốt hơn rồi. Ít nhiều gì nàng cũng không còn cảm thấy lo lắng, cho dù bản thân không bái sư được cũng chẳng sao. Chỉ cần ca ca có thể bái một trong tứ tôn làm sư phụ, cuộc sống của hai người sau này sẽ thoải mái hơn, mẫu phi cũng sẽ không bị người coi thường, cuộc sống trong cung sẽ tốt hơn, có khi lại còn được phụ hoàng sủng ái trở lại. Bạch Phong làm sao không hiểu sự lo lắng của muội muội mình, nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như thế, chờ đợi được nam nhân đó để ý là chuyện viễn vông, hậu cung giai nhân ba ngàn nào phải chuyện đùa, muốn cho mẫu phi thoát khỏi khốn cảnh chỉ còn cách đưa người rời khỏi đó, nhưng nói ra sao mẫu phi cũng không chịu, lại còn cố chấp suy nghĩ một ngày nào đó vẫn mong ông ta để ý người, yêu thương người như ngày xưa. Nhưng thật sự được sao? Đế Vương xưa nay vô tình, trong mắt ông ta chỉ có giang sơn cùng xã tắc, nào có chỗ dung thứ cho tình cảm. Y chỉ mong sao ông ta sẽ giữ đúng lời hứa chăm sóc cho mẫu phi, còn việc có được sủng ái hay không, y cũng không dám mong chờ.

Hàn Vi Vi cho dù thường ngày có lạnh lùng đến mấy thì giây phút này cũng không tránh khỏi hồi hộp và lo lắng. Nàng đã rất cố gắng, chỉ mong rằng ước nguyện của nàng sẽ thành hiện thực. Ánh mắt nàng không tự chủ được nhìn về phía nam tử áo bào lam nhạt đang ngồi gần Lãnh Vân Hàn.

Người vẫn như xưa, dịu dàng nhã nhặn như ánh nắng ban mai giống như lần đầu tiên nàng gặp người năm nàng mười tuổi. Nàng còn nhớ rõ nhưng liệu người còn nhớ không? Nàng không biết, kể từ giây phút người là tiên nhân, nàng đã định rằng bản thân nhất định sẽ đi theo con đường tu tiên, bái người làm thầy, trở thành đồ đệ của người. Đời đời kiếp kiếp đều thủ bên cạnh người, là bảo ân cũng được, vì tư lợi cũng xong. Cho dù kết cục có là thị nát xương tan, nàng cũng không hối hận.

Nam Cung Hồng Liên về mặt ninh thần, nhìn cũng không mấy dễ tâm. Dù sao nàng đến đây cũng không phải để bái sư, với lại những người ở đây cũng không đủ khiến cho nàng hạ thấp bản thân nhận ai trong số họ làm sư phụ. Cho dù có cũng chỉ có Phong Vân Lưu Thủy là xứng đáng. Nhưng số trời đã định, y không có khả năng nhận nàng làm đệ tử, mà nàng cũng không thể nhận y làm sư phụ. Lưu thủy Thiên Hoàng, ... có lẽ cũng chỉ có người đó mới xứng đáng ở bên người y. Nàng chỉ mong kiếp này hai người họ có thể được đến hạnh phúc, thứ hạnh phúc mà đáng lý ra hai người phải có được từ nhiều năm trước, nhưng đều vì sự ngu ngốc của nàng mới khiến tất cả trở nên như vậy. Lần này nàng phải nắm bắt cơ hội để chuộc lại lỗi lầm bản thân gây ra, cho dù có phải hy sinh thân mình cũng không tiếc.

Phong Vân Lưu Thủy nhẩm tính đi tính lại thiên mệnh, nhưng tính ra sao cũng không được kết quả mong muốn, hàm hàm hồ hồ không hiểu ra sao. Khiến lòng y không khỏi có dự cảm xấu. tuy vậy y vẫn quyết định làm vậy, tương lai thế nào cứ để tương lai tính. Nếu đã Không thể tránh, không thể trốn, không thể giết, vậy thì đối mặt vậy.

Mạc Thiên kì và Tần Thiên Hạo tâm tư lúc này thật rất phức tạp, hai người biết rất có khả năng nàng sẽ bái Phong Vân Lưu Thủy làm sư phụ, còn hai người có thể sẽ phải nhận một trong tam tôn còn lại làm sư phụ, nếu vậy thì cơ hội ba người ở bên cạnh nhau rất ít, hai người thật không muốn xa nàng chút nào. Cả tháng nay cơ hội được gần gũi nàng đã ít, tương lai nếu cứ kéo dài như vậy cũng không phải cách a, dù sao cả hai cũng là nam nhân đương lúc còn khỏe mạnh, khí huyết dương cương, hai người họ cũng chỉ có mình nàng, muốn hai người tìm nữ nhân khác để giải quyết cũng không có khả năng, thật có khổ không thể nói mà.

Từ Nguyệt sao lại không biết hai nam nhân kia tâm tư ra sao, nhưng nàng cũng không có cách nào. Nàng tự động ngó lơ sự ai oán của hai vị nam nhân

nào đó, bình thản như không biết chuyện gì.

Thiên Ngọc Vũ thần sắc không mấy tốt, lạnh lùng như băng. Y thật không thể hiểu nổi, nàng làm sao có thể ngó lơ y triệt để như vậy. Đứng cạnh nàng bấy lâu, y cũng đã căng thẳng mà nàng lại cứ vẻ điềm nhiên bình tĩnh, căn bản xem y như không khí, lại còn mắt đưa mày lại với hai nam nhân kia. Tuy biết rõ đó là phu thị danh chính ngôn thuận của nàng nhưng y vẫn cảm thấy không thoải mái. Thật khiến y tức chết mà.

Từ Nguyệt không hiểu sao cứ thấy lạnh lạnh, nhìn kĩ lại mới thấy nơi phát ra khí lạnh không ai khác chính là Thiên Ngọc Vũ, nàng lấy làm khó hiểu không thôi: Tên này bị sao vậy, tự dung xuất ra khí lạnh, tức chuyện gì sao? Thật là một kẻ lạ lùng.

Lãnh Tà Trần nhìn canh giờ cũng không sai biệt lắm, đã đến lúc thực hiện nghi thức báisư. Y nhìn Lãnh Vân Tâm gật đầu một cái, tỏ vẻ có thể tiến hành đại lễ báisư.

Lãnh Vân Tâm nhận mệnh đi xuống địa sảnh, cao cao giọng nói. “Đa tạ chư vị đã tham gia đại lễ báisư của Bạch Vân Sơn. Cũng không thể không kể đến sự nỗ lực cố gắng của nhóm tân môn đệ tử năm nay. Bây giờ ta xin tuyên bố đại lễ bắt đầu. Mời Tứ Tôn trước hết tuyên chọn đệ tử, kế tiếp là các vị trưởng lão, sư phó, và các đệ tử đến tuổi nhận đồ đệ.”

“Sư đệ, ta thấy Thiên Ngọc Vũ tư chất rất tốt, đệ nên nhận y làm đệ tử, nếu đệ muốn có thể nhận thêm đệ tử cũng không sao.” Lãnh Tà Trần không khỏi lo lắng nhỏ giọng nói với Phong Vân Lưu Thủy. Tuy hẳn biết y thân phận cao quý, nhưng nay hẳn cũng đã là Cung chủ Phong Hoa Cung, là trụ cột của Lục giới, đến nay vẫn chưa nhận đệ tử để có người kế thừa y bát cũng không ổn cho lắm. Nay cũng nên nhận đệ tử rồi. Lúc trước hẳn cũng cố ý muốn cho y nhận đệ tử, từng tốn nhiều sức lực tìm kiếm vài người có tư chất tốt để y lựa chọn, nhưng y luôn cự tuyệt, sư phụ biết nhưng không nói gì, chỉ bảo rằng thời cơ y nhận đệ tử chưa đến. Nhưng đợi bao năm vẫn không có tiến triển, hẳn thật sự nóng lòng muốn chết rồi.

Phong Vân Lưu Thủy sao lại không biết tâm tư của sư huynh nhà mình. Mọi lần đều là khiến hắn thất vọng ôm đống cục tức, nhưng lần này y sẽ theo ý nguyện của hắn một lần. Dù sao, sư huynh cũng chỉ là vì lo nghĩ cho y, lo nghĩ cho Phong Hoa Cung, lo nghĩ cho Lục giới chúng sinh, cũng không thể trách hắn được. Y tư thái ưu nhã nhếch ly trà trên bàn nhấp một ngụm, mùi vị lan tỏa trong khoang miệng thanh mát. Chậm chậm đặt ly trà lên bàn, thanh âm trong trẻo như tiếng suối trời vang lên: “Đệ không vội, cứ để cho mọi người nhận đồ đệ trước đi.”

Lãnh Tà Trần phiến mắt tròn trắng nhìn y, y không vội nhưng người khác lại rất vội, thật là, mà thôi, kệ y đi, chỉ cần y chịu nhận đồ đệ là tốt rồi, cái khác tính sau.

Lãnh Tà Trần nhìn một lượt các tân môn đệ tử, mắt nhìn về phía Tàn Thiên Hạo và Mạc Thiên Kỳ. Y cảm thấy hai người này rất có tư chất, nghĩ vậy liền nhắc chân bước về phía hai người, đưa Cung Linh về phía trước hai người. “Làm đồ đệ của ta.”

Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo nhìn nam tử trước mặt, lại nhìn cung linh, lại nhìn nhau một hồi liền nhận lấy cung linh. Dù sao cũng phải báisư, nhận hẳn làm sư phụ cũng không có vấn đề gì.

Lãnh Tà Trần hài lòng nhìn hai người, sau đó bước trở về chỗ ngồi. Hiển nhiên y rất ưng ý đối với hai vị đồ đệ mới này. Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo sau khi nhận cung linh xong liền đứng dậy, nhìn Từ Nguyệt nở nụ cười nhẹ, sau đó mới bước theo sau Lãnh Tà Trần, đứng kế bên hắn.

Chúng đệ tử thấy Nghiêm tôn không nhận thêm đệ tử thì thấy thất vọng không thôi. Nhưng không sao, vẫn còn nhiều vị nữa mà.

Phong Dật Lưu thấy Lãnh Tà Trần trở về liền nhìn Phong Vân Lưu Thủy một chút, ngay sau đó một tay phe phẩy ngọc phiến, một tay cầm cung linh dần đi về phía Từ Nguyệt. Khóe miệng nở nụ cười gian manh, mang vài phần nghịch ngợm. Đó là những gì nàng thấy được khi quan sát Phong Dật Lưu. Nàng thấy y cũng không tồi, tính cách này của y phóng khoáng tự do, mang vài phần tùy tâm sở dục, cần khiến nàng thấy có hảo cảm với y. Nếu không phải vì chuyện của Huyết Nguyệt, nàng nhất định sẽ chọn y làm sư phụ.

Phong Dật Lưu đi đến trước mặt Từ Nguyệt, đưa cung linh về phía nàng. “Sư đệ, nhận ta làm sư phụ nhé? Nhận ta làm sư phụ thì con có thể thoải mái vui chơi a. Ta không có yêu cầu đối với đồ nhi của mình quá cao đâu.”

Từ Nguyệt dờ khóc dờ cười nhìn y, vị tiểu sư thúc này của nàng thật là đáng yêu mà, y xem nàng là trẻ con chắt, thuyết phục nàng làm đồ đệ của y cứ như kiểu dụ dỗ trẻ em ý. Nhưng mà nói ra sao, nàng cũng không thể nhận y làm sư phụ được, nhưng nếu không trả lời sẽ khiến y khó xử, còn mở miệng từ chối sẽ khiến y mất mặt. Cũng không ít lần y chỉ dạy nàng luyện kiếm, mang cho nàng nhiều chuyện vui, nàng thật không nhẫn tâm khiến y mất mặt được. không thể nói thẳng cũng không thể từ chối, thật khiến nàng khó xử mà.

Nhận thấy nàng còn đang do dự, Phong Dật Lưu lập tức nhẹ nhàng khuyên bảo: “Con còn chờ gì nữa, mau nhận đi.”

Từ Nguyệt thật sự không biết nên nói làm sao để từ chối. Nàng gấp đến độ toát cả mồ hôi, mắt không ngừng liếc nhìn xung quanh mong có ai đó giúp nàng. Nhưng hiển nhiên không có ai ra mặt hộ nàng, bởi vì họ không dám a, ai nhìn cũng hiểu là nàng đang muốn từ chối, lí do thì có người hiểu, có người không hiểu, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn y. “Sư Bá, con...”

“Con không nhận là ta buồn đó, đây là lần đầu tiên sư bá của con nhận đồ đệ, lần đầu tiên muốn nhận đã bị người từ chối thật không hay a. con nỡ thấy ta thương tâm sao?” Phong Dật Lưu sao không biết nàng đang có ý muốn từ chối, nhưng cho dù ra sao, y cũng quyết phải khiến nàng báisư y làm sư phụ mới được.

Từ Nguyệt nhìn Phong Dật Lưu, trong mắt một mảnh bất đắc dĩ: Thật là, làm sao y lại cố chấp như vậy chứ. Nàng là tình thế bắt buộc a, Huyết Nguyệt còn chờ nàng giúp đỡ kia, nàng không thể bội tín được. Cho nên, tiểu sư thúc, con phải thực xin lỗi người rồi. Cùng lắm con sẽ giúp người nhận một đệ tử ưu tú là được rồi.

Phong Vân Lưu Thủy nhìn Từ Nguyệt cùng Phong Dật Lưu mãi đôi co, khe khẽ thở dài. Thôi kệ, dù sao y cũng phải đối mặt, nếu đã không tránh được thì nhận mệnh vậy, tương lai chưa chắc không thể thay đổi.

Y chậm chậm bước từ chỗ ngồi xuống đại sảnh, trên tay là cung linh hình dạng lông vũ, chúng tiên gia, đệ tử thấy y bước về phía Phong Dật Lưu và Từ Nguyệt không khỏi cảm thấy bất ngờ, nhiều hơn là tò mò. Một trận xôn xao vang lên không ngừng, Thượng Tôn muốn nhận đồ đệ rồi, họ thật muốn biết rốt cuộc y sẽ nhận ai làm đồ đệ.

Chúng đệ tử đang quỳ dưới đại sảnh không ngừng hồi hộp không thôi, ai cũng mong chờ người được chọn sẽ là bản thân.

Từ Nguyệt nhìn y đang dần đến gần nàng thì thầm cảm thấy vui mừng: Nàng tin chắc y sẽ nhận nàng làm đệ tử, lí do thì nàng không biết, nhưng trực giác của nàng luôn cho là vậy, mà bao năm nay trực giác của nàng chưa bao giờ sai, lần này cũng vậy.

Phong Vân Lưu Thủy lạnh nhạt liếc nhìn Phong Dật Lưu ngay sau đó dời ngay tầm mắt, chỉ vài giây sau đã đi đến trước mặt Từ Nguyệt.

Phong Dật Lưu bất giác nhíu mày nhìn y, hiển nhiên y cũng không nghĩ rằng sư huynh thật muốn nhận nàng làm đệ tử. Y cảm thấy không được vui lắm, vụng trộm nhìn nàng, khuôn mặt tuyệt sắc nhưng luôn mang theo sự lạnh lùng, mặt dù khuôn mặt nhìn thì lúc nào cũng nở nụ cười, nhưng không khó nhận ra nụ cười chưa bao giờ đạt đến đáy mắt, cho dù cười, thì nụ cười đó cũng chỉ là giả, không hề xuất phát từ chân tâm. Xung quanh nàng như có như không một vầng sáng nhàn nhạt, lạnh nhạt như ánh trăng, lạnh lùng như sương. Ngay từ lần gặp đầu tiên y đã thích nàng, thầm nghĩ nhất định phải nhận nàng làm đệ tử, nhưng dường như người nàng muốn bái làm sư phụ là nhị sư huynh, điều này khiến y cảm thấy khó chịu hết sức, đôi lúc còn có điểm ghen tỵ. Ghen tỵ... Y ghen tỵ với nhị sư huynh. Suy nghĩ này không khỏi khiến y cảm thấy bất ngờ và hoang mang vô cùng. Mấy vạn năm nay, y luôn quen sống phóng túng, đều không để chuyện gì trong lòng, tùy tâm sở dục làm việc. Y luôn biết nhị sư huynh hơn y rất nhiều, nhưng chưa bao giờ tỏ ra bất mãn, vì y không hề ghen tỵ với huynh ấy, bởi vì y cảm thấy sư huynh nên có được hào quang đó. Nhưng nay y lại vì nàng mà có ý ghen tỵ với nhị sư huynh, điều này cũng quá kì lạ rồi. Y cảm thấy thật hoang mang.

Phong Vân Lưu Thủy cũng nhận thấy được sự hoang mang xẹt qua trong mắt Phong Dật Lưu, mi tâm khẽ nhíu, một tiếng thở nhẹ vang lên. Nghiệt duyên a. Y lại quay sang nhìn Từ Nguyệt và Thiên Ngọc Vũ, trên tay là ai cung linh hình dạng lông vũ, y cầm mỗi tay một cái đưa về phía hai người, thanh âm trong trẻo như tiếng suối trời, thanh mát thấm nhập vào ruột gan người nghe: “Nhận lấy.”

Thiên Ngọc Vũ kinh ngạc nhìn y, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng nay xuất hiện một nụ cười hiếm hoi, giờ tay lên nhận lấy cung linh. Y biết việc này có nghĩa là gì, không chỉ y trở thành đệ tử nội môn củ Phong Vân Lưu Thủy, mà quan trọng hơn là y có thể cùng nàng sớm chiều ở chung, thật tốt quá.

Từ Nguyệt vẻ mặt vui mừng nhìn y, tay cũng giờ lên nhận cung linh: Thật tốt quá, kế hoạch bước đầu tiên cuối cùng cũng hoàn thành. Giờ chỉ cần tìm cơ hội tiếp cận y, lấy lòng tin từ y, tìm kiếm tung tích của Ty Thánh Ngọc Châu nữa là xong.

Phong Dật Lưu mím chặt môi nhìn Từ Nguyệt, vẻ mặt ai oán không thôi, nàng chẳng lẽ ghét y như vậy sao?

Từ Nguyệt nhận thấy ánh mắt ai oán của ai kia, mắt không dám nhìn y lấy một cái: Thật ra nàng cảm thấy rất áy náy, nhưng biết sao được.

Phong Vân Lưu Thủy thâm ý nhìn Phong Dật Lưu, y cảm nhận được cái nhìn của sư huynh không khỏi lạnh cả người. Sư huynh thật đáng sợ, xem ra y chỉ có thể buông tay.

Phong Vân Lưu Thủy cũng lờ mờ nghiên cứu tâm trạng của Phong Dật Lưu, y nhìn về phía chúng tiên gia cao giọng nói: “Từ nay về sau, Thiên Ngọc Vũ và Hoa Lạc Từ nguyệt sẽ là đồ đệ của Bạch Vân Thượng Tiên Phong Vân Lưu Thủy ta. Chư vị tiên gia có ý kiến gì không?”

Lãnh Tà Trần nghe vậy thì thầm hô khẩu khí: cuối cùng sư đệ cũng chịu nhận đồ đệ rồi. Thật tốt quá!

Chúng tiên gia đương nhiên sẽ không có ai có ý kiến, họ vui còn không kịp nữa là. Cuối cùng sư đệ cũng chịu nhận đồ đệ rồi, thật tốt quá.

Linh Du Phi hít mắt hài lòng nhìn kết quả này: Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi, thời gian còn dài.

Chúng tiên gia đương nhiên sẽ không có ý kiến, họ vui còn không kịp: Tam Hoàng Từ rốt cuộc có thể bái Thiên Hoàng làm sư phụ thật tốt quá!

Thiên Đế khẽ nói, ông cực kì vui mừng, rốt cuộc tâm nguyện của ông cũng trở thành hiện thực, tương lai của nhi tử ông cũng sẽ được đảm bảo.

Phong Dật Lưu thấy mọi chuyện đã định cũng không có ý định nhận Từ Nguyệt làm đệ tử nữa, dù sao y cũng cần xác định tình cảm y dành cho nàng ghen tỵ tuyệt đối không phải là thứ tình cảm mà một sư phụ nên có đối với đồ đệ của mình.

"Sư đệ, đệ không còn nhỏ nữa, cũng nên nhận đệ tử đi. Ta thấy Vong Tuyệt, Bạch Phong, Quân Thiên... tư chất không tồi, nhận ai cũng được." Lãnh Tà Trần nhìn Phong Dật Lưu bộ dạng chán nản cũng không đành lòng. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên y nhận đồ đệ mà đã thế này khó tránh nản chí.

Phong Dật Lưu nhìn một loạt chúng đệ tử, cảm thấy chán nản không muốn nhận thêm đồ đệ, nhưng thấy sư huynh mong chờ như vậy cũng không từ chối nữa: Thôi kệ, nhận ai cũng như nhau. Cứ như vậy y nhận Vũ Thiên Từ, Vong Tuyệt, Bạch Phong làm đệ tử.

Linh Du Phi thì hiển nhiên không có ý nhận đồ đệ, dù sao hiện y cũng không có thời gian dạy dỗ đệ tử, nhận đồ đệ chỉ thêm vướng mắt.

Sau khi tứ tôn nhận đồ đệ xong, cũng là lúc đến lượt các trưởng Lão, sư phó, đệ tử nhận đệ tử.

Lãnh Vân Hàn lần lượt nhận Quân Thiên, Huyền Thiên Tử, Lãnh Huyền làm đệ tử.

Lãnh Vân Tâm nhận Lâm Chấn Thành, Đoàn Tử Âu, Minh Hàn Thần làm đệ tử.

Hàn Vi Vi cũng được như ý nguyện nhận nam tử lam y tên Thanh Lam làm sư phụ. Nàng đương nhiên là rất vui vẻ rồi, bởi vì cuối cùng nàng cũng được nhận người làm sư phụ thoả mãn tâm nguyện của nàng. Nhưng cũng không tránh khỏi một chút lác lỏng, vì y còn nhận thêm Ngọc Linh Diệu làm đệ tử. Mà quan hệ của hai người cũng không tốt mấy.

Riêng Bạch Trúc Hi thì được Tam Trưởng Lão nhận làm đồ đệ cùng Phương Huỳnh. Lúc nhận được cung linh nàng vui đến sắp khóc: Thật tốt quá, cuối cùng nàng đã có thể sống một cách vui vẻ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thất Tuyệt Điện

Cánh hoa mai bay phất phơ trong gió mang theo hương thơm dịu nhẹ, không khí mát lạnh khoang khoái dễ chịu, cảm giác như vừa trải qua một lễ rửa tội, cả người nhẹ nhàng khoang khoái không nói ra lời. Lâu sơn gác tía nguy nga tráng lệ nhưng lại không chút dung tục mà có cảm giác thánh khiết, như chốn thánh địa uy nghiêm bất khả xâm phạm.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên khi Tử Nguyệt bước vào Thất Tuyệt Điện, từ nay nàng sẽ ở đây, cảm giác thật rất mới lạ. Nhìn từ trên Thất Tuyệt Điện hoàn toàn có thể nhìn trọn Bạch Vân Sơn. Quang cảnh thật đẹp làm sao.

Thiên Ngọc Vũ đứng bên cạnh nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng hiếm thấy, chỉ tiếc Tử Nguyệt lúc này đang vui vẻ chơi đùa với những cánh hoa mai nên không để ý thấy, Tử Nguyệt không thấy không có nghĩa là Phong Vân Lưu Thủy không thấy, y nhìn Thiên Ngọc Vũ với ánh mắt thâm sâu, chỉ im lặng nhìn hai người mà không nói gì.

– Nơi đây có rất nhiều phòng, hai con có thể tự chọn cho mình phòng nào ưng ý nhất. Mọi quy định ở đây cũng không nhiều, mỗi sáng cũng không cần đến thỉnh an, đến cũng được không đến cũng không sao. Khi đói có thể đến Thiên phòng ăn cơm, còn không có thể mang đồ ăn lên đây, ở phía đông có một nhà bếp nhỏ, hai con có thể tận dụng nó. – Mỗi một lúc sau Phong Vân Lưu Thủy mới chậm rãi nói.

– Ân, đệ tử đã rõ. – Tử Nguyệt nói.

– Ân, đệ tử đã rõ. – Thiên Ngọc Vũ cung kính đáp.

– Hai con đi nghỉ ngơi đi, vì sư có việc cần phải đi trước. – Phong Vân Lưu Thủy nhìn thoáng Tử Nguyệt một chút rồi phất tay áo rời đi.

– Sư phụ đi thông thả. – Tử Nguyệt vẫy vẫy tay cười tươi rồi tiễn đưa vị sư phụ nào đó. Đấy mắt xuất hiện một suy nghĩ không biết tên. Hừm, kế hoạch ban đầu đã thành công được một bước, giờ nên cần tiến hành bước tiếp theo là thân cận mới được.

Những ngày sau đó, cuộc sống của Tử Nguyệt chỉ quanh quẩn với một số công việc như là luyện kiếm với Thiên Ngọc Vũ, tìm cách thân cận với Phong Vân Lưu Thủy, thỉnh thoảng tìm đám Nam Cung Hồng Liên và Bạch Phong chơi đùa, hoặc là nói chuyện yêu đương cùng Mạc Thiên Kỳ và Tàn Thiên Hạo. Nói chung cuộc sống trôi qua cũng không đến nỗi quá nhàm chán, ngược lại còn khá nhiều màu sắc. Chỉ có điều, vẫn không hiểu lý do gì, dạo gần đây nàng cứ có cảm giác là lạ, dự cảm không mấy tốt lành, dường như sắp tới có chuyện gì đó xảy ra, nhưng cho dù có tính toán thế nào nàng vẫn không tính ra được là chuyện gì. Từ khi nàng sở hữu Minh Nguyệt Thiên Thư đến nay, không chuyện gì trong thiên hạ mà nàng không biết, tuy vậy cũng bị hạn chế vài chuyện, ví dụ như những chuyện liên quan đến nàng thì nàng không thể biết được, trừ phi là nó đã xảy ra nàng mới có thể tìm hiểu và biết được thông tin nhưng không được đầy đủ. Nếu lần này nàng không thể tính ra được chuyện gì thì e đây là chuyện liên quan đến nàng, không những vậy nó còn có khả năng là một kiếp nạn của nàng. Rốt cuộc là chuyện gì? Cuộc sống êm đềm bấy lâu nay tuy ngăn ngừa nhưng lại khiến nàng luyện tiếu nó, kiếp trước vì mạng sống phải trải qua những ngày tháng đầm máu chết chóc, không ngày nào được sống an ổn, nay khó khăn lắm mới có được một cuộc sống yên bình, nàng thật không muốn xảy ra thêm bất kì chuyện nào nữa. Không muốn cuộc sống hiện tại bị xáo trộn. Nhưng nàng biết rất rõ, đó là điều không thể. Nếu đã không trốn tránh được nàng chỉ còn cách đối đầu, chỉ hi vọng kết cục cuối cùng sẽ không quá bi thảm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

Đôi lời tác giả: Xem ta hack time dữ không. Chỉ cách nhau có 1 chương. Tại ta lười thôi.

Thấm thoát thời đưa, mới đầy mà ba tháng đã qua. Ngày tổ chức Đại Hội Tiên kiếm cuối cùng cũng đã đến. Đại Hội Tiên kiếm, ý nghĩa như tên, đây chính là một đại hội được tổ chức với quy mô lớn, là thời điểm phân tranh cao thấp giữa các tiên phái với nhau. Trong đại hội này các tiên phái sẽ lần lượt cử ra các đệ tử ưu tú nhất của mình ra tranh tài, tiên phái nào còn số lượng đệ tử nhiều nhất sẽ chiến thắng. Đại hội được chia ra làm hai bảng thi đấu là Bảng Đệ Tử và Bảng Tân Sinh. Bảng đệ tử bao gồm mười đệ tử ưu tú nhất trong tiên phái đã nhập môn ít nhất là mười năm, bảng tân sinh bao gồm mười đệ tử vừa mới nhập môn và hiển nhiên mười người đứng đầu trong Tân Sinh Tranh Tài sẽ luôn được ghi vào đầu tiên trong danh sách bảng tân sinh của mỗi tiên phái.

Trên dưới Bạch Vân Sơn từ hơn một tháng trước đã chuẩn bị mọi chuyện đầu vào đầy cho Đại Hội Tiên Kiếm lần này. Bảng tân sinh tất nhiên là mười người đứng đầu trong Tân Sinh Tranh Tài gồm Đoán Tử Âu, Nam Cung Hồng Liên, Mạc Thiên Kỳ, Thiên Ngọc Vũ, Tàn Thiên Hạo, Vũ Thiên Từ, Vong Tuyệt, Hoa Lạc Tử Nguyệt, Quân Thiên, Bạch Phong. Bảng đệ tử bao gồm Tử Nghiêm thất đệ tử của đại trưởng lão, Mã Long tam đệ tử của nhị trưởng lão, Phong Vũ lục đệ tử của tứ trưởng lão, Lục Huyền bát đệ tử của ngũ trưởng lão, Tư Mã Ngôn tam đệ tử của Vân Lâm Hộ Pháp, Nguyệt Thư tam đệ tử của Vũ Văn sư phó, Tang Mạch Khê nhị đệ tử của Minh Huệ sư phó, Thương Hạo Vân tam đệ tử của Minh Hạo sư phó, Trúc Tử nhị đệ tử của Vân Mai Hộ Pháp, Đông Dương thập tam đệ tử của Thanh Nguyệt Giới Luật Thủ Tọa.

Trải qua hai canh giờ ngự kiếm cuối cùng đoàn người đại diện cho Bạch Vân Sơn đến tham gia đại hội lần này đứng đầu là Vũ Tôn cũng đã đến được Nguyệt Thiên Cung.

Hoa Lạc Tử Nguyệt từ xa nhìn rthasy quang cảnh Nguyệt Thiên Cung thâm cảm thán không thôi. Nơi đây quả thật là một tiên cảnh tuyệt đẹp không thôi, mây mù vờn quanh thoát ẩn thoát hiện một toà kiến trúc tinh xảo toả ánh hào quang màu bạc lạnh lùng. Mà chủ nhân nơi đây chính là Nguyệt Thiên Thánh Mẫu, một trong bốn vị Thánh Mẫu cao quý nhất của Thiên Giới, là hình tượng người mẹ vĩ đại của chúng sinh.

Chốc lát sau, cả đoàn người đã đáp xuống mặt đất. Nguyệt Thiên Thánh Mẫu từ sớm đã dẫn theo người đứng đợi từ lâu. Nhìn thấy đoàn người từ Bạch Vân Sơn đến thì thoáng chốc dung nhan tuyệt sắc lúc nào cũng lạnh lùng bỗng nở nụ cười e thẹn nhìn người tới, nhưng có vẻ như khi không tìm được người muốn tìm ánh mắt có vẻ buồn rồi nhanh chóng trở về hình tượng lạnh lùng như thường ngày.

Từ Nguyệt vừa nhìn liền biết là chuyện gì xảy ra. Sư phụ nàng quả thật cũng rất phong lưu.

Nguyệt Thiên Thánh Mẫu Nguyệt Linh tiến lên phía trước chào hỏi. – Hoan nghênh các vị đến Nguyệt Thiên Cung.

– Đa tạ Thánh Mẫu đã đích thân tiếp đón. – Phong Dật Lưu nở nụ cười mà ý tự cho là phong lưu nhất nói.

Nguyệt Linh chỉ lạnh nhạt bỏ qua vẻ cột nhà của y. Trực tiếp nói ra điều muốn biết : – Sao không thấy Thiên Hoàng vậy, không lẽ ngài ấy có việc bận gì sao?

– Nhị sư huynh đến Thiên Cung trước rồi. Một lát nữa sẽ tới thôi. Thánh Mẫu không cần quan tâm. – Phong Dật Lưu lật mở chiếc phiến không biết từ đâu xuất hiện trên tay, phẩy nhẹ vài cái. Lời nói nói ra nghe rất nhẹ nhàng giống như chỉ là đang nói chuyện với một vị bằng hữu là không nên quan tâm đến việc gì đó, nhưng chỉ có người nghe mới hiểu được ý châm chọc trong đó.

– Vậy sao? Cũng đúng. Mời chư vị mau vào bên trong. Buổi tiệc cũng sắp bắt đầu rồi. – Nguyệt Linh vẫn tỏ ra vẻ lạnh lùng như không mấy quan tâm, nhưng chỉ có nàng biết, bàn tay dưới tay áo đã sớm nắm thật chặt, móng tay ghim sâu vào da. Không nên quan tâm, hồ ly thói tha, người thì hiểu cái gì, người không bao giờ hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Phong Bạch Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.